په الله تعالی ایمان

معنی،
دلایل
او غوښتني ئې

حکمتیار

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر الله تعالی ایمان

معنی،

دلایل

او غوښتني ئې

حکمتیار

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

عنوان صفحه

د ناشر مقدمه ۱

سریزه ۳

په الله تعالی ایمان ۷

الله جل شأنه د رحمت په آثارو کي........ ۲۷

د اوبو د تصفیې الهي نظام ۳۶

طبیعي لارښووني ۳۹

د شپې او ورځې الهي نظام، ستره الهي پېرزوینه........ ۴۳

د پیغمبرانو بعثت د رحمن رب بله پېرزوینه ۴۹

د ظالمانو مواخذه د الله د پېرزویني بله نښه ۵۰

الله د دې ملک مالک دئ ۵۴

ستا د مرگ پر بېکړه څوک کوي؟........ ۵۹

دا هر څه د چا ارادې ته تسلیم دي؟ ۵۹

په الله جل شأنه د ایمان مقتضیات........ ۸۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازي له الله نه استعانت ۸۹

له الله جل شأنه سره کلکه مينه ۱۰۹

يوازي له الله نه وېره ۱۱۶

ولي به يوازي له الله جل شأنه نه وېرېږو؟ ۱۳۲

په خپل رزق يوازي له الله نه وېره ۱۴۰

عزت او ذلت د الله په اختيار کي دئ ۱۴۷

پر الله توکل ۱۵۳

ډاډه او مطمئن زړه ۱۶۰

اطاعت ۱۷۷

دوستي او دښمني د الله لپاره ۱۸۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

د ناشر مقدمه

د الله تعالی د پېرزوینو ممنون یو چي موږ ته ئې د یوه بل ښکلي کتاب د خپرولو توفیق راکړ، دا کتاب د هغو درسونو د لړۍ یوه برخه ده چې ورور حکمتیار د اردوی سپاهیان رضاکار اسلام (اسرا) په تربیتي غونډو کي رضاکارانو ته درلودل او په ۱۳۶۹هـ ش کال کي د کتاب په بڼه کي ترتیب او چاپ شوی، د ځینو عربو ورونو په غوښتنه؛ په عربي ترجمه او په کافي شمېر کي خپور شوی، دا کتاب په الله تعالی باندي د ایمان معنی، غوښتني او هغه دلایل وړاندي کوي چي د الله تعالی د شته والي د اثبات لپاره په قرآن کي راغلي، د دې درسونو دا لړۍ د لاندي پنځو کتابونو په بڼې کي خپره شوې:

۱. په الله تعالی ایمان، معنی، دلایل او غوښتني ئې.
۲. په آخرت ایمان، معنی، دلایل او غوښتني ئې.
۳. په پیغمبرانو ایمان، معنی، دلایل او غوښتني ئې.
۴. په کتابونو ایمان، معنی، دلایل او غوښتني ئې.
۵. په ملائکو او قضا او قدر ایمان، معنی، دلایل او غوښتني ئې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دغو اساسي مسايلو اهميت ته په پام سره مو دا غوره وګڼله چي يو ځل بيا ئې خپل خدای پال او په دين مين ولس ته وړاندي کړو، هغو باايمانه ځوانانو ته چي د غربي استعمار د فکري يرغل په ضد ئې د مبارزې سنګر تود ساتلی او غواړي د ايمان په حقيقت پوه شي، نورو ته ئې وښيي، خپل فردي او اجتماعي ژوند د ايمان په رڼا کي او د خپل رب د لارښوونو مطابق تنظيم کړي، او په آزاد او خپلواک افغانستان کي د اسلام پرتمين بيرغ رپانده وګوري، د دې کتابونو د ژوري او دقيقي مطالعې بلنه ورکوو، دعاء کوو چي الله تعالی موږ په دنيا او آخرت کي د هغو توريالیو مبارزينو په صف کي محسوب کړي چي له الله تعالی پرته بل چا ته سر نه ټيټوي، له بل چا طمعه او وېره نه لري، د خپل رب رضا لټوي او دې سپېڅلي هدف ته د رسېدو په لار کي هري قربانۍ ته چمتو دي.

اللهم اهدنا الصراط المستقيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

سریزه

ایمان هغه جازم او راسخ اعتقاد ته وايي چي له علم او معرفت نه پیل کېږي او په کلک او پوخ باور بدلېږي. یعنی علم د ایمان پیل او ایمان د پوهي او معرفت پای دئ.

د ایمان خاوندان مکلف دي چي د مؤمن به شیانو په اړه هومره علم او معرفت ولري چي همدا پوهه او معرفت ئې په یقین او ایمان بدل شي. موږ مکلف یو ټول هغه شیان وپېژنو چي د ایمان دعوی پرې کوو. د دغو مؤمن به شیانو په اړه باید زموږ علم او بیا ایمان داسي کامل او راسخ وي چي هیڅ شی او هیڅ حالت ونشي توانېدی زموږ په زړونو کي د شک باعث شي. لکه چي ویل شوي:

لیس الایمان بالتمنی ولا بالتحلی ولکن هو ما و قر فی القلب و صدقه العمل

ایمان نه په هیلي او تمنا سره دئ او نه په تحلی "سینګار او خپله بڼه بدلولو" سره؛ بلکي "ایمان" هغه څه دئ چي په زړه کي تقرر مومي او عمل ورباندي شهادت ورکوي.

قرآن عظیم الشأن د اهل کتابو د هغو کسانو په اړه چي امي او بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سواده ول، په لیک لوست نه پوهېدل، گمان ئې کولو چې په الله او د ده په کتاب ایمان لري، خو الله ته د دوی دا ایمان د منلو وړ نه وو، فرمايي:

bqZǎ ǎwĵ Ǹǎ bĵr ¥Î$B& wĵ = »GÅ$šc qÖ=ê ǎ Ẅ bq•Ëǐé$Br

ÇÐÑÈ البقره:۷۸

او لـه دوی نه ځیني امیان دي "لیک لوست نشي کولی" په کتاب نه پوهېږي مگر "څه" هیلي او نه دي دوی مگر دا چې گمانونه کوي

گورئ چې هیلي او گمانونه کفایت نه کوي، دلته علم او یقین ته ضرورت دئ، داسي علم چې په باور او یقین بدل شي او د زړه په تل او د دماغ په سلول، سلول کي داسي ځای ونیسي چې د شک او شبهې لپاره هیڅ مجال پاته نشي.

زموږ د ایمان څو مهمي او ستري برخي دي چې په کار ده لومړی د هري برخي په مفهوم او معنی پوه شو، بیا د هغې په اړه هومره ژور او جامع دلائل ولرو چې دا پوهه او علم په کامل یقین او باور بدل شي او بیا د دې ایمان په غوښتنو او مقتضیاتو پوه شو.

په الله جل شأنه، د قیامت په ورځې، د الله په کتابونو، د ده په پیغمبرانو، په ملائکو او په قضا او قدر ایمان زموږ د عقیدې تر ټولو ستري او مهمي برخي دي، په کار ده تر هر څه د مخه د ایمان په دغو اساساتو او ارکانو ځان پوه کړو. که زده کړه کوو او د علم په تحصیل کي لگیا کېږو، باید له دې ځایه کار پیل کړو، که نورو ته څه ښیو او د دعوت په کار کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان مصروفوو باید په همدغو اساساتو ترکیز وکړو. متأسفانه ځیني داسي دي چي دغو اساساتو ته د اعتناء او توجه په ځای، په ضمني او ثانوي مسائلو کي هومره مصروف شوي چي دغو مسائلو ته ئې د توجه او پاملرني وخت نه دی موندلی، هغوی په دې اړه بحث نشي کولی، چاته قناعت نشي ورکولی، سوالونو ته ځواب نشي ویلی او اساساً پدې اړه د ویلو لپاره څه نه لري. د قرآن د الفاظو او کلماتو په اړه صرفي او نحوي تحقیق کولی شي، د بلاغت په دقایقو او لطائفو پوهېږي، د یونان د فلسفې او منطق په اړه بحث او مجادله کولی شي . خو که ترې وغواړو چي دا ثابته کړي چي له مرگ نه بعد ژوندون حق دئ، حساب او کتاب مکافات او مجازات حق دي، هیڅ نشي ویلی، په دې اړه د قرآن له سلگونو دلائلو څخه یو هم نشي تشریح کولی. که د قضا او قدر په اړه ترې وپوښتو وایي: "په دې باب له بحث او څېړني څخه ممانعت شوی!!" حال دا چي موږ مکلف یو په قضا او قدر ایمان ولرو، ایمان د معرفت نه پرته نشي کېدی، باید د قضا او قدر په مفهوم پوه شو، دا بېله خبره ده چي په دې اړه بحث خاص حد لري چي له هغه نه تېرېدل پدې خاطر منع شوي چي هلته انسان ته مخکي تگ ممکن نه دئ، په خپل حد باید اکتفاء وکړي، لکه چي د الله جل شأنه په اړه بحث معین حد لري، د صفاتو او افعالو په اړه بحث او د ثبوت لپاره ئې دلایل لټول او وړاندي کول، نه یوازي مجاز بلکي ضروري دي او قرآن پدې اړه په سلگونو دقیق بحثونه کړي او ژور او مقنع دلائل ئې وړاندي کړي، خو د الله جل شأنه د ذات په اړه بحث او څېړنه، د انسان له توان او فهم نه

اوچته ده، دې ساحې ته له ننوتلو نه منع شوی.

ځيني نور بيا داسي دې چي د امريکا او روس په ارتباط او د بين المللي سياسي پېښو په اړه خو په غټو غټو الفاظو بحثونه کولی شي، له غرور نه د ډکي ناستې پاستې نه ئې داسي معلوميږې چي ته به وايې لوی لوی کتابونه به ئې په سينه کي ذخيره شوي وي، خو چي لږ ئې ولټوې او د ايمان د اساساتو او مباديو په اړه ئې د پوهي د اندازې معلومولو هڅه وکړې، نو ډېر ژر او په آسانۍ سره به درته معلومه شي چي هسې د غوښې پر يېڅې پر يېڅې مجسمې دي.

%‰Z ¡ B È à ä Nå(....   ....   المنافقون:۴

داسي دي لکه تکيه کړی شوی لرگي

د دغو اعتقادي اساساتو د اهميت په خاطر به موږ هره برخه بېله د قرآن د آيتونو په رڼا کي څېړو او إن شاء الله پر هغه به تفصيلي بحث کوو، اميد دئ الله جل شأنه موږ د حق په لوري هدايت کړي او په حق د پوهېدو او په هغه د عمل توفيق راکړي.

الهم ارنا الحق حقاً و ارزقنا اتباعــه

و ارنا الباطل باطلاً و ارزقنا اجتنابه

حکمتيار

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

په الله تعالى ایمان

په الله تعالى باندي د ایمان موضوع به تر دریو عنوانو لاندي څېړو:

- په الله د ایمان معنى.
- د دې ایمان او باور د اثبات لپاره دلائل.
- او په الله جل شأنه باندي د ایمان غوښتنې او مقتضیات.

په الله جل شأنه ایمان:

په الله باندي د ایمان معنى دا ده چي دا زمکه، آسمانونه او په هغه کي هر څه داسي پیدا کوونکى، پالونکى او ساتونکى لري چي هر څه ئې پیدا کړي، د هر څه پالنه او ساتنه کوي، دا عالم د هغه ملک او هغه ئې خالق او رب دئ، پدې عالم کي د هغه اراده نافذه ده او هر څه د ده په اراده تر سره کېږي، په خپل ذات، صفاتو او افعالو کي د ټولو ښېګڼو او محامدو خاوند او د ټولو ستاېنو وړ دئ او له هر عیب او نقص نه منزه او اوچت. نه د دې عالم په پیداېښت کي د چا مرستي ته اړ شوى او نه ئې په پالنه او ساتنه کي چا ته محتاج دئ، هر څه په خپل پیدایښت کي، په خپلي پالني او روزني کي او په خپلي بقاء او دوام کي ده ته اړ او محتاج دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسي نه ده چي دنيا ئې پيدا کړې او بيا ئې خپلي مخي ته مهمل پرېښي وي او دلته حوادث او پېښي په خپل سر او تصادفي رامنځ ته کېږي، بلکي د دې عالم پيدا کوونکی ذات په خپل دې ملک کي، د مالک الملک په حيث تصرف کوي، هر څه اداره کوي، د عالم هر جزء ته جهت ورکوي، هر څه د ده په اراده تر سره کېږي، پېښي او حوادث د ده له ارادې سره سم او د هغو سننو او ضوابطو مطابق تحقق مومي چي الله وضع کړي او هر څه طوعاً او کرهاً د دغو الهي سننو په وړاندي مقهور او منقاد دي.

نفع او ضرر د ده په اختيار کي او عملونو ته په دنيا او آخرت کي دی بدله ورکوي، هر څه د ده په اراده او د ده له مشيت سره سم، د خاص مقصد لپاره پيدا کېږي، په خپل معين مسير او مدار کي خوځېږي او په پيدايښت او حرکت ئې خاص نتائج مرتب کېږی او د پېښو او حوادثو عواقب او نتائج هغه ټاکي.

- دا الله به چېري لټوو؟
- او د دې عقيدې لپاره څه دلائل لرو؟

قرآن عظيم الشأن چي په کوم څه مورږ ته د ايمان راوړلو او باور ساتلو امر کوي، د هغه د اثبات لپاره هومره ژور او جامع دلائل وړاندي کوي چي د هر ډول شک او شبهې مجال ختم کړي او د انسان د زړه سلول، سلول د هغه په حقانيت شهادت ورکړي، خو د دې په ځای چي مبهم او غامض فلسفي دلائل وړاندي او له دې لارې د يوې اعتقادي مسئلې د اثبات

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وشي، برعکس، قرآن عظيم الشأن داسي څرگند، و اضح، محسوس او مشهود دلائل وړاندي کوي چي په دې عالم کي خواره دي او هر چا ته د درک وړ.

قرآن عظيم الشأن چي په الله تعالی باندي د ايمان په ارتباط کوم دلايل وړاندي کړي، په دريو برخو کي را خلاصه کېږي:

الف: په عالم کي د ربوبيت هغه آثار او مظاهر چي د دې عالم په پيداکوونکي، پالونکي او ساتونکي رب شهادت ورکوي او هر ليدونکی ورباندي متقاعد کوي.

ب: د رحمت او پېرزويني هغه خورې نښې چي په څرگنده توگه د رحمان رب په لور د انسان لارښوونه کوي.

ج: هغه سنن او ضوابط چي د دې عالم هر څه د هغه په وړاندي مطيع او منقاد دي او له هغه نه د سر غړاوي توان نه لري او په واضحه توگه دا په گوته کوي چي دا عالم يو داسي مالک الملک الله اداره کوي چي دلته د ده اراده حاکمه او نافذه ده او د دې عالم د ادارې واگي ئې په اختيار کي دي.

دا هر څه په دې عالم کي چا پيدا کړي؟ د هغه ساتنه او پالنه څوک کوي؟ او هغه څوک دئ چي د دې عالم په هر گوټ او هر جزء کي د رب په حيث تصرف کوي؟

آيا په دې عالم کي د ښاېست، نظم او ښېگڼو خورې نښي، په دې شهادت نه ورکوي چي د دې کائناتو پيدا کوونکی، پالونکی او ساتونکی ذات هغه الله جل شأنه دی چي د ټولو ستاېنو وړ او د ټولو ښېگڼو خاوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

دئ؟ د دې عالم بې انتهاء اجزاء چې هر یو ئې په خپل حد کې کامل دی او په جوړښت کې ئې له بشپړ دقت نه کار اخیستل شوی او هر یو د یوه خاص هدف د تحقق لپاره په کار ګمارل شوی چې په منظمه او مستمره توګه او په ټول انهماک سره د هماغه معین هدف د تحقق لپاره په کار لګیا دئ، د هر جزء وجود په خپله هم په دې عالم کې یو خالي ځای ډکوي او یوه ضرورت ته ځواب وایي او په هغو نتائجو سره هم چې د دوی په مسلسل او منظم حرکت مرتب کېږی، خالي ځایونه ډکېږی او اړتیاوو ته ځواب ویل کېږي.

په دې عالم کې څوک کوم بې هدفه ،عبث، خوشی، له ضرورت نه کم او یا له ضروري مقدار نه زیات شی نشي په ګوته کولی.

هغه څوک دئ چې دا خور عالم ئې له دې ښایست، کمال او ښېګڼو سره پیدا کړی او په هغه کې ئې دا دقیق نظم وضع کړی، د عالم د ټولو اجزاوو ترمنځ ئې دا موزون او متناسب ارتباطات او اړیکې ټینګې کړې، د دې عالم پالنه او ساتنه کوي، او د هرې ذرې روزنه ئې کوي، رشد ورکوي کمال ته ئې رسوي، په مستمر او منظم ډول ئې مخ په وړاندې خوځوي او پر خوځېدو او حرکت ئې له مخکې نه ټاکل شوي نتائج مرتب کوي؟

موږ د دې عالم د پرله پسې، منظم او دقیق بدلون او تحول تر شا چې ټول له ثابتو سننو او ضوابطو سره سم تر سره کېږی، د یوه داسې پالونکي ذات نامرئي لاس په خپل عقل او شعور سره لمس کوو چې په پوره غور او دقت سره ټول امور سمبالوي، د هر څه پیدایښت له هیڅ نه پیلوي، له یوه

حالت نه ئې بل ته بدلوي، له مخکي نه ټاکل شوي مراحل وربانديي پلي کوي، ورو ورو او د ثابتو سننو او ضوابطو سره سم، د کمال طرف ته وده ورکوي، خاص نتائج وربانديي مرتب کوي، يوه اړتيا او ضرورت وربانديي پوره کوي، يوه خلا او تش ځای وربانديي ډکوي او په پای کي ئې په زوال محکوموي، دور ئې پای ته رسوي او ځای ئې بل ته خوشي کوي.

د هر با شعوره او با ضميره څېړونکي د بصيرت سترګي په آسانۍ سره کولی شي دا حقيقت درک کړي چي په دې خور او پراخ عالم کي دا دقيق، تنظيم شوي او با هدفه بدلونونه او تحولات حتماً د يوه داسي حکيم او عليم رب د تصرف آثار او نښي دي چي د کمال خاوند دئ او هر څه د ده په اراده تر سره کېږي.

د خيال په دنيا کي بې ځايه هڅه پرېږده، لرې مه ځه، ستا په خپل نفس او ستا په ملموس ماحول کي او په هغه څه کي چي ته ئې عادي جريان ګڼې او د هغه په اړه ستا حساسيت په دې دليل ختم شوی چي ورسره عادي شوی يې، په هر قدم کي، هري خواته او په هر څه کي په سلهاوو نښي، د الله جل شأنه په لوري ستا د لارښووني لپاره خورې دي او په الله باندي ايمان ته بلنه درکوي. لکه چي قرآن فرمايي:

‘, tø$çR& N9 ûü7Kƒ 4Lm NÍÅ ÿR& þÎr É$ùF$'Î $ZÏ»ƒ#ä óOÎgƒÎã™

ÇÎÌÈ î‰‹Í- äóÓ« Èeäd 4?ã ¼çR& 7În/ É# õ3ƒ N9r& فصلت:۵۳

ډېر ژر به خپل آيتونه په آفاق او د دوی په نفسونو کي ورونښيو، تر څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته څرګنده شي چي هغه حق دئ.

همدا راز فرمايي:

ÇÈ šú üÜ=»è$$Å_U ‘ ┤ %ô s$$ الفاتحه:۱

ستاینې ټولي د عالمونو رب الله لره دي

يعنى هغه ذات چي په دې عالم کي د رب په توګه تصرف کوي او د هر څه پالنه او روزنه کوي، همدا الله هغه ذات دئ چي ستايني ټولې ده لره دي. يعني په دې عالم کي د پالني او روزني مظاهر، په خپله د الله جل شأنه لوري ته زموږ لارښوونه کوي او موږ ته دا ثابتوي چي الله جل شأنه د کمال خاوند، د ستاينو وړ او له هر عيب او نقص نه منزه دئ.

الله جل شأنه به په خپلو ذهني او خيالي تصوراتو کي نه، بلکي د عالم په غېږ کي، د ربوبيت په مظاهرو او نښو کي لټوو، بايد د الله د اثبات لپاره او له هره عيبه د هغه تنزيه او په هري ستايني سره ئې د ستاينې لپاره د دې عالم په ملموس، محسوس او مشهود ربوبيت استناد وکړو، نه دا چي د خارق العاده او فوق العاده پېښو په لټه کي وو او اعجازونو ته انتظار وکړو. قرآن عظيم الشأن د دې خبرې مدعي دئ چي هيڅوک نشي توانېدلی په دې پراخ عالم کي، کومه خلا او قصور په ګوته کړي، نشي توانېدی کوم اضافي شی، کم شی، کوم نقص، عدم توازن، عدم تعادل، او د يووالي او تنسيق نشتوالی ومومي، هر څومره چي انسان په دې عالم کي د نقص، فطور او قصور د موندلو لپاره څېړنه او هڅه وکړي او له ډېري پلټني او ځيرکېدو نه ئې سترګي ستړي او ستومانه شي، هيڅکله به ونه توانېږي چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الله په مخلوقاتوکي کوم نقص، خطا، خلا او بې نظمي وښيي، په دې اړه قرآن فرمايي:

`Ë Ç«q9Èùz † Î3“ •? $B ‰$7Û ;N°q»J™ ì 7ö™ ,={ “ Ï%©$

ŽÇ7ï$$ÆËÅ ö$$Nê ÇÌÈ 9qäÜè `Ë 3“ •? @ö d ŽÇ7ï$$ÆËÅ öÅ$;Nöqäÿ?

ÇÍÈ Ž×Åm qèdr $Y¥Å%{ ŽÇ7ï$$7 ø Î ó=î) Zf È=?$ الملک: ۳۴

هغه ذات چې اوه پوړ پوړ آسمانونه ئې پيدا کړل، آيا د رحمان الله په پيداينښت "مخلوق" کې څه تفاوت او بېلوالی ګورې؟ نو سترګې وغړوه او وګوره آيا کوم فطور "سوری، خلا او چاود" وينې؟ بيا سترګې په وار وار وغړوه "هومره چې"ستومانه او نامراده بېرته درته راوګرځي، حال دا چې ارمانجني وي.

يعني که هر څومره په دې عالم کې د نقص، قصور او فطور په طمع څېړنه وکړې، مراد ته به و نه رسېږې، دا آرمان به دې پوره نشي او حاصل به دې د سترګو له ستړيا او نامرادی نه پرته بل څه نه وي.

د الإنفطار په سورې کې له هغه انسان نه چې د خپل رب په پېژندلو او موندلو کې ئې لار ورکه کړې او غولېدلی په حيرانتيا سره پوښتي:

7)=z “ Ï%©$ ÇÏÈ Ëé/Ì 6 ï$$ 7Îi/î 8ø î $B ß»¡ RM$ $k‰š»ƒ

ÇÑÈ š• 7© ä$© $B ø‘qß Ät & þÎ ÇÐÈ 7 9‰èù 7 1§¡ ù

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې انسانه! د خپل کريم پالونکي رب په اړه څه شي غولولی يې، هغه چې پيدا ئې کړې، بيا ئې سم او برابر کړې، بيا ئې متعادل او متوازن جوړ کړې، چې په کوم صورت کې ئې غوښتل ترکيب ئې کړې.

آيا ستا پيدايښت، سم او سالم وجود، موزون او متعادل جوړښت او غوره څېره او صورت د دې لپاره کافي دليل نه دئ چې ته په خپل کريم پالونکي او پيدا کوونکي رب ايمان ولرې؟

په بل ځای کې فرمايي:

‘£‰ “ Ï‰$r ÇËÈ 3‘ §¡ ù ,={ “ Ï‰$ÇËÈ ’?ãR{ $7 Î ŕ O$ŏ ËÎm

ÇÎÈ 3‘ qô$& ä$Wâ ¼ã#èÚù ÇÍÈ 4çö$l •z & ü Ï‰$r ÇÌÈ 3‘ ‰gù

الاعلی: ۱- ۵

د خپل اعلی رب نوم په پاکۍ سره ياد کړه، هغه چې پيدا ئې کړل، بيا ئې سم کړل، او هغه چې اندازه او هدايت ئې کړل. او هغه چې دا بوټي ئې راوايستل. بيا ئې زرغونه او توربخن کړل.

د اشياوو د پيدايښت لړۍ د هغوی تعادل او توازن په خپل ذات کې او يووالی ئې له نورو سره، د هر يوه مقدار او اندازه ټاکل او په معين مسير کې د مشخص هدف په لوري د هغوی لارښوونه او تر مشخصي نقطې پوري د هغوی وده او روزنه، هر با ضميره او با انصافه انسان دې ته اړ کوي چې په هغه پيدا کوونکي او پالونکي رب ايمان راوړي چې هر څه له هيڅ نه راپيدا کوي، له غوره جوړښت او تقويم سره، په سم اټکل او تقدير او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لزوم او ضرورت په اندزه ئې راپیدا کوي او خپل مخلوق مهمل او بې اسرې نه پرېږدي، هر یو په یوه خاص جهت کې د معیني نتیجې او غایې د تحقق لپاره گماري، وده ورکوي او کمال ته ئې رسوي، له سپېرې زمکې نه تازه گیاه راشنه کوي، چې د پخې دانې او مېوې د ورکړې نه وروسته ئې وچوي او وروستوي او خپل لومړني حالت ته ئې بېرته گرځوي.

همدا راز قرآن عظیم الشأن د انسان د پیدایښت او د هغو مختلفو مراحلو په اړه چې په ده باندې راځي فرمايي:

Šê ÿ)=æ ôË Šê ÿÿÖÒè`Ë Šê 5 #•ê `Ë Nà6)={ “Ï%$qè

%Ÿ(qš® (qä3Fï Oê Nà2 %æ& (þäèÕï Šê WÿÛ Nä ãÌ)ä

Nà6 =è9r ‘Ïÿ; B W_& (þäèÕï9r @ö% `Ë 4ÿqGã `B NäZÏBr

ÇÏÐÈ šc qè)è?

غافر: ۶۷

دی هغه ذات دئ چې تاسو ئې له خاورې پیدا کړئ، بیا ئې له نطفې نه، بیا ئې له علقې نه "چې ژورې ته ورته وي"، بیا تاسو د ماشوم په توگه راباسي، بیا "ستاسو روزنه کوي" تر څو خپل ټینگوالي او قوت ته ورسئ، "بیا تر څو زاړه شئ"، له تاسو ځینې مخکې له دې وفات کړی شي "ومري" او تر څو ټاکلي اجل ته ورسئ او ښايي تعقل وکړئ.

څوک له مړې خاورې دانه او مېوه راشنه کوي او له هغه نه انسان ته داسې غذا جوړوي چې له مزاج سره ئې مطابقه او طبیعي اړتیاوو ته ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب ویونکې؟ بیا د انسان په خوراک کې د زمکي له همدې مړو اجزاوو نه د انسان نطفه جوړوي او همدا وړه نطفه چي لیدی نشي " مګر د هغو سترو، سترو میکروسکوپونو په ذریعه چي هر شی له خپل اصلي حجم نه په سلهاوو ځله سترښیي" له مختلفو مراحلو نه له تېرېدو وروسته ئې د ماشوم په توګه دنیا ته راولي، روزنه ئې کوي، ټولي اړتیاوي ئې، لومړی د مور په تي کي او بیا د دې عالم په غېږ کي ورته تهیه کړي، وده ورکړي، د خپل قوت، ځوانۍ او کمال آخري حد ته ئې ورسوي، له هغه ځایه ئې زوال پیل شي، زړښت ته ورسېږي او په مرګ محکوم شي.

د چا په اراده دا ټول تحولات، تغیرات او بدلونونه ترسره کېږي؟ په داسي حال کي چي انسان دا د ټولو مخلوقاتو اشرف، اکرم او اعلم په خپله په خپل پیدایښت، مرګ او ژوند، د کمال په لوري خوځښت، د زوال په لوري نزول او پرېوتو کي، د داسي مقدراتو او ضوابطو په وړاندي مقهور او محکوم دی چي له مخکي څخه وضعه شوي او د ده په طبیعت او پر ټول عالم حاکم او مسلط دي، د دغو حاکمو او قاهرو مقدراتو او مسلطو سننو تر شا د چا اراده حکومت کوي؟ قرآن فرمایی:

`B MêõƒB$u& @è ª! $ @è ÇÚ óRƒ$r Nºq»J¡¡9$ •>§ `B @è

@d @è #ÌÑ Ÿwr $Yø9R bqâÎð/ Ÿw ä$Š9ƒ& ¼ìhRrß

Þ& âqZ9$r M»Hä9$ “ ÈGó @ @d Þ& ¿Ã 7ø$r 4 JãRƒ$ “ ÈGó „

(c) ketabton.com: The Digital Library

ª! $È̀è ÑÍŽõã ßùø$m6»±Fù ¾ïjÉÜ. (qà)=z äl.Žã ⊣ (qè_

الرعد ۱۶ ÇÏÈ ãø)$¬6%ïh ºq$qèr ãó« Èäßî»z

ورته ووایه: د آسمانونو رب او پالونکی څوک دی؟ ووایه: الله "ووایه: نو بیا له ده نه پرته مو داسي اولیاء نیولی چي نه ځان ته د ګټي "رسولو" خاوند دي او نه د ضرر؟ ورته ووایه: آیا ړوند او سترګور سره برابر دي؟ آیا تیاره او رڼا سره برابره ده؟ آیا الله لره ئې داسي شریکان (په خپل ذهن کي) جوړ کړی چي "څه ئې" پیدا کړی وي لکه الله چي پیدا کړي؟ نو " په دې ترتیب" پیدایښت په دوی مشتبه او شکمن شوی؟ ووایه: الله د هر څه خالق دئ او دی واحد قهار رب دئ.

آیا له الله جل شأنه نه پرته داسي څوک موندلی شئ چي د زمکي او آسمانونو په پیدایښت او پالني کي څه برخه او ونډه ولري؟ هغه څوک چي له الله جل شأنه نه پرته بل څه یا بل څوک مرستي ته رابلي او د ګټي طمعي یا د زیان او ضرر وېري د دروغجنو معبودانو او اولیاوو درګاه ته ودرولی؛ په حقیقت کي هغه ړانده ته ورته دئ چي د خپل ماحول له پېژندو عاجز دئ، چي هر قدم اخلي پښه ئې له مانع او خنډ سره لګېږي او یا هغه چا ته چي په سختو تیارو کي وي، نه خپل موقعیت او تم ځای پېژني او نه د بل، هر څه ورته نا آشنا وي، مسلماً داسي څوک له هغه بصیر او پوه انسان سره برابر نه دئ چي په رڼا کي وي او قضاوت ئې د هر څه په اړه او معامله ئې له هغه سره د پوهي په رڼا کي او له پېژندو نه وروسته وي، مشرک

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړوند ته ورته دئ چي شرک د هر څه حقيقت ورته مغشوش کړی، په داسي حال کي چي په څرګنده ګوري په دې خور او پراخ عالم کي داسي يوه وړه بېلګه هم نشته چي له رب العالمين نه پرته بل چا پيدا کړې وي او بل څوک د هغې ساتنه او پالنه کوي، خو سره لدې له الله سره بل څه په الوهيت او ربوبيت کي شريکوي!!

همدا راز قرآن فرمايي:

žc Ĵ #•Ăöã ‘$gY9$r ï‹ï (qãã6ó ï Ÿ@øŠ©9$# ãNä3s9 Ÿ@yèy_ “Ï%©!$#

šc rãà6ô±o Ÿw Ĩ$¨Y9$# uŽsYò2r& £`Å3»s9ur Ĩ$¨Z9$# ’?tã @@ôÒsù rä!©9$#

4‘¯Tr'sù (uqèd žwÎ) tm»s9Î) Iw &äóÓx« Èe@ä. ß,Î=»yz öNä3š/u‘ ª!$# ãNà6Ï9ºsŒ

ÇÏËÈ bqä3sùsè؟ غافر: ۶۱- ۶۲

الله هغه ذات دئ چي شپه ئې ستاسو لپاره داسي ګرځولې چي په هغې کي هوسا شئ او ورځ ئې د ليدو وسيله، بېشکه چي الله په خلکو باندي د پېرزويني خاوند دئ خو ډېری ئې شکر نه کوي، همدا ستاسو رب دئ "چي شپه او ورځ ئې پيدا کړی او په دې توګه ئې خپل ستر فضل ستاسو په برخه کړی" د هر څه خالق، نشته بل اله مګر دی، نو څنګه دوکه کېږئ؟

يعنې د شپې او ورځې هدفمندي او هغه نتايج چي په دوی مرتب کېږي، داسي چي شپه ستاسو د هوسايني او سکون لپاره ده، تر څو د ورځې له خوا د مسلسل کار په نتيجه کي ضايع شوې انرژي جبران او خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوت تجدید او اکمال کړئ او د سبا ورځې لپاره مستعد او تیار شئ او ورځ ئې ستاسو د معاش د تأمین وسیله گرځولې، داسې چې هر څه د هغې په رڼا کې پېژندلی او کارولی شئ، په دې ترتیب، رحمان رب، خپل ستر فضل ستاسو په حال شامل کړی، چې ستاسو اړتیاوو ته د دې طبیعت په غېږ کې او د هغه په تحولاتو او بدلونوو کې ځواب وايي، شپه او ورځ په دې برسېره چې د الله د فضل او پېرزوینې نښې او مظاهر دي د هغوی تگ راتگ د دې عالم له گڼ شمېر موجوداتو لکه لمر، سپوږمۍ، زمکه، حتی ستوري، ستور لیکو، او هر څه چې په آسمانونو او زمکه کې دي، عمیق ربط او تړاو لري، د دغو ټولو خاص تنظیم او په خپلو منځونو کې خاص تعلق، په دې منتج شي چې شپه او ورځ په خپل موجوده شکل کې په یوه بل پسې راپیدا شي، د دې ټول عالم د بېلو بېلو اجرامو ترمنځ تناسق، یووالی او هم غږي او بیا د دوی او د انسان د طبیعت ترمنځ دا موزون او متناسب پیوند او تعلق په خپله ثابتوي چې د ټول عالم پیدا کوونکی او پالونکی رب یو دئ، هغه دا عالم اداره کوي، هر څه ته ئې د خوځېدو خاص لوری او جهت ټاکې او د ټولو ترمنځ دا توافق او یووالی راپیدا کوي.

په بل ځای کې فرمايي:

£$B ä$J¡¡ 9$šÆ Ë Nà6 9 A“R&r Ú ö{$r ÏN°q»J¡¡ 9$,={ ôB&

(qç$.ê b& óa9 šc %Ÿ2 $B p7 f ô/ šV #Œ ,Í‰n ¾ïhÎ $ZF;R'ù

(c) ketabton.com: The Digital Library

النمل: ۶۰- ۶۴

هغه څوک دئ چي آسمانونه او زمکه ئې پیدا کړل؟ او له آسمانه ئې تاسو ته اوبه راکوزي کړې؟ بیا ئې په هغه سره سمسور باغونه را شنه کړل "هغه چي" تاسو لره "ممکن" نه وه چي ونه ئې را شنه کړئ، آیا له الله سره بل اله شته؟ بلکي دوی هغه خلک دي چي " له حق نه" انحراف کوي، هغه څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

دئ چي زمكه ئې تم ځاى وګرځوله او د هغې په منځ کي ئې نهرونه جوړ کړل، او هغې ته ئې لنګرونه ""غرونه" پيدا کړل، او د دوو سيندونو (تريو او خوږ) ترمنځ ئې حجاب او پرده راپيدا کړه، آيا له الله سره بل اله شته؟ بلکي د دوی اکثر نه پوهېږی. هغه څوک دئ چي د مضطر او بې وزلي (دعاء) مني کله چي ئې (مرستي ته) راوبلي، او ستونزي ختموي او تاسو د زمکي خليفه ګرځوي، آيا له الله سره بل اله شته؟ لږ پند اخلئ. هغه څوک دئ چي د وچي او لمدې (بيديا او سيند) په تيارو کي تاسو ته لارښيي او هغه چي بادونه د خپل رحمت "باران" نه د مخه د زېري په توګه رالېږلی. آيا له الله سره بل اله شته؟ لوړ دئ له هغه څه نه چي "له ده سره" ئې شريکوي، هغه څوک دئ چي پيدايښت شروع کوي بيا ئې اعاده کوي او هغه چي تاسو ته له آسمان او زمکي نه روزي درکوي، آيا له الله سره بل اله شته؟ ورته ووايه: خپل برهان او دليل راوړئ که رښتوني ياست.

لکه چي په دغو آيتونو کي مو وليدل، د قرآن عظيم الشأن ټول دلائل همداسي مشهود او محسوس دلائل دي، د خپلي مدعا د اثبات لپاره په عالم کي په خورو نښو او شواهدو باندي استناد کوي.

د الله جل شأنه په اړه د بحث په ارتباط قرآن عظيم الشأن نه د الله د ذات په اړه څه وايي، ځکه چي دا د انسان له فهم نه پورته او لوړه خبره ده او نه هم د الله جل شأنه د وجود د اثبات په اړه بحث کوي، ځکه چي دا له بديهياتو څخه ده، بلکي د الله د يووالي او د ده د صفاتو په اړه څېړنه کوي او دلائل وړاندي کوي، مثلاً که غواړي دا ثابته کړي چي د دې زمکي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسمانونو پیدا کوونکی او پالونکی رب یو دئ او د عالم په اداري او سمبالولو کي هيڅوک له هغه سره شريک نه دئ نو فرمايي:

Ą ëèß$É ' «Ï $` »s ôÝù $?%o ¡ ÿ9 ª! $ŝÿÎ þÎÎ#ä $JÏŽi b%. ûÏþ

ÇËÈ bqãÅÁ ƒ $£Jã   الانبياء: ٢٢

که چېري په دې دواړو (آسمانونو او زمکي) کي له الله نه پرته (نور) آلهه (معبودان) وی، حتماً به دواړه تباه شوي وو، نو د عرش رب الله له هغه څه پاک دئ چي دوی ئې بيانوي.

يعني په آسمانونو او زمکي کي د يوه الله حکم نافذ دئ او له يوې مرجع نه د ټولو ساتنه او پالنه کېږي، په همدې خاطر د عالم د دې بې حسابه اجسامو او اجرامو ترمنځ ټکر او تصادم نه راځي او هر څه په خپل مدار او مسير کي اداره کېږي،که چېري د دې خور او پراخ عالم اداره، حفاظت او ساتنه په مختلفو لاسونو کي وی، هرومرو به د ارادو اختلاف په ټکر او تصادم منتج کېدو او د دنيا نظم به متلاشي کېدو. د زمکي او آسمان ترمنځ يووالی او هم جهتي دا ثابتوي چي د دواړو الله يو دئ ، لکه چي قرآن فرمايي:

Ŋà2 '§¹ r ä$ŸÎ ä$J¡ 9$# Y#•% Ú öF$Ŋà6 9 Ÿè_ "Ï%©!$

Ŋà6 Š ª! $Ŋà3ÿŒ Ï M»6ŕö9$`Ï B Lä%–'r Ŋà2 'qß `¡ ôm'ù

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله هغه ذات دئ چي زمکه ئې تاسو ته تم ځای وګرځوله او آسمان يی چت او تاسو ته ئې صورت درکړ، بيا ئې ستاسو صورت غوره او ښاېسته کړ او له پاکيزه "رزق" نه ئې تاسو ته روزي درکړه، دا ستاسو پالونکی رب دئ، نو با برکته دئ د عالمونو رب الله.

يعنی هغه ذات چي زمکه او آسمانونه ئې پيدا کړل، د دوی ترمنځ ئې داسي وحدت، تنسيق او يووالی راپيدا کړ چي يو ستا د اوسېدو لپاره تم ځای او مستقر وي او بل ئې چت او پدغه کور کي چي زمکه ئې فرش او آسمان ئې چت دئ، ته ئې له داسي جوړښت سره راپيدا کړې چي په دې کور کي اوسېدی شې، هغه ستا له طبيعت سره متوازن او متناسب دئ، فشار ئې، حرارت ئې، يخني ئې، سختوالی او نرم والی ئې او هر څه ئې ستا لپاره مناسب دي.

ستا د دې کور چت او فرش، يو بل ته لاس ورکوي او په ګډه کار کوي، يو اوبه راوروي، بل دانه او مېوه راشنه کوي او په دې ترتيب ستا لپاره د داسي پاک رزق انتظام کوي چي ته ئې هم له رنګه، هم له خونده او هم له بويه لذت اخلې، ستا اړتياوو ته ځواب وايي او ستا د ژوند او بقا عوامل برابروي.

هغه ذات چي د آسمان، زمکي او ستا ترمنځ ئې دا يووالی او تناسق راپيدا کړی هماغه ستاسو رب او د عالمونو رب دئ.

همدا راز که غواړې ثابته کړې چي الله جل شأنه بصير دئ او ستا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

عملونو څارونکی او بیا قضاوت کوونکی دئ نو فرمايي:

[illegible]

[illegible] البلد: ٧ - ١٠

آيا گمان کوي چي هيڅوک ئې نه ويني، آيا ده لره مو دوه سترگي نه دي گرځولې، ژبه او دوی شونډې او نه مو دي ورښودلې " د خير او شر" دوې لاري؟

آيا انسان دا گمان کوي چي الله جل شأنه د ده د عملونو څارنه نه کوي؟ او د کړو وړو او ښه او بد په اړه به ئې قضاوت نه کوي؟ پداسي حال کي چي دی مخلوق دئ، سترگي لري، د ښو او بدو څارنه کوي، قضاوت کوي، ښه غوره گڼي او له بدو کرکه لري، مگر د ده رب چي دی ئې پيدا کړی، ده ته ئې دا صفات ورکړي، په ده کي ئې دا استعدادونه ايښي، ده ته ئې سترگي ورکړې، د ما فی الضمير د اظهار لپاره ئې د تکلم وسائل، ژبه او شونډې ورکړې، په ده کي ئې د ښو او بدو د تفکيک استعداد ايښی، ده ته ئې ښه، ښايسته کړي او بد کرغېړن کړی، آيا کېدی شي د دې انسان خالق او صانع د دغو صفاتو خاوند نه وي؟ دا خبره کوم عقل منلی شي چي په مخلوق او مصنوع کي دي داسي يو کمال وي چي د هغه په صانع او خالق کي دي همدا صفت او کمال په اتمه او اکمله بڼه کي نه وي؟!

د دې لپاره چي ثابته کړي، الله جل شأنه نه يوازي له هر عيب او نقص نه منزه دئ بلکي عزيز او حکيم دئ نو فرمايي:

ÇÈ ÐŠÅtø$ãíè$qèr ÇÚ óŘ $'Î$Br ÏN°q»J¡¡ 9$'Î$B - x7™

الحشر: ۱

څه چي په آسمانونو کي دي او څه چي په زمکه کي دي الله ته تسبيح کوي او هغه باحکمته عزتمن دئ.

په دې مبارک آيت کي، قرآن عظيم الشأن، د آسمانونو او زمکي هر څه د دې مطلب د اثبات لپاره د گواه او شاهد په توگه وړاندي کوي چي الله له هر عيب او نقص نه منزه، عزيز او حکيم دئ.

د تسبيح لفظ په قرآن کي په څو معنیوو راغلی:

۱ - په پاکۍ اعتراف کول، له عيب او نقص نه منزه گڼل او دا اعتراف او تنزيه او تزکيه د مخصوصو الفاظو په ذريعه څرگندول.

۲ - د حال په ژبه د خپل صانع او پالونکي په پاکۍ، شهادت ورکول او ليدونکي ته دا انتباه ورکول چي د دې توکي پيداکوونکی له عيب او نقص نه اوچت او لوړ دئ.

۳ - لامبو وهل او په سرعت او عجلې سره د يوه کار د سرته رسولو هڅه کول.

د تسبيح دغو درې گونو معانيو ته په پام سره لومړی آيت دا مطالب افاده کوي:

۱ - د آسمانونو او زمکي هر څه الله په پاکۍ يادوي، هغه له هر عيب او نقص نه منزه گڼي او ذکر ئې کوي.

۲ د دې کائناتو هر څه په کامل انقياد سره د الله جل شأنه په عبادت او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندگۍ کي لگیا دي، په هماغه مسیر کي خوځېږي چي الله ورته ټاکلی او هماغه څه کوي چي الله جل شأنه ورباندي ګمارلي او هر یو د خپلي مشخصي دندي په سرته رسولو کي مصروف دئ.

۳ د زمکي او آسمانونو هر څه په دې شهادت ورکوي چي الله له هر عیب او نقص نه منزه دئ.

دا چي د الله تعالیٰ په زمکي او آسمانونو کي بېهوده او بې هدفه شی نشي موندلی، هر څه سم سالم او په خپل حد کي کامل پیدا شوی، هر څه د یوه معین هدف د تحقق لپاره پیدا شوی، د عالم ټول موجودات له خاصو ضوابطو او سننو سره سم د ټاکلي منهج مطابق د معین هدف په لوري په منظم او مستمر حرکت سره هغه تر سره کوي او خاص نتائج وړاندي کوي.

دا نظم، تعادل، ښایست او هدفمندي په خپله ثابتوي چي د دې عالم صانع، مدبر، پالونکی او ساتونکی له عیب او نقص نه منزه دئ، علیم او حکیم دئ او په هر کار کي ئې مصلحت او حکمت مضمر دئ.

د دې خور، ستر او پراخ عالم اداره او د هر جزء حرکت سمبالول او د بې انتهاء اجزاوو د ټکر او تصادم مخنیوی په خپله ثابتوي چي د دې عالم پالونکی رب، عزیز او غالب دئ او په هر کار قادر او توانا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله جل شأنه د رحمت په آثارو کي

پرون مو واورېدل چي يو له هغو دلائلو نه چي قرآن عظيم الشأن ئې د الله جل شأنه او د هغه د ټولو صفاتو د اثبات لپاره وړاندي کوي هغه په دې عالم کي د ربوبيت آثار او مظاهر دي، دا موجود حاکم نظم، د عالم د ټولو اجزاوو هدفمندي او دا چي په ټول عالم کي څوک بېهوده او عبث شی نشي په گوته کولی او نه هم کوم اضافي شی، يا کم شی، هر څه د يوه هدف لپاره پيدا شوی، او موږ يو غيبي لاس گورو چي د دې عالم پالنه او ساتنه کوي، دا د ربوبيت آثار او مظاهر موږ دې لوري ته هدايتوي چي کوم چا دا عالم پيدا کړی او په هغه کي د رب او پالونکي په توگه تصرف کوي هغه الله دئ.

دويم دليل چي موږ ئې په دې باب لرو هغه په دې عالم کي د رحمت، پېرزوېني او عاطفې مظاهر او آثار دي، که دا دنيا بې روح او بې شعوره اشياء او توکي وی او د هغوی ترمنځ ماشيني تعلقات وی، نو نه به يوه د بل په نسبت عاطفه او پېرزوينه درلوده او نه هم زړه سوی او ترحم؛ خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

برعکس مور، دلته ترحم، عاطفه، رحمت او پېرزوېنه او د دې ترحم او عاطفې آثار او مظاهر گورو، گورو چې مور د خپل اولاد په نسبت مخصوصاً په هغه وخت کې چې اړ او محتاج وي، د چا پالني او روزني ته ضرورت لري، په همدومره پېمانه چې هغه دې ته اړ وي د مور په زړه کې ورته ترحم او عاطفه وي، ایثار او د قربانۍ جذبه وي، هومره چې د هغه لپاره هر راز ستونزې کړاوونه، زحمتونه او بې خوبې گالي، هر څومره چې دا ماشوم بې نیازه کېږي، په خپل ځان متکي کېږي، له بل چا نه مستغني کېږي او په خپلو پښو ودرېږي همدومره دا رابطه هم تضعیف کېږي، شلېږي او قطع کېږي. تاسو مرغان گورئ چې کله د هغه بچوښي واړه وي او یوه مدافع، حامي، پالونکې او ساتونکي ته اړ وي، گورو چې مور پلار ئې، په همغه اندازه د هغه په نسبت عاطفه لري، مینه لري، ترحم او زړه سوی لري، د هغه ساتنه کوي، د هغه د پالنې او ساتنې لپاره حتی ځان هم په خطر کې اچوي، کله چې د هغه ځالې ته څوک لاس وروړي گورو چې ځان ورباندې وژني، چیغارې وهي، له یوې څانگې بلې ته الوځي، داسې لالهانده چې نه پوهېږې څه وکړي تر څو خپل بچیان له خطره وژغوري، حیوانات هم همداسي دي، حال دا چې څه موده وروسته او هغه مهال چې بچي ئې په خپلو پښو ودرېږي، خپل ضرورت خپله رفع کولی شي، له مور او پلار نه بې نیازه او مستغني شي، بیا هغه پخوانی تعلق ختم شي، بیا هغه د ترحم او عاطفې تعلق نه وي او ورو ورو تغییر مومي او له منځه ځي. دغه عاطفه او ترحم چا راپیدا کړې؟ ولي د ضرورت په وخت کې وي او د اړتیا له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ختمېدو سره سم پای ته ورسېږي؟ حال دا چي نه مور او نه پلار هغه ته اړتیا لري، او کوم ضرورت ئې رفعه کوي، برعکس هر څومره چي اولاد د مورپلار پالني ته اړ وي، نو دا مینه هم وي، او څومره چي هغوی د بل له مرستي بې نیازه کېږي دا رابطه هم تضعیف کېږي، یو وخت داسي راشي چي انسان گمان نه کوي دا به همغه مور وي او دا به ئې همغه بچی چي د هغه په اړه ئې پرون، د مور په زړه کي دومره کلکه مینه او داسي ژوره عاطفه او ترحم وو، ځیني خو مینه او عاطفه داسي توجیه کوي چي گواکي مبنا او بنسټ ئې احتیاج او اړتیا ده، خو دا په دې دلیل غلطه خبره ده چي دا احتیاج او اړتیا خو هغه مهال هم وي چي ماشوم ستر شي، خو هغه د پرون ورځي ترحم او عاطفه نن وي، د ماشوم له ستر ېدو سره خو دا رابطه باید تقویه کېدلی، هر څومره چي هغه د دې جوگه کېږي چي د مور پلار مرسته وکړي او احتیاج ته ئې د ځواب ویلو شي باید دا رابطه د مور او پلار له خوا تقویه کېدی، څومره چي بچی او ماشوم لویېږي او په خپلو پښو ودرېږي او د دې جوگه کېږي چي د مور پلار احتیاج رفع کړي، د همدې په تناسب باید دا تعلق او رابطه مزید ټینگېدلی، خو برعکس گورو چي هغه تضعیف کېږي او یو وخت دې حد ته راورسېږي چي دا رابطه قطع شي.

مور دا د میني، پېرزوېني، رحمت او محبت آثار او مظاهر گورو او دا نتیجه ترلاسه کوو چي د دې عالم پالونکی خدای رحمان دئ. لکه چي پیغمبر علیه السلام فرمایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دنيا کي دا ټول رحمت او پېرزوينه چي د ټولو مخلوقاتو ترمنځ ليدل کېږي، يو له بل سره مينه کوي، يو د بل په نسبت پېرزوينه او عاطفه لري، ځاروي او ځناور له خپلو بچيانو سره مينه کوي، دا ټول د الله د رحمت د سلو برخو يوه برخه ده چي الله تعالی د خپل رحمت دغه وړه برخه د عالم پر ټولو مخلوقاتو وېشلې ده. .

عن سلمان قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم إن الله خلق يوم خلق السماوات والأرض مائة رحمة كل رحمة طباق ما بين السماء والأرض فجعل منها في الأرض رحمة فبها تعطف الوالدة على ولدها والوحش والطير بعضها على بعض فإذا كان يوم القيامة أكملها بهذه الرحمة.

له سلمان رضي الله عنه نه روايت دئ چي رسول الله صلی الله عليه وسلم وفرمايل: په کومه ورځ چي الله آسمانونه او زمکه پيدا کړل،سل داسي رحمتونه ئې پيدا کړل چي هر يو ئې داسي طبقه لکه د آسمان او زمکي ترمنځ واټن، له دې نه ئې يو په زمکي کي کېښود چي په همدې مور له خپل اولاد سره، ځناور او مرغان يو له بل سره مينه او عطوفت کوي، کله چي د قيامت ورځ شي نو په همدې سره به خپل رحمت بشپړ کړي.

د رحمت دا آثار او مظاهر چي موږ ئې دلته ګورو، دا په دې باندي شهادت ورکوي چي دا دنيا، يوه مهربان خالق پيدا کړې او هغه دا د پېرزوېني، عاطفې او رحمت علاقه په خپلو مخلوقاتو کي ايښې، موږ په دې عالم کي هري خوا ته د رحمت آثار ګورو، په ټولو تعلقاتو کي، په طبيعي حوادثو او پېښو کي، د خلقو ترمنځ، د حيواناتو ترمنځ او د مرغانو ترمنځ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مینه، محبت، پېرزوینه او عاطفه چي آثار او مظاهر ئې هر لوري ته ګورو، دا مورِ ته لارښوونه کوي چي دا عالم یوه ماشیني نړۍ نه ده، چي د توکو تر منځ ئې تعلقات د یوه بې احساسه ماشین د بېلو بېلو برخو ترمنځ وي، چي هلته نه عاطفه وي او نه ترحم، بلکي دا د رحمان خدای له لوري پیدا شوې دنیا ده او هغه دا د پېرزوېني احساس او د رحمت او میني علایق د مخلوقاتو تر منځ پیدا کړي. په روایاتو کي راځي چي: یوه ورځ یوه مور چي په تناره ئې ډوډۍ پخوله ناڅاپه ئې خپل ماشوم ولید چي د اور خوا ته نږدې کېږي، ورټوپ ئې کړل او هغه ئې په خپلي غېږ کي ونیولو، له همدې سره ئې دا فکر ذهن ته ورغی چي زما زړه نه غواړي زوی مي اور ته ولوېږي، الله تعالی څنګه په دې راضي کېږي چي خپل بنده په اور کي واچوي؟ ډوډۍ او تنور همداسي پرېږدي، ماشوم په غېږ کي اخلي، پیغمبر علیه السلام ته ورځي او پوښتنه کوي چي: آیا ته د الله رسول یې؟ وئې فرمایل: هو، هغې وویل: آیا الله تر ټولو زیات مهربان نه دئ، وئې فرمایل هو! هغې وویل: مور پلار مي تر تا جار؛آیا الله پر خپلو بندګانو تر مور پر خپل اولاد زیات مهربان نه دئ؟ وئې فرمایل: هو؛ هغې وویل: مور خو نه غواړي چي ماشوم ئې اور ته ولوېږي، الله تعالی څنګه غواړي چي خپل بنده اور ته واچوي؟ د دې خبرې په اورېدو سره د رسول الله صلی الله علیه وسلم له سترګو دومره اوښکي بهېږي چي مخ ئې په اوښکو لمدېږي او بیا سر رااوچتوي او فرمایي: یقیناً چي الله نه غواړي خپل بنده اور ته واچوي مګر هغه ډېر متمرد چي د لااله الا الله له ویلو انکار کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عن ابن عمر قال كنا مع رسول الله صلى الله عليه وسلم في بعض غزواته، فمر بقوم، فقال من القوم؟ فقالوا نحن المسلمون، وامرأة تحصب تنورها و معها ابن لها، فإذا ارتفع وهج التنور تنحت به، فأتت النبي صلى الله عليه وسلم فقالت أنت رسول الله؟ قال نعم، قالت بأبي أنت وأمي أليس الله بأرحم الراحمين؟ قال بلى، قالت أو ليس الله بأرحم بعباده من الأم بولدها؟ قال بلى، قالت فإن الأم لا تلقي ولدها في النار، فأكب رسول الله صلى الله عليه وسلم يبكي، ثم رفع رأسه إليها فقال إن الله لايعذب من عباده إلا المارد المتمرد الذي يتمرد على الله وأبا أن يقول لا إله إلا الله

که څه هم د دې روايت په اسنادو کي څه ملاحظات شته؛ خو د ميني او پېرزويني په اړه دا مطلب په بل حديث کي په دې توګه راغلی چي رسول الله صلى الله عليه وسلم يوې ښځي ته چي ماشوم ئې کلک په غېږ کي نيولی او تی ورکوي، اشاره کوي او صحابه وو ته فرمايي: آيا دا مېرمن به خپل ماشوم په اور کي واچوي؟ صحابه وو وويل: نه په خدای قسم چي ترڅو توانېږي اور ته به ئې وانه چوي، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: يقيناً چي الله پر خپلو بندګانو تر دې مور پر خپل زوی ډېر مهربان دئ.

عن عمر بن الخطاب أنه قال: قدم على رسول الله صلى الله عليه وسلم بسبي فإذا امرأة من السبي تبتغي إذا وجدت صبيا في السبي أخذته فألصقته ببطنها وأرضعته فقال لنا رسول الله صلى الله عليه وسلم أترون هذه المرأة طارحة ولدها في النار؟ قلنا لا والله وهي تقدر على أن تطرحه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم: لله أرحم بعباده من هذه بولدها.

قرآن عظيم الشأن همدا د رحمت آثار او مظاهر د رحمن خدای د اثبات لپاره د دلیل په توگه وړاندي کوي، لکه چي فرمايي:

bÎ $kÈöqB ‰è/ Ú öÆ $Çtä # øŸ2 «! $ÏMHq‘ Ì»O#ä #<Î) öÝàR$$

ÇÎÈ ÖƒÏ‰% ä óx« Èe@ä 4?ã qèdr 4 4AöqJ9$# Çósßs9 š• ÏŒ الروم: ۵۰

د الله د رحمت آثارو ته وگوره چي څنگه زمکه له مرگه ئې وروسته بیاژوندۍ کوي؟ یقیناً همدغه الله دئ چي مړي به بیاراژوندی کوي او هغه په هر کار قدیر او توانا دئ.

زمکي ته وگورئ چي هر څه په هغې کي په مرگ محکوم شي، په سپېره ډاگ بدله شي، داسي چي څوک په هغې کي د ژوند آثار نه گوري، خو الله جل شأنه په همغه زمکه باران ووروي او دا مړه زمکه را ژوندې کړي. دا د الله د رحمت د آثارو یو مظهر دئ، په مرگ محکومه شوې، انسان د هغې دانې او مېوې ته اړ او محتاج دئ، له دې پرته د هغه ژوند امکان نه لري، د دې لپاره چي انسان او حیوان ژوندي پاته شي، د زمکي دانې، مېوې او وښو ته اړ او محتاج دي، د دې نه پرته ئې د زمکي په سر ژوند امکان نه لري، گورئ چي الله تعالی خپل وسیع رحمت د هغه په حال شامل کړي، دا مړه زمکه ژوندۍ کړي او د هغه لپاره د ژوند د اړتیاوو او د رزق او روزي انتظام وکړي.

همدا راز فرمايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

[illegible]

الاعراف:۵۷

او دی هغه ذات دئ چي باد تر خپل رحمت (يعني باران) مخکي، د زېري په توگه لېږي، تر څو چي درنې ورېځې اوچتي کړي، بيا ئې د مړې زمکي لوري ته خوځوو او بيا په همدې سره اوبه وروو، بيا په همدې (باران او اوبو) سره، له زمکي هر نوعه مېوې راشنې کوو. همدا راز به مړي راباسو تر څو پند واخلئ.

يعنی مخکي له دينه چي باران وورېږي سوړ او خوندور باد لگېږي او د دې زېری ورکوي چي پدې پسې باران راځي، دا باران د رحمان خدای رحمت دئ، هغه ئې د رحمت په نامه ياد کړی، د دې رحمت د راتلو نه د مخه گورئ چي الله جل شأنه بادونه راولېږي او هغه تاسو ته د باران د راتلو زېری درکوي، او دا په داسي حال کي چي انسان، نبات، حيوان ټول اوبو ته اړ او محتاج وي، د باران ورېدو ته منتظر او ستر گي په لاره، الله جل شأنه د خپل رحمت په وجه د دوی د دې احتياج، اړتيا او نيازمندۍ د رفع کولو انتظام کوي، گورئ بادونه رالېږي، هغه د باران زېری ورکوي، او بيا همدا بادونه دي چي هغه ورېځې چي د بحرونو د پاسه جوړې شوي په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخلي، په زرهاوو میله لري ئې خوځوي، له ځان سره ئې وړي، بیا همدغه وریځې دي چې له هغه نه باران راورېږي او د همدې باران په ذریعه انسان ته د رزق او د روزي انتظام کېږي او د زمکې نه دانه او مېوه را شنه کوي، دا د رحمان خدای هغه انتظام دئ چې د خپلو بندګانو په نسبت د پېرزوینې او رحمت په وجه ئې تر سره کوي او د دوی لپاره مړه زمکه ژوندۍ کوي او د رزق او روزي چاره ئې کوي.

که رښتیا په طبیعت کې همدا نظم نه وی، د بادونو په ذریعه د دې وریځو خوځول نه وی او چېرې چې څوک ورته محتاج دئ، کومه زمکه چې ورته محتاجه ده، چېرې چې انسان حیوان او نبات اوبو ته اړ او نیازمند دئ او منتظر دئ چې په سر ئې باران وورېږي، هلته ئې نه رسولی، انسان ته به څومره ګرانه وه چې د دومره اوبو انتظام وکړي چې هره ورځ د دې زمکې ټول ژوي ورته اړ او محتاج دي، خو الله جل شأنه ئې مفت، ارزانه پرته لدې چې انسان پرې څه تکلیف ایستلی وي ورته ئې مهیا کوي.

کله چې د اوبو نه بخارات راپورته شي، د لمر وړانګې له اوبو نه د بخاراتو د راپورته کېدو باعث شي، هغه تبخیر کړي او دا بخارات اوچت شي، په وریځو بدل شي او بیا لرو لرو ځایونو ته د باد په ذریعه انتقال شي، زما او ستا په سر د باران په شکل ورېږي، د غرونو په غېږ کې ئې الله جل شأنه د واورو په شکل کې ذخیره کړي، غرونو واورو لپاره خپله غېږ پرانستې نیولې وي، او د دې لپاره مستعد او آماده وي چې کافي مقدار، ښه ډېره اندازه ئې په په خپلې غېږ کې ذخیره کړي او بیا چې کله انسان ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

محتاج او اړ شي، کله چې په ګرمۍ کې انسان اوبو ته محتاج شي، ورو ورو دا واوره ويلې کېږي او په ويالو او نهرونو کې خوځېږي، زما او ستا د کور مخې ته بهېږي او د زمکې لاندې په کاريزو کې خوځېږي، که دا انتظام نه وی نو د زمکې پر سر ژوند ممکن نه وو، که همدغه د اوبو تبخير، بيا په ورېځو بدلېدل، بيا د باد په ذريعه تر لرو لرو منطقو پورې انتقالېدل او بيا د غرونو په غېږ کې د واورو په شکل ذخيره کېدل، بيا په دوبي کې هملته ورو ورو ويلې کېدل او رابهېدل؛ که دا نظام نه وی نو د زمکې پر سر ژوند ممکن نه وو.

په دې کې شک نشته هغه ذات چې دا ټول امور اداره کوي، دا نظم ئې په دې عالم کې اينبی او د عالم د مختلفو اجزاوو ترمنځ ئې دا هم غږې او يووالی پيدا کړی، داسې چې هر څه ئې يو بل ته لاس ورکوي، په ګډه کار کوي او د خپل ګډ کار په نتيجه کې د خلکو اړتياوې رفعه کوي، د الله د مخلوقاتو د احتياج او نيازمندۍ د رفعه کولو لپاره په مسلسله او منظمه توګه په کار لګيا دي، که دا نه وی د زمکې پر سر به هيڅ ژوندی مخلوق نه وو پاته شوی. دا ټول د هغه الله تعالی د اثبات لپاره واضح او صريح دلايل دي چې د انسان په نسبت پېرزوېنه او رحمت لري.

د اوبو د تصفيې الهي نظام:

$Zø'R&r ¾ïhĠJôn' ô ‰ƒ šú ü/ #Ňõçx»ƒh$Ÿ™ŭ ŭ Ÿ‰$qèr

(c) ketabton.com: The Digital Library

$ÐÏË ¼ç«Éó® $ÙĞß ØŞ$Ú/ ¾ïÎ ' Åó ž) ÇÍÑÈ #ŸqßÛ ä$B ä$J¡ 9$`Ë

ÇÍÐÈ #ŽÏŸ2 ÓÅ$R&r $V»èR& $Y)Ï z الفرقان:۴۸-۴۹

او دی هغه ذات دئ چي له خپل رحمت نه د مخه ئې بادونه د زېري په توگه ولېږل (تر څو د باران د راتلو زېری خلکو ته ورکړي) او له آسمانه مو پاکي اوبه رانازلي کړې، تر څو د همدې اوبو په ذريعه مړ ښار (مړه زمکه) را ژوندی کړو او له همدې څخه ډېر هغه حيوانات او خلک خړوبه کړو چي موږ پيدا کړي.

بادونه د باران د مخه رالېږي تر څو زېری ورکړي او بيا له آسمان نه پاکي اوبه نازلوي، راشئ دغي موضوع ته چي له آسمانه پاکي اوبه "ماء طهورا" نازلوي، لږ دقيق شو، گورو چي اوبه له هغه وروسته چي دلته استعمال شي او بيا د بحرونو لوري ته وخوځېږي، تروې او ترخې او تيزابي شي، نور نو له استفادې ولوېږي، له تصفيې پرته ترې استفاده نشو کولی، که د دغو اوبو د بېرته تصفيې انتظام نه وی نو د دې طبيعت په غېږ کي او د دې زمکي پر سر ژوند ممکن نه وو، خو الله جل شأنه بېرته همدغه کثيفې او ناولې اوبه، تېزابي اوبه، تروې او ترخې اوبه، چي له کاره لوېدلې، د استفادی وړ نه دي، د همدې اوبو د تصفيې انتظام ئې کړی، په هغه د لمر وړانگې لگېږي، په دې سره تبخير شي، تصفيه شي، په ورېځو بدلې شي، بېرته موږ ته پاکي، صافې اوبه د باران په شکل راورېږي، د چينو په شکل، د څاگانو په شکل، په کارېزونو او ويالو کي. دا د اوبو د تصفيې الهي انتظام

(c) ketabton.com: The Digital Library

دئ، که دا هستي له طبيعي حوادثو څخه عبارت وی او د لته یوه حکیم ذات په هغه کي تصرف نه کولی نو د زمکي په سر ژوند، په دې دلیل هم امکان نه درلود چي یو ځل دا اوبه کثیفي شوې او له استفادې لوېدلې وی، نو انسان به د تل لپاره د ښباک له صافو اوبو محروم وو، خو الله جل شانه رحمان دئ او د خپلو بندگانو په نسبت د وسیع رحمت خاوند دئ، د همدې رحمت په وجه ده چي د باران د ورولو انتظام ئې کړی، همدا قضیه د رحمن خدای په وجود دلالت کوي، همدا تدارک او انتظام چي اوبه تصفیه کېږي، د هغه مړ ښار (چي هلته هر څه اوبو ته محتاج او نیازمند وي) د هغه په سر ئې وروي، په همدې حقیقت گواهي ورکوي، کله کله حالت دې حد ته ورسېږي چي د بارانونو د نشتوالي په وجه، گڼ شمېر ناروغۍ خورې شي، فضا او هوا ټوله کثیفه او ناپاکه شي، گرمي له یوې خوا، د اوبو نشتوالی له بلي خوا، په فضا کي د مکروبونو خورېدل له بله طرفه، خو الله جل شانه نه یوازي هغه کثیفي تېزابي اوبه تصفیه کړي، په ورېځو ئې بدلي کړي، تبخیر شي، ورېځې ترې جوړي شي، بادونو ته ئې د انتقال امر وکړي، خوځوي ئې، په زرها وو میله لري ئې همغه ښار ته چي خلک ئې اوبو ته محتاج دي، مرضونه خواره شوي او هر څه دې ته منتظر چي سړه هوا ولگېږي او باران وورېږي، الله جل شأنه ئې همغه منطقې ته رسوي، گورو چي هلته باران وورېږي، هلته هوا تصفیه شي، مکروبونه ومري، د هوا کثافت ختم شي، حرارت له منځه لاړ شي او د همغي سیمي د خلکو احتیاج ته ځواب وویلی شي، مړه زمکه بېرته را ژوندۍ شي او ډېرو محتاجو انسانانو او حیواناتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته چي ژوند ئې په خطر کي لويدلی وو، اوبه ورسوي.

هغه ملکونه چي د اوبو له ناحيې مشکلات لري، بحرونو ته څېرمه په ساحل کي پراته دي او غرونه نه لري، زيات بارانونه وربانديې نه ورېږي، په غرونو کي هغوی ته واورې نه ذخيره کېږي، چي ورو ورو ويلي شي او نهرونه او ويالې وبهوي، د هغو تر ټولو لويه ستونزه دا ده چي د څښلو صافي اوبه نه لري او چي د يوه واړه ښار لپاره اوبه تصفيه کوي بې حسابه مصارف ترې غواړي، د دې ملکونو خلک د نفتو په څاګانو دومره نه خوشحاله کېږي لکه د اوبو په يوې چينې.

د عربو د ملکونو يوه حاکم ته چا يو په بل پسې خبر ورکړ چي په فلان فلان ځای کي د نفتو څاګان وموندل شول، هغه وويل کور مو ودان شه، خو يو ځل مو هم خبر را نه کړ چي د خوږو او صافو اوبو څا وموندل شو!!، دا ځکه چي د هغوی لوی مشکل د صافو اوبو نشتوالی دئ.

د همدې الهي نظم په وجه چي زموږ مهربان رب ئې بندو بست کړی په دې عالم کي او د دې زمکي په سر انسان ته د ژوند امکانات برابر شوی.

طبيعي لارښووني:

#Ìð çx »ƒ ìh$ã@Åöã `Br Ìé 7ß$r Î9$$Ï M» Jè=à 'Î Ïb à6 ƒÏ‰ôg ƒ `B&

šc qà2 Îô³ ç$ Jã ª! $' ?»è? «! $ì B ×m» 9à& ÿ ÏmÏF uH÷q ' ô÷ ‰ƒ šú ÷t/

ÇÏÌÈ النمل:۶۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه څوک دئ چي د وچي او لمدې په تیارو کي ستاسو لارښوونه کوي او څوک دئ چي بادونه له رحمت "بارانه" مخکي د زېري په توگه لیږي؟ آیا له الله سره بل اله شته؟ "چي په دی کارونو کي څه برخه ولري او له الله تعالی سره په دې چارو کي شریک وي" لوړ او اوچت دئ الله له هغه څه چي دوی یی ور سره شریکوی "هغه له شریک نه مستغني او بې نیازه دئ" یعنی ستاسو لپاره ئې د هدایت او لارښووني انتظام کړی، په بحر کي هم، هلته چي د لوري د تشخیص لپاره هیڅ ډول علایم نشته، خو الله تعالی ستاسي لپاره د دې چاره کړې چي هلته لار بیا مومئ، یا د ستورو په ذریعه لار پیدا کوئ، یا د افق له رڼا نه او د لمر له طلوع او غروب نه پوهېږئ چي سمت مو کوم طرف ته دئ، او یا د داسي قطب نما او پرمخ تللو وسائلو بندو بست ئې کړی او داسي سنن ئې په طبیعت کي ایښي چي له هغوی نه په استفادې سره تاسو په دقیقه توگه خپله لار موندلی شئ. نو دا په وچه او لمده کي چي ستاسي د هدایت او لارښووني لپاره انتظامات شوي، دا چا کړي؟

همدا راز تاسو ته ئې سترگي درکړې، د دغسي وسائلو انتظام ئې په دې عالم کي کړی چي په هغه سره تاسي په سیند، صحرا، فضا، په ورځ او شپه کي خپله لاره وموئ، په دې طبیعت کي ئې د دې انتظام کړی، په تیاره کي د افق له رڼا نه خپله لار موندلی شئ، په ستورو سره لار پیدا کولی شئ، د دې انتظام چا کړی؟

که په وچه او لمده کي، هغه مهال چي تیاره وي، هیڅ څه نه ترسترگو کېږي، ستاسو د لارښووني او هدایت انتظام شوی، دا په خپله انسان ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښيي چي دا عالم يوه رحمان ذات پيدا کړی.

آيا په رحمان خدای د باور او ايمان لپاره دا کافي نه ده چي هغه مهال په تا باندي باران وروي چي ته ئې ورېدو ته سترګي په لار او منتظر يې، تر بارانه مخکي سوړ باد ته د زړري په توګه ګورې، آيا له الله سره بل اله شته؟ په ټول عالم کي داسي څوک مومئ چي له الله تعالی سره په دې کارونو کي شريک وي؟ دا چي د وچي او لمدې په تيارو کي ستاسو د لارښووني او هدايت انتظامات شوي آيا له الله تعالی پرته داسي څوک په نظر درځي چي په دې انتظام کي هغه څه ونډه او اغېز ولري، د څه کولو واک او اختيار ورسره وي؟ آيا د باران په ورېدو، د بادونو په ذريعه د ورېځو په خوځېدو، او د سوړ او ملايم باد په لاس د دې زړري او پيغام په لېږلو کي چي باران راروان دئ، په دې کي له الله سره څوک شريک شته؟

همدا راز الله فرمايي:

qèr ¼ŗGJôn‘ ǯă Ÿƒr ‡(qëZ% $B Ÿ‰è/ .`Ë] ø%$Aí\ã “ Ÿ%$qèr

ÇËÑÈ ß‹Ü s%$‘íq%$ الشوری:۲۸

او دی هغه ذات دئ چي باران وروي له هغه وروسته چي (خلک) مأيوس او ناهيلي شوي وي او خپل رحمت خوروي او هغه ستايل شوی مولا دئ.

هغه ذات چي باران نازلوي او دا هم هغه مهال چي خلک مأيوس شوي وي، داسي څه نه مومي چي د باران د ورولو هيله ترې ولري، په ټول عالم کي له الله تعالی پرته داسي کوم شی نه ګوري چي خپل اميد ورپوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتړي، هغه ته انتظار ولري او پر هغه اعتماد او تکيه وکړي، داسي څوک نه ګوري چي د ده احتياج ته ځواب ووايي، مشکل ئې رفع کړي، مأيوس او نااميده دئ، خو ناڅاپه د همدې مأيوس او نااميده انسان غوښتنه منل کېږي، دعاء ئې اورېدل کېږي او هيله ئې ترسره کېږي، دا څوک کوي؟ انسان خو په ټول عالم کي داسي څه نه ګوري چي په دې اړه له هغه نه څه طمعه ولري، په هغه پورې خپل اميد وتړي او له هغه نه د مرستي انتظار ولري، مأيوس دئ، په عالم کي داسي څه نه ګوري چي د ده احتياج او اړتيا تر سره کړي، ناڅاپه ئې دا يأس او نا اميدي ختمېږي، اړتيا او احتياج ته ئې ځواب ويل کېږي، دا کار څوک کوي؟ دا څوک دئ چي انسان ته له هغه وروسته چي مأيوس شوی، له قحطۍ سره مخامخ دئ، سختي تودوخي وارخطا کړی، هري خوا ته مرضونه خواره شوي، نباتات ئې، حيوانات ئې او په خپله دی اوبو ته محتاج او اړ دئ، تر دې حده چي د يأس مرحلې ته رسېدلی، خو ناڅاپه د همدغه مأيوس انسان غوښتنې ته ځواب ويل کېږي، دا ځواب څوک وايي؟ او د هغه دا احتياج څوک رفع کوي؟ څوک ئې ضرورت منتفي کوي؟

آيا له دې پرته بل ځواب لرو چي ووايو: دا د هغه ستايل شوي ذات کار دئ چي پر خپلو بندګانو مهربان، د دوی د اړتياوو او ستونزو د رفعه کولو ذمه وار او د دوی مولا دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې او ورځې الهي نظام، ستره الهي پېرزوينه

þJ»ŠÉtB$Qöf 4«Î #%Bž÷ ‘@øŠ$Nà6 øæ ª! $Ÿè_ bÎ öNçF÷ƒu‘&r& ö@è%

Ç¹È šc qãèJó¡@ Ÿxù& ä!$uŠÅÒÎ Nà6 ‹Ï?ù'tƒ «!$# çŽöxî îm»s9Î) ôB

القصص: ۷۱

وواېه: آیا پوهېږې چي که الله پر تاسو باندي شپه د قیامت تر ورځې تلپاتې گرځولې وی، نو له الله پرته څوک داسي اله وو چي تاسو ته ئې رڼا راوړې وی؟ آیا نه اورئ.

که چېري الله جل شأنه وغواړي چي دا شپه دي دائمي شي، هومره دي اوږده شي چي د قیامت تر ورځې پوري دوام وکړي، او پدې ترتیب دا د شپې او ورځې د تلو راتلو موجوده نظام چي الله تعالی ایجاد کړی ختم شي، هغه څوک دئ چي بیا تاسو ته رڼا راولي؟ په دې ټول عالم کي داسي څوک گورئ چي د ورځې او رڼا په راوستو قادر وي؟ آیا په ټول عالم کي داسي څوک گورئ چي د شپې د پای ته رسولو توان ولري او هغه ورځ درته راولي چي تاسو ورته اړ او محتاج یاست؟

þJ»ŠÉtB$Qöf 4«Î #%Bö™ ‘$k]9$Nà6 øæ ª! $Ÿè_ bÎ öNçF÷ƒu‘&r& ö@è%

Ÿxù& în§Ši šc qãZä3ó¡@ 9@øŠs9Î Nà6 ‹Ï?ù'tƒ «!$# çŽöxî îm»s9Î) ôB

Ç¹È šc rçŽÅÇö7è?

القصص: ۷۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ورته" ووايه! آيا پوهېږئ چي که الله پر تاسو باندي ورځ تل پاتې کړي، د قيامت تر ورځي پوري، آيا له الله پرته به کوم اله وي چي تاسو ته شپه راولي چي په هغې کي آرام وکړئ، آيا له بصيرته کار نه اخلئ؟

{qãGpÖr ïšÏù {qãZä3ó¡Ïj9 ‘$gY9$#r Ÿ@ø‹©9$# ãNä3s9 Ÿ@yèy_ ¾ÏmÏGuH÷q§‘ `ÏBr

ÇÐÌÈ brãä3ô±n@ öNà6¯=yès9r ¾Ï&Î#ôÒsù `ÏB القصص:۷۳

او دا د ده له پېرزوينو څخه دئ چي تاسو ته ئې شپه او ورځ گرځولې تر څو په هغې کي هوسا شئ او د دې لپاره چي د الله فضل ولټوئ او د دې لپاره چي ښايي شکر وکړئ.

الله تعالی شپه او ورځ په متوازن او متناسب شکل پيدا کړې چي يوه په بلې پسې راځي، تر هغو پاتې کېږي چي تاسو ورته اړ او محتاج يئ، نه لنډه او نه اوږده، بلکي هومره چي ورته ضرورت شته، تاسو شپې ته اړ او محتاج يئ تر څو په هغې کي هوسا او آرامه شئ، په ورځ کي تاسو کار کوئ، خپل معاش تامينوئ او د الله جل شأنه فضل لټوئ او پدې ترتيب گورئ چي الله جل شأنه د دې انتظام هم کړی چي تاسو آرام وکولی شئ، په شپه کي چي هري خواته تياره او چوپتيا وي، د خوب لپاره مناسب شرائط برابر شي، دا ځکه چي ته د خوب لپاره هم تيارې ته ضرورت لرې او هم چوپتيا ته، گورئ چي شپه خپله تياره پرده په ټول عالم خوره کړي، هر څه چوپ شي، هر څه په خوب لاړ شي او ستا د خوب لپاره آرامه او مناسبه فضا جوړه شي، په رڼا کي سم خوب نشې کولی، په شور او ځوږ کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم خوب نشي کولی، ګورئ چي الله جل شأنه هر څه په خوب بیده کړي او تیاره شي، په دې ترتیب ستا د آرام لپاره مناسبه فضا جوړه شي او بیا ته رڼا او ورځي ته ضرورت لرې چي په هغې کي هر څه وپېژنې، کار وکړې، خپل معاش تأمین کړې، د الله فضل ولټوې، تاته ئې د دې انتظام هم کړی. یو معمولي تغییر د شپې او ورځي په دې موجوده تناسب کي، د زمکي په سر د ژوند امکانات ختموي، نو پدې متوازن شکل کي د شپې او ورځي انتظام چا کړی؟ تاسو ګورئ چي قرآن کریم په دې هم استدلال کوي، دا په متوازن شکل، د شپې او ورځي یو په بل پسې راتګ، همغسي چي ته ورته اړ او محتاج یې، لکه څنګه چي ته ورته ضرورت لرې، دا د دې خبرې د ثبوت دلیل دئ چي دا د رحمن پالونکي خدای د تصرف آثار دي، د رحمن رب د ربوبیت آثار دي، هغه دا انتظام کړی، که الله جل شانه په دې کي معمولي تغییر راولي بیا داسي څوک نشته چي په دې کي تصرف و کړي، تاسي ته رڼا راپیدا کړي او یا دي شپه راولي چي په هغې کي آرام وکړئ، که الله جل شأنه وغواړي چي شپه طولاني شي او تر قیامته پورې دوام وکړي، داسي څوک نشته چي تاته رڼا راولې او که هغه وغواړي چي ورځ تر قیامته طولاني شي، داسي څوک نشته چي هغه شپه راولي. دا د الله پېرزوینه ده چي تاسو لره ئې د شپې او ورځي داسي انتظام کړی چي تاسي ورته اړ او محتاج یئ. همدا راز فرمایي:

ãó« ®ä `Ë $kŽü $ZF;R&r ÓÅºr' $gŠü $Zǒ)ãr $g»R$‰B Ú ötF $r

(c) ketabton.com: The Digital Library

ÇÈ bräqB الحجر:۱۹

او زمکه مو خوره کړه او په هغې کي مو غرونه واچول او په هغې کي مو هر څه په موزون شکل کي راشنه کړل.

ÇÈ ûüîÎ•Î ¼ç9 Lôq © `Br · Š»èB $kŽi 9 $Zùè _r الحجر:۲۰

او تاسی ته مو په هغې کي د معیشت اسباب راپیدا کړل او هغه څه مو درته راپیدا کړل چي تاسي ورته روزي ورکوونکي نه يئ.

يعنی الله تعالی په زمکي کي ټول هغه څه راپیدا کړل چي تاسو ورته اړ او محتاج یاست او په هغه سره ژوند کولی شئ، هغه څه ئې هم درته پیدا کړي چي تاسو ورته رزق او روزي نه ورکوی بلکي الله تعالی ورته روزي ورکوي، دا مختلف حیوانات چي الله جل شأنه پیدا کړي دي او د رزق او روزي انتظام ئې هم الله ورته کړی.

ÇÈ 5qèB 9‰)Î žvÎ yãÍ\ç$Br ¼çáÎ“ z $R‰Yã žvÎ äó« `B bÎr

الحجر:۲۱

او هيڅ داسي شی نشته چي خزانې ئې له موږ سره نه وي او نه ئې نازلوو مګر په معلومې اندازی سره

يعنی هر شی ئې په یوه معلومه او معینه اندازه کي راپیدا کړی، څو نه چي دلته ورته ضرورت وي، نه تر ضرورت زیات او نه کم، په همغه اندازه ئې پیدا کړی چي ورته ضرورت دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

$Br ûqBa »Yð)ð 'ù £$B ä$J¡ 9$`Ë $Zø R'ù xÏ°q9 x»ƒh$ZùŠ ör

ÇËÈ ûüÏRÌ»ƒ2 ¼ç9 óOçR&   الحجر:۲۲

او بادونه مو راولېږل چي القاح کوونکي دي "د بادونو په ذريعه د نباتاتو القاح کېږي او د همدوی په واسطه وريځي تشکيلوي او له يو بل سره ئې يو ځای کوي"، بيا مو له آسمان نه اوبه را نازلي کړې او په تاسو مو وڅښلې، او تاسو ئې ذخيره کوونکي نه ياست، (د ذخيره کولو انتظام ئې هم الله کوي"

دلته څو شيانو ته اشاره شوې ده: دا چي زمکه مو خوره او پراخه کړه، بيا مو په هغې کي غرونه واچول چي د هغې حرکت موزون شي، زمکه خوځېدله، د ژوند امکان په کي نه وو، الله جل شأنه په هغې باندي غرونه راپيدا کړل تر څو غير متوازن حرکت ئې متوازن کړي، کنترول ئې کړي، بيا ئې په هغې کي هر نوع موزون نبات را شين کړ، کوم شي ته چي تاسي محتاج ياستئ، کوم شي ته چي ټول ژوي ضرورت لري، هغه ئې ټول راشنه کړل او په زمکه کي ئې ستاسو د معاش او د ژوند لپاره ټول اسباب او ذرايع تأمين کړل او هغه حيوانات ئې هم تاسو ته راپيدا کړل چي تاسو ورته اړ او محتاج ياست، د روزي انتظام ئې هم الله کوي، تاسي هغو ته روزي ورکوونکي نه يئ، هيڅ شی داسي نشته چي د الله په نزد کي د هغه خزانې نه وي، د هر شي خزانې له الله تعالی سره دي، په داسي حال کي چي له الله سره ئې خزانې دي خو هر څه ئې په خپله معينه اندازه پيدا کړي، له خپلي اندازې څخه نه زيات او نه کم، بلکي په همغه اندازه چي انسان ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضرورت لري، که په دې اندازه کې معمولي تغيير راشي مثلاً د باد حرکت لږ تېز او اضافه شي، له موجوده معمول او طبيعي سرعت نه ئې سرعت لږ اضافه شي، نو د زمکي په سر به هر څه سره ټکوي، هر څه به نسکوروي او د ژوندانه امکانات به ختموي، که باران لږ اضافه شي، که واوره لږه زياته شي، که ورځ لږ اوږده او طولاني شي، که شپه لږه لنډه شي، که نور او حرارت لږ زيات شي او دا هر څه چې گورئ، له معين حد نه زيات يا کم شي، د انسان ژوند تهديدوي، خو الله جل شأنه هر څه په معينه اندازه کې راپيدا کړي، د هر شي لپاره يو معين قدر او اندازه ټاکل شوې، په همغه اندازه چې انسان ورته اړ او محتاج دئ پيدا شوي، هيڅ شی له خپلي اندازې اضافه نه دئ، هيڅ شی له خپل ضروري اندازې لږ نه دئ. الله جل شأنه له خپلي اندازې سره سم پيدا کړی. چې هر څه له خپلي اندازې نه لږ اضافه شي گورئ چې بيا څنگه ترې تنگ شو، باران، دا د ژوند تومنه او وسيله چې لږ له خپلي اندازې اضافه شي بيا دعاگاني کوو چې الله ئې متوقف کړي، واوره، بادونه، چې کله له خپلي طبيعي اندازې لږ اضافه شي گورئ چې بيا ترې تنگ يو، سوکالي مو تهديد او ژوند راته گران کړي.

او بادونه رالېږي چې وريځې القاح کوي او د هر شي د القاح باعث گرځي، بيا له آسمانه اوبه وروي او بيائې په تاسو څښي، او د اوبو د ذخيره کولو انتظام کوي، د غرونو په سر په ژمي کي واوره وروي، تر څو کافي مقدار هلته تاسو ته ذخيره کړي، د دې ذخيره کولو انتظام هم هغه کوي، دا ټول د رحمن رب د وسيع رحمت او پېرزوېنو آثار دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پیغمبرانو بعثت د رحمن رب بله پېرزوینه

د پیغمبرانو لېږنه د الله جل شأنه د رحمت یوه بله نښه ده. دا ځکه چي انسان تر هر څه د مخه او تر هر څه نه زیات دې ته محتاج او اړ دئ او دا ئې لومړي اړتیا ده چي په دې وسیع او پېچلي عالم کي چي اجزاء ئې بې انتهاء دي او په هغه کي د هر مفید او مضر شي تشخیص د انسان له عقل نه اوچت او له امکان نه لري دئ، د دې لپاره چي د انسان لارښوونه وشي او هغه په ناپوهۍ کي پاتې نشي، مفید او مضر تفکیک کړی شي او خپل دوست او دښمن سره بېل کړی شي، الله جل شأنه د دې لپاره پیغمبران را لېږلي، انسان په خپله او یوازي د عقل په مرسته د ځان او د بل حقوق نشي تثبیتولی، دوست او دښمن نشي پېژندلی، مفید او مضر، حلال او حرام نشي بېلولی، دا کار نه په تجربو سره کولی شي او نه خپل عقل ته په پناه وړلو سره، که پیغمبران نه وی او د پیغمبرانو په ذریعه د انسان لارښوونه نه وی شوی، انسان به تل په تیاره کي وو، هغه خپل ځان او دا وسیع عالم نشو پېژندلی، هغه خپل الله نشو موندلی او هغه د خپلو نږدې دوستانو حقوق نه شوای تثبیتولی. د انسان لومړۍ اړتیا او تر ټولو لوی ا حتیاج همدا دئ چي د هغه لارښوونه وشي، د ژوند لاري چاري ورورښودی شي، رحمن خدای جل شأنه د همدې انتظام هم کړی، د هغه د هدایت او لارښووني لپاره ئې په هره زمانه کي او د تاریخ په هر پړاو کي چي کله ورته اړ شوی پیغمبران رالېږلي. د پیغمبرانو رالېږل د انسان لپاره او د ټول عالم لپاره د الله ستره پېرزوینه ده، لکه چي قرآن فرمایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ÇÈ šú üÜ»èÿ ãô ‘ žvÎ š• »Ýù"öä $Br الانبياء: ۱۰۷

او ته مو نه ئې لیږلی مګر د ټول عالم لپاره رحمت.

د ظالمانو مواخذه د الله د پېرزویني بله نښه:

دا چي تاسو مجرم عناصر ګورئ چي کله د هغوی بغي او طغیان انتهاء ته ورسېږي، داسي حد ته چي حرث او نسل او هر څه تهدیدوي، د فساد باعث شي، د نورو ژوند په خطر کي واچوي، ګورو چي الله جل شأنه دا مجرم او ظالم عناصر موأخذه کړي، د ژوند او اقتدار ټغر ئې ورټول کړي او په دې ترتیب نه پرېږدي چي دا زمکه په فساد، ورانۍ او تباهۍ محکومه او د انسان ژوند له ګواښونو سره مخامخ شي، د مجرمو عناصرو موأخذه، د هغوی د اقتدار ټغر ټولول او د هغوی تخت او تاج نسکورول دا هم د رحمن الله د رحمت د آثارو او علائمو څخه دي، لکه چي قرآن فرمایي:

Çã ¼çÜ šâ•ãÿr þèÅr þq ‘ rê Nà6 š$@à 8q ç/ x2 bÎù

ÇÎÈ šú üÏBÌ ôf ßJø9$# ÏQöqs)ø9$# الانعام:۱۴۷

" اې پیغمبره!" که ستا تکذیب ئې وکړ، ورته ووایه چي ستاسو رب د وسیع رحمت خاوند دئ او د هغه جنګ له مجرمانو څخه نشي رد کېدی.
یعنی هیڅوک ئې د ردولو او مخنیوي توان نه لري، الله جل شأنه به حتماً د مجرمو عناصرو په خلاف جنګ پیلوي، داسي جنګ چي هیڅوک ئې د مخنیوي توان او وس نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې د تاريخ په اوږدو کې تل ليدل شوي چې هغه مجرم عناصر له زوال او ورکاوي او سپکاوي سره مخامخ کېږي چې زمکه او د انسان ژوند له ګواښونو سره مخامخ کوي، الله تعالی سزا ورکوي او خلک د دوی له خطره ژغوري، دا موقع نه ورکوي چې په خپلو جرائمو او جناياتو سره زمکه له فساد او تباهۍ سره مخامخ کړي، الله تعالی دوی ته تر يوې ټاکلې نېټې او تر معينه حده مهلت ورکوي، خو کله چې د دوی طغيان له حد نه واوړي او د زمکې پر سر ژوندون په خطر کې واچوي او حرث او نسل له جناياتو نه صدمه ګوري، الله جل شأنه ئې نيسي، د هغوی په خلاف داسې جنګ اعلانوي چې هيڅوک ئې د ردولو او مخنيوي توان نه لري، بيا الله جل شأنه هغوی له شوم برخليک سره مخامخ کوي، دا د مجرمانو، ستمګرانو، طغاتو او باغيانو موأخذه او تر پايه پورې هغو ته موقع نه ورکول، له هغو سره حساب او کتاب کول، ظالمانو ته د خپلو ظلمونو او جناياتو سزا ورکول، دا په خپله د دې خبرې دليل دئ چې رحمن خدای (جل شانه) ستاسو په نسبت د وسيع رحمت خاوند دئ او دا د ده د وسيع رحمت نښه ده چې مجرمان موأخذه کوي، طغيان ته ئې نه پرېږدي او د نورو د ختمولو موقع نه ورکوي.

همدا راز که تاسو ګورئ چې مظلوم انسانان، هغه چې حقوق ئې تر پښو لاندې شوي، د خپل حق لپاره پاڅېدلي وي، الله تعالی د هغوی مرسته کړې، له ظالمانو ئې ژغورلي، د دوی د ژغورنې انتظام ئې کړی، هغوی ته ئې پر ظالمانو او ستمګرانو بريا او فتحه ورکړې، دا هم د رحمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای د رحمت له نښو او علائمو څخه دي، لکه چي قرآن فرمايي:

$ZÏB pĦq•Î ¼çèB (qãB#ä ûïŸ%$r $Vøèè® $ZŠÎèU $Rãè& ä$_ $£9r

ŠÏdÌ»fŠ ’Î (qßs7ô¹'ù èpsŠøÁ9$ (qßJ=ß ûïŸ%$ ÏN‹z&r

ÇÒÍÈ šú üÏJV»_ هود:۹۴

او کله چي زموږ امر راورسېد، په خپل رحمت سره مو شعيب او هغه مؤمنان وژغورل چي له ده سره ول، او ظالمان يوې اوچتي چيغي ونيول، نو په خپلو کورونو کي پړمخي مړه پرېوتل.

يعني هغه مهال چي د الله تعالی د پرېکړي نېټه راورسېده شعيب عليه السلام او هغه مؤمنان ئې په خپل رحمت سره وژغورل چي له ده سره ول او ظالمان يوې هيبتناکي لوړي چيغي ونيول، په مرگ محکوم شول او پرمخي پرېوتل.

دا آيت ښيي چي شعيب عليه السلام او د ده مؤمنو ملگرو ته نجات ورکول، ظالمان موأخذه کول او د عالم له صفحې نه د دوی ټغر ټولول د الله د رحمت له آثارو او علايمو څخه ده، همدا چي تاسو گورئ مظلومان چي د خپل حق لپاره د ظالمانو په ضد پاڅېږي فتحه او بری تر لاسه کوي، حالت داسي برابرېږي چي بالآخره د ظالمانو سلطه پای ته ورسي او د اقتدار کرسۍ ئې رانسکوره شي، دا په خپله د دې خبرې ثبوت وړاندي کوي چي دلته يو حکيم ذات د دې عالم په پېښو او حوادثو کي تصرف کوي، هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذات چي د انسان په نسبت رحمت او پېرزوينه لري، که دا حوادث طبيعي حوادث وی او يوه حکيم رحمان رب د عالم د حالت په بدلېدو رابدلېدو کي تصرف نه کولی او د حوادثو په تلو راتلو کي ئې لاس نه درلودی، نو مظلوم به د تل لپاره مظلوم پاته وای او هيڅ کله به د ظالمانو د ختمېدو او نسکورېدو بندو بست نه وای شوی، بس په طبيعي ډول به ظالم تل ظالم او په اوضاع مسلط او مظلوم به تل مظلوم وو.

خو دا چي الله جل شأنه حالات داسي برابروي چي ضعيف او مظلوم انسان، د ظالمانو او باغيانو په مقابل کي فتحه او بری تر لاسه کړي او د ظالمانو له منگولو ئې وژغوري، دا په خپله ثابتوي چي دلته رحمن الله د رب په حيث تصرف کوي، هغه د مظلوم ملگرتيا کوي او ظالم په مرگ محکوموي، دا راز حوادث دا حقيقت ثابتوي چي دلته يو داسي ذات شته چي د خپلو بندگانو په اړه رحمان او مهربان دی او د همدې رحمن رب په اراده دا غيرطبيعي حوادث تر سره کېږي.

الله د دې ملک مالک دئ

په الله باندي د ايمان د دلائلو په ضمن کي يو مهم او اساسي دليل دا دئ چي موږ په دې عالم کي هر څه داسي گورو چي مقهور او محکوم دي او د داسي معينو ضوابطو په وړاندي کاملاً منقاد دي چي هغه تغيير نه مومي، په خپل پيدايښت کي، په خپل حرکت کي، په خپلي ودي او رشد کي، په خپل مرگ او ژوند کي او په هغو نتايجو کي چي د هغوی په حرکت باندي مرتب کېږي، په خپل زوړوالي او کهولت کي او دا چي بالأخره په مرگ محکومېږي، په دې ټولو کي هغوی د معينو او ثابتو سننو او ضوابطو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وړاندي مقهور او محکوم دي، د عالم په هر جزء او په هره برخه کي ګورو چي دغه سنن او ضوابط حاکم دي او هر حرکت او هر تحول د همدغو سننو مطابق تر سره کېږي، دا حقيقت په خپله هر عاقل انسان ته ښيي چي دا عالم يو ټولواک مالک لري، يو داسي واکمن حاکم چي په هر ځای کي د ده اراده مسلطه او حکم حاکم دئ او د ټولو حوادثو تر شا د هغه اراده حکومت کوي، ګورو چي د همغه ذات د ارادې سره سم په عملونو نتايج مرتب کېږي، په همدې دنيا کي د مکافات او د مجازات سلسله ګورو، هغه غيبي لاس چي دا هستي اداره کوي او د عالم چاري سمبالوي او هر څه د هغه په اراده خوځېږي، هر څه د هغه په وړاندي محکوم او مقهور دي او همغه په عملونو باندي نتائج مرتب کوي او د عمل بدله ورکوي، د مالک په توګه او د يوه حاکم په څېر په عالم کي تصرف کوي او په عملونو نتايج مرتب کوي.

همدغو حقايقو ته قرآن عظيم الشأن په متعددو آيتونو کي اشاره کوي او همدا خبره ترې ثابتوي چي دا عالم يو مالک او ټولواک لري چي هر څه د هغه د ارادې په وړاندي مقهور دي، لکه چي فرمايي:

ì ð¡¡ 9$ ã7 îð/ `B& ÇÚ öF$r ä$J¡¡ 9$ `Ï B Nä3è%ãö/ `B @è

šÆ Ï B |MhŠJ9$ ß Ì÷‚ãr ÏMhŠJ9$ `Ï B ¢Û9$ ß Ì÷‚ã `Br •»Á/öF$r

ÇÌÊÈ bqà)G? Ÿx ù& @à)ù ª! $bqä9qà)Šu¡ ù •DF$ ãî‰ã `Br ÇÛ9$

یونس:۳۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ورته) وایه! له آسمان او زمکي نه څوک تاسو ته رزق او روزي درکوي؟ او د دغو غوږونو او سترګو مالک څوک دئ؟ او څوک دئ چي ژوندي له مړي او مړي له ژوندیو راپیدا کوي؟ او د کارونو تدبیر څوک کوي؟ ژر ده چي وبه وایي: الله، نو ووایه: آیا (له کفر او شرک نه) ځان ساتنه نه کوئ؟

دا د رزق او روزي انتظام څوک کوي؟ د چا په اراده دا آسمان او زمکه په ګډه کار کوي چي انسان ته د رزق او روزي انتظام وکړي؟ له آسمانه اوبه راورېږي او له زمکي دانه او مېوه راټوکېږي او په دې سره د انسان اړتیاو ته ځواب ویل کېږي، دا کار د چا په اراده ترسره کېږي؟ دا د کوم مدبر ذات دقیق تدبیر دئ؟ دا غوږونه او سترګي چي ته پرې لیدل او اورېدل کوې، د دې اصلي مالک څوک دئ؟ د چا له لوري درکړی شوي؟ د چا په اراده ستا د ژوند یوه اساسي او مهمه برخه بشپړوي؟ که دا غړي دي په واک کي نه وی له څومره ستونزو سره به مخامخ وې؟

آیا دې پوښتنو ته له دې پرته بل ځواب ویلی شې چي دا د مهربان پالونکي رب له لوري درکړی شوي؟ آیا له دې اعترافه پرته بله چاره لرې؟

له دې څرګند حقیقت نه د انکار لپاره څه دلیل لرې؟ ووایه: ستا او ټولو ژوو لپاره د رزق او روزي انتظام څوک کوي؟ له آسمان او زمکي نه تاسو ته څوک رزق او روزي درکوي؟ دا د رزق او روزي وسایل چا پیدا کړي؟ باران څوک وروي؟ شپه او ورځ څوک راولي؟ لمر زموږ زمکي ته د چا په اراده نور او تودوخه ورکوي؟ د زمکي پر مخ د نور وړانګي د چا په اراده خورېږي؟ دا له زمکي نه دانه او مېوه څوک راشنه کوي؟ دا زموږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګي او غوږونه د چا په اراده کار کوي؟ د دې مالک څوک دئ؟ دا ژوندي له مړو او مړي له ژونديو څوک راپيدا کوي؟ دا د عالم چاري څوک سمبالوي، د امورو تدبير ئې د چا په واک کي دئ او کارونه ئې د چا په اراده تر سره کېږي؟

له دې پرته بله چاره نه لري، دوی په دې خبري اعتراف ته اړ او مجبور دي او بله چاره نه لري چي ووايي: دا هر څه الله تعالی کوي.

همدا راز فرمايي:

í$k]9$Ç,î$™ @d$ẅr •J)$8í6êb& $l; Óè!^f ß ô±9$ẅ

ÇÍÈ šc qß7ó„;7 ÷ù ’Î@ä.r   يس: ۴۰

نه لمر ته ښايي چي سپوږمۍ بيامومي او نه شپه په ورځ باندي سبقت کوي بلکي هر يو په يوه معين مدار کي خوځېږي.

ګورئ چي لمر د سپوږمۍ د جذبولو، له خپل ځانګړي مداره د هغې د ايستلو فرصت نه ترلاسه کوي، يو د بل په مدار کي نه ننوځي، هر يو په خپل مسير کي خوځېږي، د دوی ترمنځ ټکر او تصادم نه راځي، په دې وسيع کائنات کي دا بې شمېره اجرام، هر يو په يوه معين مدار کي خوځېږي، يو بل به بيا نه مومي، چي له هغه سره ټکر وکړي او هغه جذب کړي، هر يو خپل حد پېژني، له هغه نه تېری او تجاوز نشي کولی، نه لمر له خپل مدار نه خوځېدلی شي او د سپوږمۍ په مدار کي داخليدلی شي او نه هغه جذبولی شي، نه د دغو دواړو ترمنځ تصادم او ټکر راځي او نه هم شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ورځ باندی سبقت کولی شی، برعکس هره يوه په خپل وخت او نېټه راځي، دا د سپوږمۍ او لمر لپاره معين حدود چا وضع کړي چي له هغه نه د يوې ذرې په اندازه د تجاوز او تېري توان نه لري، دا څنګه او د چا د ارادې په وړاندي محکوم او مقهور دي؟

ګورئ چي لمر، زرګونه کاله په پرله پسې او منظمه توګه، له يوه ځايه طلوع کوي او په يوه ځای کي غروب کوي!! دغه معين مسير طوعاً او کرهاً پلي کوي او له هغه نه يوه خوا بله خوا د انحراف قدرت نه لري، دا څوک اداره کوي؟ دا په وسيع آسمان کي د ستورو ترمنځ ټکر او تصادم ولي نه راځي؟ ولې يو د بل مسير ته نه داخلېږي؟ دا هر يو په خپل مسير کي څوک اداره کوي؟ د دې تر شاه د چا اراده ده؟ د چا د ارادې په وړاندي هغوی محکوم او مقهور دي؟ چي په داسي منظم ډول او په ټول انقياد سره په خپل معين مدار کي خوځېږي او يو انچ، له هغه نه يوه طرف او بل طرف ته انحراف نشي کولی؟!

همدا راز شپه او ورځ خپل هغه حد پېژني چي ورته ټاکل شوی، له هغه نه تېری نشي کولی، نه اوږدېږي او نه هم لنډېږي، يوه له بلي سبقت نه کوي چي د شپې په ځای ورځ راشي يا د ورځي په ځای شپه راشي او يوه له بلي نه سبقت وکړي، بلکي هره يوه خپل حد پېژني او په خپل وخت کي راځي.

په دغي مقدمې سره دوو حقايقو ته اشاره شوې: لومړی دا چي د عالم ټول اشياء او اجزاء محکوم او مقهور دي او دا چي تحولات د معينو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضوابطو او سننو سره سم تر سره کېږي، له خپلو حدودو نه تېرى نشي کولى، په خپل وخت کي راځي، په خپل ځاى کي راځي. او دوهم دا چي شپه او ورځ د طبيعت دوه حالته دي او لمر، سپوږمۍ د طبيعت دوه اجزاء، ګورئ چي دا دواړه مقهور او محکوم دي، خپل مدار طى کوي، يو د بل مدار ته نه داخلېږي، يو له بل سره ټکر او تصادم نه کوي، مالک الملک الله هر يو په خپل مسير او مدارکي ساتي، د هغه ساتنه کوي او د دغو په حرکت باندي چي کوم نتائج مرتب کېږي، کوم تحولات چي په عالم کي راځي دا هم د معينو سننو او ضوابطو سره سم، يو په بل باندي سبقت نشي کولى، آيا دا دليل د دې خبرې د ثبوت لپاره کفايت نه کوي چي دا هر څه يو مالک ټولواک اداره کوي، او هر څه د هغه مالک الله د ارادې په وړاندي محکوم او مقهور دي؟

ستا د مرګ پرېکړه څوک کوي؟

ÇÑÐÈ ûüïïï‰» ¹ Ëâäbĵ $kXqãÅ ö? ÇÑÏÈ ûüÏfï‰B Žöî Ëâäbĵ Wöþù

الواقعه:۸۶

که تاسي د الله د ارادې په وړاندي محکوم نه ياست " هغه دين چي الله وضعه کړى، هغه سنن او ضوابط چي الله جل جلاله په دې عالم کي وضع کړي، که تاسي د هغه په وړاندي محکوم نه ياست" نو چي کله ستاسي روح ستوني ته ورسېږي بېرته ئې وګرځوئ که رښتوني ياست؟

ستاسي مرګ په دې دلالت کوي چي تاسي د يوه چا د ارادې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړاندي محکوم ياست، نه غواړئ چي په مرگ محکوم شئ، انسان نه غواړي چي په زړښت دي محکوم شي، د هغه قوتونه او استعدادونه دي ختم شي او چي کله د خپل قوت هغه معراج ته ورسېږي، بېرته دي په زوال محکوم شي، دا نه غواړي، نه غواړي چي له مرگ سره دي مخامخ شي، خو څه چاره لري؟، دا چي کله ستا روح ستوني ته ورسېږي بېرته ئې له گرځولو عاجز يې، دا ثابتوي چي ته د يوه چا د ارادې په وړاندي محکوم يې.

که چېري تاسو د الله د ارادې او د هغه دين چي ده وضعه کړې، هغه ضوابط او قوانين او مقررات چي په دې عالم کي هغه وضع کړي، د دې په وړاندي محکوم، مقهور او منقاد نه ياست نو چي کله ستاسو روح ستوني ته ورسېږي هغه بېرته وگرځوئ که رښتوني يئ.

دا هر څه د چا ارادې ته تسليم دي؟

قرآن د عالم د ټولو اشياوو په اړه فرمايي چي هر څه د الله په وړاندي منقاد دي.

Äß ö[$r Ñºq»J¡¡ 9$’Î `B N=ö™& ÿ¼ã&s!ur šc qäót7ö« $Çƒ Ï Žöxîr&ù&

آل عمران:۸۳ ÇÑÌÈ šc qãè_ö[ãƒ Ïmøs9Î)ur $\döŸ2 ur $YãöqÛ

آيا "کافران" د الله له دين نه پرته بل دين لټوي؟ حال دا چي ده ته د آسمانونو او زمکي هر څه طوعاً او کرهاً منقاد دي او په پای کي د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

طرف ته بېرته ګرځول کېږي.

تاسو د عالم هر څه ګورئ چي د دې عالم د مالک او ټولواک د احکامو او ضابطو په وړاندي منقاد دي، يو شی به هم په دنيا کي داسي و نه ګورئ چي هغه دې کاملاً آزاد وي او خپلي مخي او خپل سرته دي پرېښودل شوی وي. د اوبو قطره چي له وريځي نه په زمکه راپرېوځي، د يوې معيني قاعدې او ضابطې سره سم راپريوځي، نن علم حتی د همدې قطرې د پرېوتو فورمولونه کشف کړي، نن علم دا معلومه کړې چي د کوم فورمول مطابق او په کوم معين سرعت سره هغه په زمکه راپرېوځي؟ کومه تيږه چي پورته ئې اچوئ او بېرته په زمکه راپرېوځي د يوې معينې ضابطې او قاعدې محکومه ده، تاسي په دنيا کي هيڅ داسي څه نشئ موندلی چي هغه دي خپلي مخي ته آزاد وي او د هغو معينو سننو په وړاندي دې محکوم او مقهور نه وي چي الله تعالی ورته ټاکلي .

نن انسان د علم په رڼا کي په دې پوهېږي چي د عالم هر حرکت د قوانينو مطابق ترسره کېږي، ساينس د دې لپاره فورمولونه وضع کړي، دا فورمولونه همغه سنن دي چي الله وضع کړي، نن د حرکت، سرعت، شتاب، ويشتلو، ارتقا او سقوط لپاره په فزيک کي داسي معين فورمولونه وضع شوي چي ثابت دي او تغيير نه مومي. آيا دا کافران د الله له دين نه پرته بل دين لټوي؟ حال دا چي د آسمانونو او زمکي هر څه، طوعاً او کرهاً، خوښ او ناخوښ، که زړه ئې غواړي او که نه غواړي د هغه په وړاندي منقاد او تسليم دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا راز قرآن فرمايي:

7/Ï‰% äó« Èä 4?ã qèr £ÎŽÏ $Br ÇÚ öF{$ ÏN°q»J¡¡9$Ä7 ù=ãB ¬!

ÇÊËÉÈ المائده: ١٢٠

د آسمانونو او زمكي او څه چي په هغوى كي دي د ټولو پاچاهي الله لره ده او هغه په هر څه قدير او توانا دئ.

د زمكه او آسمانونه د الله جل شانه ملک او هغه ئې مالک دئ، دلته دى د مالک په حيث په هر څه كي تصرف كوي، د دې عالم په هره گوښه كي د ده اراده نافذه او حاكمه ده، هغه مالک الملک دئ.

د الفرقان د سورې په ٢ آيت كي فرمايي:

`ãƒ Ö9r #Y‰9r õÏ‚Gƒ Óé9r ÇÚ öF{$ ÏN°q»J¡¡9$Ä7 ù=ãB ¼ã9 "Ï%©!$

ÇËÈ #\ƒÏ‰ø)s? ¼çn‘£)s)ù äóx« ¨@à2 ,n=zr Å7ù=ßJø9$'Îû Ô7ƒÎŸ ¼ã©

هغه ذات چي د آسمانونو او زمكي پاچاهي د ده ده "دلته د هغه اراده حاكمه او نافذه ده او هغه د دې عالم مالک دى" نه ئې زوى ځان ته نيولى او نه پدې پاچاهۍ كي څوک له هغه سره شريک دئ، هر څه ئې پيدا كړي او د هغه لپاره ئې معينه اندازه ټاكلې" په يوه معينه اندازه ئې هر څه پيدا كړي"

يعني الله جل شأنه د آسمانونو او زمكي ټولواک او حاكم دئ، د هغه حكم په هر ځاى كي نافذ دئ، هغه مالک دئ او دا زمكه او آسمانونه د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملک دئ چي د حاکم او مالک په توګه په کي تصرف کوي، هر څه د هغه په وړاندي محکوم دي او هغه نه زوی لري، زوی ئې هم نه دی نیولی چي د هغه ځای ناستی شي او نه هم د دې عالم په اداره، کنټرول او ساتنه کي څوک له هغه سره شریک دئ، هر څه هغه پیدا کړي او د هر څه لپاره ئې معین حد او اندازه ټاکلې.

§ ô‡9$•ç ™r @çd$ ’Î ‘$gZ9$ tRÏqã ÷ $gZ9$ ’Î @ÇØ$ tRÏqã

ç9 tãš ªï $ßà6 ï9E ‘kßų B @_L{ “Ìøgt @à2 •J)$ ß$r

ÀÜÖï `Ï šc qãÎ ï/ $B ¼hÏrŠ `Ï šc qãã6? ûïï%©$ Û• ù$ß$

ÇÌÈ فاطر:١٢

شپه په ورځ کي ننباسي او ورځ په شپه کي ننباسي"خو له معیني قاعدې سره سم" او لمر او سپوږمۍ ئې مسخر کړي، "هر یوه ته ئې معین مدار ټاکلی چي دغه معین مدار په معین وقت کي پلی کوي" هر یو د ټاکلی اجل او نېټې لپاره خوځیزي، همدغه الله ستاسو رب دی چي پاچاهي او ټولواکي د ده او څوک چي له هغه نه پرته بل څوک مرستي ته رابلي او د هغه عبادت کوي حتی د خرما د زړي د پوستکي خاوند هم نه دئ.

ګورئ چي هره ورځ څو شېبې په هغه کي تفاوت راځي، شپه په ورځ کي داخله شي او ورځ په شپه کي، ورځ د شپې ځای ونیسي اوشپه د ورځې، په خپل ماحول کي ګورو چي کله شپه وي او کله ورځ، اوس دلته ورځ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا ده ورو ورو شپه را روانه ده او د ورځي ځای شپې ته خالي کېږي. یا شپه کله اوږده شي او ورځ را لنډه شي، کله ګورو چي ورځ اوږده شي، شپه لنډه شي. دا د شپې او ورځي یو په بل کي داخلېدل ، د الله جل شأنه کار دئ، دا الله جل شأنه دئ چي شپه په ورځ کي داخلوي.

دا څوک دئ چي دا کارونه کوي؟ شپه په ورځ کي داخلوي؟ ورځ په شپه کي داخلوي، لمر او سپوږمۍ ئې مسخر کړي او هر یو په خپل مدار کي د معینې نېټې سره سم خوځېږي او د هغه اراده په هر څه کي او هر ځای حاکمه او نافذه ده؟ یعني هغه ذات چي دا کارونه د هغه په اراده تر سره کېږي او موږ ګورو چي دا د هغه د سلطنت، سیطرې او تسلط مظاهر دي، همغه ستاسو رب دئ. او له هغه پرته چي څوک مرستي ته رابلي او د هغه عبادت کوي حتی د خرما د زړي د پوستکي خاوند هم نه دئ. دومره لږ څه هم د دوی په واک کي نه دي، هیڅ شی هغوی ته نه دی سپارل شوی، د هیڅ شي واک او اختیار نه لري، کوم څه چي د الله نه پرته تاسو مرستي ته دربلئ او د هغه عبادت او لمانځنه کوئ، په دې عالم کي هیڅ واک او اختیار هغوی ته نه دی ورکړی شوی، وښیئ، د کوم څه مالک دي، چېري د هغوی اراده حاکمه ده او څه کولی شي؟

ÇÌÈ bqã_ èöÏøÎr äó« @èä ßN qã-B ¾íÏ‰‹Î “ Ï%©!$` »s ßÝù

یس:۸۳

نو پاکي هغه ذات لره ده چي د هر څه ټولواکي د هغه په لاس کي ده او د هغه لوري ته ورګرځول کېږئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ذات چي د هر څه واګي د ده په واک کي دي، واکمني، سلطنت او سيطره هغه لره ده، د ټولو شيانو ساتنه او پالنه کوي، د ټولو امورو تدبير ئې په لاس کي دئ، هغه لره پاکي ده، هغه له هره عيبه منزه او له هرنقص او ضعف نه لوړ دئ.

يعني هر څه د هغه په اختيار کي او د هغه د ارادې په وړاندي مقهور دي، په پای کي د خپل رب په لوري درومي، تاسو هم د نورو شيانو په څېر د خپل ژوند په پای کي د خپل رب خوا ته درومئ.

همدا راز فرمايي:

ÇÎÈ âqãBV(W$B _ëê«ï $’ ‹Îr ÇÚ öR{ $# Ï N°q»J ¡¡ 9$#ã7 ùä¼ã©

الحديد:۵

دآسمانونو او زمکي پادشاهي ده لره ده، او ټول کارونه الله ته محول کېږي.

د الله تعالی لوري ته د کارونو د ارجاع معنی دا ده چي د هر کار پرېکړه د ده له لوري کېږي، د هر کار نتايج او پايلي د ده له لوري ټاکل کېږي، لکه څنګه چي الله تعالی ټولواک دئ او حکم ئې په هر ځای کي نافذ او حاکم، همداسي د ټولو امورو پايلي د ده له لوري ټاکل کېږي، لله الملک، لله الحکم و لله عاقبة الامور.

الله تعالی همغه ذات دئ چي چا ته وغواړي اقتدار ورکوي، له چا نه چي وغواړي اقتدار بېرته اخلي، چا ته عزت ورکوي او څوک له ذلت او سپکاوي سره مخامخ کوي، لکه چي قرآن فرمايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

š• ùßÍ$ãÍ\?r ä†±@ `B š• ùßÍ$’Îsê Å ùßÍ$ 7 Î»B Ç̈Ï‰¯$Ê©è

4?ã 7 R̂Ĵ ǩö, ùß$8ï‰ŠÎ ä†±@ `B ´Aé̂ ê̂r ä†±@ `B “‘ê̂r ä†±@ `Bø̈ÎB

ÇÌÈ ÖƒÏ‰% &ó« È@ä آل عمران:۲۶

ووایه! ا ې باري ربه! د ملک مالکه! ته ئې چې چا لره وغواړې پاچاهي او واکمني ورکوې او له چا چې وغواړې اقتدار بېرته اخلې، چا ته چې وغواړې عزت ورکوې او څوک چې وغواړې سپکوې ئې، ښېګڼه ټوله ستا په لاس کي ده، بې شکه چې ته په هر څه قادر یې.

یعني دا هستي ستا ملک او ته ئې مالک او ټولواک یې، دلته ستا اراده حاکمه او نافذه ده، دلته هر څه ستا د مشیت مطابق ترسره کېږي. دې ته مو باید پام وي چې د ا لله مشیت په حق او عدل ولاړ او د تغییر نه منونکو ضوابطو او سننو مطابق دئ، الله جل شأنه هغه ضوابط موږ ته توضیح کړي چې له مخي ئې چا ته د اقتدار سپارلو پرېکړه کوي، هغه ثابت سنن او ضوابط ئې هم توضیح کړي چې له مخي ئې له چا نه واکمني او اقتدار اخلي، دا تصادفي پېښې نه دي چې په خپل سر، له کومې قاعدې پرته، تصادفي او آناً فآناً ترسره شي، بلکي دا د معینو، ثابتو الهي ضوابطو او سننو مطابق ترسره کېږي، الله جل شأنه دا موږ ته توضیح کوي: هغه چاته اقتدار ورکوي چې ایمان لري ا و عمل ئې صالح وي او په اجتماع کي تر ټولو اصلح وي، لکه چې فرمایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ÕğŽÿÎ ÜĞóŠ9 ÏM»sÎ·Á 9$(qèÜãr õãZÏB (qãB#ä ûïÏ%©!$#‰ãr

ÑÇ £ZÅKãr ÑÜîÏ% `ÏB šú ïÏ%©!$# ‡=÷GŎ$$JŸ2 ÇÚ ör[$'Î

$ZYB& ÑĜÏöz Ïè/ .`ÏB Nåj9ÏŸ7ãr ÑÇ óÓ?öŠ$" Ï%©!$ Näj/Š

7 Ï‰Œ %èÏ/ •ÿŸ2 `Br $\ø© 'Î šc qä Îô ç Ÿ ÓÍ_Rr‰ çè÷

ÇÎÎÈ bqà)Å»ÿ9$ Nèd 7Í´¯9'ré النور:۵۵

له تاسو نه چيچا ايمان راو ړى او عملونه ئې صالح دي، له هغوى سره الله وعده کړې چي د زمکي خلافت به داسي دوى ته سپاري لکه چي تر دوى مخکنيو ته ئې خلافت سپارلى وو، هغه دين ته به تمکين او اقتدار ورکوي چيډ دوى لپاره ئې غوره کړى، د دوى خوف به په امن بدل وي، (داسي حالت به راولم چي) زما عبادت به کوي او هيڅ څه به له ما سره نه شريکوي.

دا وعده له چا سره شوې؟ له هغه چا سره چي ايمان لري او عمل ئې صالح وي، هغه څوک چي اصلح او تر ټولو غوره وي. خو د دې په مقابل کي هغه کسان هم موږ ته معرفي کوي چي الله تعالى ئې په ذلت محکوموي، په دې اړه الهي سنن او ضوابط هم موږ ته ښيي، چاته چي اقتدار وسپارل شو او هغه فساد وکړ او صلۀ رحم ئې قطع کړ، الله به ئې ړندوي، اقتدار به بېرته ترې اخلي او په ذلت به ئې محکوموي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قرآن کريم د بني اسرائيلو په قصې کي دا موضوع توضيح کوي، او مونږ ته دا ښيي چي پدې قوم کي کوم صفات راپيدا شول چي الله جل شأنه د هغه په وجه د زمکي خلافت ورکړ؟ او بيا کوم صفات په کي راپيدا شول چي دائې بېرته ترې واخيست، په ذلت ئې محکوم کړل او له فقر او مسکنت سره ئې مخامخ کړل؟ قرآن عظيم الشأن هغه الهي مشيت او هغه ضوابط او سنن مونږ ته ښيي چي د هغه له مخي الله تعالی چا ته ملک او اقتدار ورکوي او يا ئې بېرته ترې اخلي او د اقتدار تخت ئې نسکوروي.
ځيني کسان داسي گمان کوي چي گواکي دا هسي د چانس او تصادف له مخي ترسره کېږي، حتی دا هڅه کوي چي ثابته کړي پدې اړه څه خاص ضوابط او سنن نه مراعات کېږي، بس د الله تعالی چي چا ته خوښه شوه پاچاهي او اقتدار ورکوي او له چا ئې چي وغوښتل بېرته ئې ترې اخلي.
خبره نه يوازي داسي نه ده؛ بلکي پدې اړه ثابت الهي سنن وضع شوي، قرآن عظيم الشأن مونږ ته هغه الهي مشيت او هغه خاص سنن او ضوابط توضيح کړي او دائې را ښودلې چي دا کار د خاصو سننو او ضوابطو سره سم ترسره کېږي، څنگه او چاته ا لله اقتدار ورکوي او له چا نه ئې بېرته اخلي، لکه چي فرمايي:

š• ùßä$ãÍ\?r ât±@ `B š• ùßä$’Îsè Å ùßä$ 7 î»B oç&$Ê©è

4?ã 7Rĵ ţö, $8ï‰Šĵ ât±@ `B ’AÉêr ât±@ `B “ÏÊêr ât±@ `ßJ

ÇÏÈ ÖÏ‰% ãó« Èä آل عمران:۲۶

ووایه ای بارئ ربه! د ملک مالکه! ته چي چا لره وغواړې پاچاهي ورکوې "ملک او اقتدار ورسپارې" او له چا نه چي وغواړې اقتدار بېرته اخلې، چي چاته وغواړې عزت ورکوې او چي څوک وغواړې سپکوی ئې "له ذلت سره ئې مخامخ کوې" ښېګڼه ټوله ستا په لاس کي ده "خیر ټول ستا په اختیار کي دئ، ته چي هره فیصله وکړې په هغه کي خیر دئ، که چاته اقتدار سپارې په هغه کي خیر دئ، که له چا نه ئې بېرته اخلې په هغه کي خیر دئ، که عزت ورکوې خیر په همدې کي دئ، که څوک په ذلت محکوموې خیر په همدې کي دئ، ښېګڼه او خیر ټول ستا په اختیار کي دي، ستا په هره فیصله کي خیر دئ" او ته په هر څه قادر او توانا یې.

چا ته عزت ورکول او یا ئې له سپکاوي سره مخامخ کول، د معینو سننو او ضوابطو مطابق تر سره کېږی، چي کله معین مواصفات په یوه فرد یا ټولنې او اجتماع کي راپیدا شول، الله جل شأنه عزت ورکوي او چي بیا څه مشخص مواصفات په هغه کي راپیدا شول بېرته ئې په ذلت محکوموي، سپکوي ئې او عزت بېرته ترې اخلي. یعني په دی باب الهي مشیت د خاصو سننو او ضوابطو مطابق دئ چي تغییر نه مومي، تل ثابت او تغییر نه منونکی دئ.

šÆ Ï ¢ Û$ßs ì÷ ê ÈÜ$ ’î ‘$gY9$ ïq ê î $gY9$ ’î ÜØ$ ïq ê

(c) ketabton.com: The Digital Library

5 $ ¡ m Îöĺ â$±@ `B äãö r ÇÛ$ `B MŕJ$ß ì ÷ ê r MŕJ$

ÇÈ آل عمران: ۲۷

ته ئې چې‌شپه په ور ځ کي داخلوې او ورځ په شپه کي داخلوې، ژوندی له مړي راپيدا کوې، او مړی له ژوندي نه راپيدا کوي، او چي چا ته وغواړې بې حسابه رزق ورکوې.

دا هم د الله د ملک او واکمنۍ مظاهر دي، دا د شپې او ورځي تګ راتګ، د مرګ او ژوند فيصله، د رزق او روزي اعطاء، د عزت او ذلت فيصله، چا ته اقتدار ورکول او له چا نه ئې بېرته اخيستل، دا ټول د همغه الله په اراده کېږي چي دا ملک اداره کوي او د ټولو امورو تدبير د هغه په واک کي دئ.

Éfì 6 $Ą ë$> ‘ qè žvĵ m»9ĵ w ‘, s$ a7 îJ$ª! $’?»èGù

ÇÈ المؤمنون: ۱۱۶

نو هغه حقيقي ټولواک لوړ دئ چي له ده پرته بل معبود نشته، او هغه د پرتمين عرش رب دئ.

يعني الله تعالی حقيقي مالک دئ، له ده پرته بل د عبادت وړ معبود نشته، هغه ټولواک دئ، د عالم هر څه د ده د واکمنۍ تر عرش لاندي دي، هر څه د ده تر سيطرې او سلطې لاندي دي، له کوم عرش نه چي د دې ملک او د عالم اداره کېږي، هغه د ده عرش دئ، او دا هستي ټوله د هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیطرې او سلطې تر تخت او عرش لاندي ده، یعني دلته هغه هم مالک دی او هم حاکم. په ټوله هستي کي د ده اراده نافذه ده، هغه د عرش مالک دئ، څوک چي د الله په ملک کي ژوند کوي، نو هغه به د همغو ضوابطو او سننو سره سم چي الله وضع کړي د خپلو عملونو اجر، بدله او نتایجویني، څوک به تعذیبوي او چا ته به مغفرت او بخښنه کوي، خو د خاصو سننو مطابق، چا ته چي بخښنه کوي د هغه په باب الله جل شأنه خپل مشیت توضیح کړی، دا بخښنه د خاصو سننو مطابق ده، همدا وجه ده چي ځیني کسان د الله له مغفرت نه محروم دي، که څوک تعذیبوي د هغه په اړه هم الله جل شأنه خاص سنن وضع کړي.

عملونو ته بدله څوک ورکوي؟

ãt±„ `B Ü ÉèãÇÚ öR$ Ñ°q»J¡¡ 9$Û• ûã¼ãt ©$b& Ñ=è? ó9&

المائده: ۴۰ ÇÍÈ ÖÏ‰ ãó« èà2 4?ã ª! $ ãt±„ `Kï äÿø/r

آیـا نـه پـوهېږې چـي د آسـمانونو او زمکـي پاچـاهي د الله ده، څـوک چـي وغواړي تعذیبوي ئې او چا ته چي وغواړي مغفرت او بخښنه ورتـه کـوي او الله په هر څه قدیر او توانا دئ.

دلته په دې عالم کي د بدلې، مکافات او مجازات سلسله جاري ده، چي کله انسان په گناه لاس پورې کوي له همغه لحظې نه د هغه تعذیب پیل کېږي، عذاب د گناه سره متصل دئ، خو د مجرم او گنهگار د مجازات مکمله فیصله به د قیامت په ورځ کېږي، په دنیا کي د خپل عمل نسبي بدله

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر لاسه کوي. د جرم او مجازات د توامیت یوه ښه بېلګه دا ده چي ګورو هر تاواني توکی انسان ته حرام شوی، الله جل جلاله هغه شیان انسان ته حرام کړي او له هغوی ئې د ډډې کولو امر کړی چي انسان ته زیان رسوي، خو که څوک حرام شیان خوري، الله ورته سزا ورکوي، له کومي لحظې چي انسان حرامو توکو ته لاس اوږدوي له همغي شېبې د ده د تعذیب لړۍ هم پیل کېږي. د دې خبري ښه مثال دا دئ چي که څوک په مخدره موادو لاس پوري کوي، د مثال په توګه چرس څکوي، یا کوم بل داسي حرام توکي ته لاس اوږدوي چي اسلام حرام کړی، له همغي لحظې نه چي څوک دا ګناه کوي، مجازات ئې پیل کېږي، د مخدره موادو منفي اثرات ئې ورو ورو متأثره کوي، تر هغه چي لېونتوب ته ورسېږي، همدا راز که څوک شراب څښي، د دې حرام څیز له منفي اثراتو نه خوندي نه پاته کېږي، انسان چي هره ګناه کوي عذاب ئې له ګناه سره متصل پیل کېږي، خو کامله سزا به د قیامت په ورځ ګوري، هغه مهال چي د انسان ټول اعمال او د هغه اثرات له نن نه تر پایه پورې را جمع شي او د عملونو اثرات ئې تکمیل شي، ځکه هر عمل خاص اثرات لري، د عمل د اثراتو دائره ورو ورو پراخېږي، بیا به د قیامت په ورځ دغو اثراتو ته په پام سره د مکمل اجر او د مکافات او مجازات فیصله کېږي.

موږ په دې عالم کي دا د مکافات او مجازات سلسله ګورو، هغه ذات چي په عملونو نتایج مرتب کوي او عملونو ته مجازات او مکافات ورکوي، همغه الله دی چي په دې عالم کي د هغه اراده نافذه ده او دا ټوله هستي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ملک دئ.

نه گورئ چي الله جل شأنه ظالمان مؤ اخذه کوي، وئې نيسي او د عذاب متروکه ناځاپي د هغوی په سر راپرېوځي، دا په داسي حال کي چي ټول شرائط د دوی په گټه وي، د اجتماع حالت، او په هغه کي هر څه د دوی په گټه، او د دوی په خدمت کي وي، پر اوضاع حاکم وي، هر څه د دوی په اختيار کي وي، د بقا لپاره ئې ټول شرائط برابر وي، ټول امکانات او وسايل د دوی په لاس کي وي، د دوی د بقا او دوام لپاره ټول شرايط مساعد وي، خو گورو چي ناځاپي د الله تعالی د عذاب او مؤاخذې متروکه د دوی پر سر را پرېوځي او د اقتدار تخت او تاج ئې نسکور شي، لکه چي قرآن فرمايي:

N9 ÓÉ$ÇÈ Š$JèŠ$N#Œ P‘Î ÇÈ Š$èÎ 7/‘ @èù #ø. •? N9&

ÇÈ Š#q$Î •÷ Á 9$(q Ç` ûïÏ%$Šq3r ÇÈ ‰»-6$’Î $gè$B ÷=ƒ

$kŽÏ (rãø’ù ÇÈ ‰»-6$’Î (qóÛ ûïÏ%$ÇÈ Š$?#Ÿ$ “ Ë bqãèr

7/‘ b} ÇÈ A#‹ã Þq™ 7/‘ Ogæ =Áù ÇÈ Š$¡ y$

ÇÈ Š$ ¹ ÏJ9 الفجر: ۶ -۱۴

آيا ودي نه ليدل چي ستا رب له عاديانو سره څه معامله وکړه؟ هغه د ا رم عاد، "په ارم کي اوسېدونکي عاديان"، د دنگو قدونو خاوندان، هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي په ښارونو کي د دوی په څېر بل څوک نه وو پیدا شوي او له هغو ثمودیانو سره چي په (ګڼ شمېر) درو او ناوونو کي ئې تیرې وتراشلې "د څلو او قصرونو جوړولو لپاره"، او د میخونو خاوند فرعون سره، (چي ډېر فوځونه ئې درلودل، خپل مخالفین ئې په مېخونو تعذیبول او د هغوی په لاس پښو کي ئې مېخونه ټک وهل) هغه چي په ښارونو کي ئې طغیان وکړ او په هغوی کي د ډېر فساد مرتکب شول، نو ستا رب ناڅاپه په دوی باندي د عذاب متروکه راپرېښوده، یقینا چي ستا رب حتما په کمین کي دئ.

یعني دا پېښې، د دغو قومونو تعذب ښيي چي الله تعالی مترصد دئ، هر چاته تر یوه وخته پورې مهلت ورکوي، ورته مترصد پاته کېږي، په میقات کي ورته کمین نیول شوی، په خپل وخت او ځای کي ئې ناڅاپي او کلک نیسي.

دلته د هغو قومونو د تعذیب یادونه شوې چي ځواکمن او مسلط ول، شرائط د دوی په ګټه ول، اقتدار د دوی په لاس کي وو، وسائل او امکانات ټول د دوی په اختیار کي وو، هغه چي د افرادي قوت له ناحیې تر ټولو قومونو مخکي وو، د دوی په څېر بل قوم چېري نه ترسترګو کېدو، الله جل شأنه دنګي جثې او قد و قامت ورکړی وو، له دې پلوه ئې د نړی پر ټولو قومونو فضیلت په برخه شوی وو، خو چي کله ئې طغیان او سرکشي و کړه، وګورئ چي الله تعالی له هغوی سره څه وکړل؟!

د ثمود له قوم سره چي د مدنیت آثار ئې تر اوسه پوري پاته دي، ځان ته د قصرونو جوړولو لپاره ئې تیږي په غرونو او سردرو کي تراشلې، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تمدن کي تر ټولو ولسونو مخکي ول، خو وګورئ له هغوی سره څه معامله وشوه؟!

فرعون وګورئ چي د مضبوط سیاسي اقتدار خاوند وو، د الوهیت دعوی کوي، ځان اعلی رب ګڼي، خپل مخالفین په مېخونو تعذیبوي، لښکري ئې په خدمت کي، خو چي کله ئې طغیان او سرکشي انتهاء ته ورسېده، وګورئ چي الله تعالی له ده او د ده له لښکرو سره څه معامله وکړه، دغو ظالمانو ته ئې تر یوه وخته پورې مهلت ورکړ، خو بیائې ناڅاپي مؤاخذه کړل، بیا د عذاب متروکه د دوی پر سر راپرېوته، دا ښیي چي یقیناً ستا رب په کمین کي دئ.

همدا چي ظالمان مؤاخذه کېږي، هغوی ته صرف تر یوې خاصي نېټې مهلت ورکول کېږي، خو په داسي حال کي چي د دوی د بقا لپاره ټول لازمي شرایط برابر وي، هر څه د دوی په اختیار کي وي، ناڅاپي مؤاخذه کېږي، آیا دا په خپله نه ثابتوي چي دلته د مکافات او مجازات سلسله جاري ده؟ چي څوک طغیان وکړي هغوی مؤاخذه کېږي، له هغوی سره محاسبه کېږي، ترپایه خپلي مخي ته نه پرېښودل کېږي، د جرم او ظلم سزا ورکول کېږي؟

همدا راز فرمایي چي تاسو په زمکه کي وګرځئ او وګورئ چي د مجرمینو عاقبت څنګه وو؟

ÇïÈ ûüÌÒó ÊöÎ¦è7Ñ)Éã b‰. #øŸ2 (rãÝR$$ Ç Ú ÓF$’Î(rçÅ @è

النمل:۶۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ووايه: په زمکه کي وګرځئ "تاريخ ته رجوع وکړئ، د تاريخ پاڼې واړوئ" بيا وګورئ چي د مجرمينو عاقبت څنګه وو.

دا چي هر مجرم قوم ته ئې په پای کي سزا ورکړې، هغه ئې نيولی، هغه ئې له خپل شوم پای او بدمرغه برخليک سره مخامخ کړی، آيا دا نه ثابتوي چي دا عالم يو داسي ټولواک حاکم لري چي دلته ئې اراده نافذه ده او هغه عملونو ته بدله ورکوي؟ دا د بدلې او اجر ورکړه په دې دلالت کوي چي دا (ملک) څانته (مالک) لري.

همدا راز دا چي ګورو څيني د ايمان په خط کي نېک اجر تر لاسه کوي، په مستمر او انقطاع نه منونکې توګه د خپلو عملونو نېک اجر تر لاسه کوي، د زمکي وارث شي، الله جل شأنه د زمکي خلافت ورته ورکړي، الله تعالی ئې له ناتوانی، ضعف، اضطراب، پرېشانی، ذلت او بې وزلۍ نه وژغوري، قوت او عزت ته ئې ورسوي، د هغوی د وېرې او خوف هغه حالت چي په ټولنه ئې حاکم وو، هغه ختم کړي او امن امان او اطمينان ور په برخه کړي. او د دې په مقابل کي بله ډله د فساد، ظلم او د جرم په وجه په اسفل السافلين کي پرې باسي، او تر ټولو بد حالت سره ئې مخامخ کړي، دا موږ په خپلو سترګو ګورو، آيا دا چي څيني کسان د ايمان له خط نه د انحراف په نتيجه کي له دې زيان مندی او خسران سره مخامخ شوي، آيا دا په خپله د دې لپاره دليل نه دئ چي دلته يو احکم الحاکمين، مالک الملک الله دا هستي اداره کوي، او دلته د هغه اراده حاکمه ده او هغه عملونو ته اجر ورکوي. لکه چي قرآن فرمايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

Ÿÿõ‚& ç»RŠŠ‘ Œê ÇÍÈ Ð/fÈÞ? Ç¡ ôn& þÎ `»¡ SŠÏ$ $Z‹þ={ %ô)9

ÇÎÈ û,ÎŸÿ»™ التین: ۴-۵

یقیناً چې موږ انسان په ډېر غوره جوړښت کې پیدا کړ، بیا مو اسفل السافلین ته رد کړ.

که څه هم ځینو درنو مفسرینو، اسفل السافلین د دوزخ په معنی تعبیر کړی، خو دقیقه ترجمه او صحیح تعبیر ئې د دنائت او رذالت تر ټولو ټیټ تل او پړاو دئ، تر ټولو پرېوتو او ذلیلو مخلوقاتو لاندې ولاړ شي، تر ځناورو هم کوز ولاړ شي، دغه حالت د یوه پرېوتي او لارورکي انسان اسفل السافلین دئ، که لږ دقت وکړئ درته جوته کېږي چې دلته قرآن عظیم الشأن د قیامت د ورځې د اثبات لپاره او دا چې هلته به دین قائمېږي، هلته به د عملونو بدله ورکول کېږي، د دې مدعا د اثبات لپاره دا دلیل زموږ مخې ته ږدي چې دا دئ په خپلو سترګو ګورئ چې الله تعالی مجرمینو ته په دنیا کې د دوی د جرم سزا ورکوي، فساد، ظلم، جرم او ګناه دوی له داسې دردناک حالت سره مخامخ کړي، د ذلت داسې کندې ته ئې وغورځوي چې تر ځناورو هم لاندې ولاړ شي. د قیامت د ورځې د محاسبې او مکافات او مجازات د اثبات لپاره په دې استناد نشي کېدی چې کافران به د دوزخ په ژورې کندې کې لوېږي، ښه به وي چې دغه سوره مکمله ترجمه کړو.

د دې سورې په لومړیو آیتونو کې په څلورو ځایونو لوړه شوې، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

قرآن عظیم الشأن قسمونه د استشهاد لپاره وي، په کوم څه چي قسم یادوي، هغه د دلیل په توګه وړاندي کوي، دا قسم د هغه شي په عظمت د لوړي او قسم لپاره نه؛ بلکي په هغه د استشهاد لپاره وي، په هغه باندي استدلال کېږي او هغه د دلیل او شاهد په توګه وړاندي کېږي، د یوې ادعا د حقانیت ثابتولو لپاره ئې وړاندي کوي. دلته د سورې په ابتداء کي په څلورو شیانو قسم یاد شوی:

Âú üÏBR{$$Ï$#7$$#‹»dr ÇÌÈ ûüÏZ•Å ÍqèÛr ÇËÈ ÈbqçG÷ƒ¨"9$r ÈûüÏnF9$r

ÇÌÈ التین: ۱- ۳

قسم په انځر، زیتون، طور سینا او بلد امین "یعني مکه مکرمه"

لکه څنګه چي دا دوه وروستني (طور سینا او بلد امین) ځایونه دي، دوه لومړني شیان هم د دوو ځایونو لپاره ذکر شوي، شام د انځرو د ملک په نامه مشهور دئ او فلسطین د زیتون د ملک په نامه، یعني له تین نه مراد هغه ځای دئ چي هلته زیات انځر پیدا کېږي، هغه سیمه چي د انځرو په نامه مشهوره ده او له زیتون نه فلسطین مراد دئ، دا څلور ځایونه دي، دا د وحي مهبط او د پیغمبرانو مبعث دئ، په دغو ځایونو کي ګڼ شمېر پیغمبران مبعوث شوي.

دغه څلور ځایونه چي پیغمبران په کي مبعوث شوي دي، دا شهادت ورکوي چي انسان په ډېر غوره جوړښت او تقویم کي پیدا شوی، الله تعالی په هغه کي داسي استعدادونه ایښي چي د پیغمبرانو مرحلې ته رسېدلي، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیغمبرانو وجود په دې دلالت کوي او په دې حقیقت شهادت ورکوي چې الله تعالی انسان په ډېر غوره جوړښت کې، له لوړو لوړو استعدادونو سره پیدا کړی. دا چې انسان دې مرحلې ته هم رسېدلی چې الله په پیغمبری انتخاب کړی او په انساني ټولنې کې، د پیغمبرانو په شان ستر ستر شخصیتونه راولاړ شوي په دې شهادت ورکوي چې انسان په غوره تقویم او جوړښت کې ، له ډېرو اوچتو اوچتو استعدادونو سره پیدا شوی، د پیغمبرانو وجود په دې دلالت کوي:

@ÿyŏ‘& ¤pRŠŠ‘ ÓÓè ÇÍÈ Ó/fp? Ç¡ôm& þî `»¡ Sÿì$$Z}÷{ ô)9

ÇÍÈ û,Îÿ»™ التین: ۴-۵

یقیناً چې موږ انسان په ډېر غوره جوړښت کې پیدا کړ، بیا مو اسفل السافلین ته رد کړ.

دا ځلور ځایونه چې هلته وحي نازله شوې، او هلته پیغمبران مبعوث شوي، د دې خبرې شهادت ورکوي چې انسان په غوره تقویم کې پیدا شوی، خو همدغه انسان چې الله تعالی له اوچتو استعدادونو سره پیدا کړی، حتی د پیغمبرانو مقام ته رسېدلي، خو له همدې انسانانو نه ځیني د دې وړ شي چې الله تعالی ئي په اسفل السافلین کې نسکور کړي، تر ځناورو هم کوز ولاړ شي، د دنائت او رذالت تر ټولو ټیټې درجې ته سقوط وکړی، تر ځناورو زیات ظالم او جاهل شي، سترګي لري خو په هغو لیدل نشي کولی، غوږونه لري خو په هغو اورېدل نشي کولی، په غوږونو او زړونو ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهر ولگول شي، پر سترگو ئې پردې پرېوځي، په څه نه پوهېږي، د حيواناتو په څېر شي او تر هغوی نه هم ډېر پرېوتی او بد.

... Nçr $kí brĽÇ ŏãž ûã& Nçr $kí šc q§)ÿƒ ž È qè Nç

7 í»9ré @Ê& Nè ô/ Ó»èRŖ$ 7 í»9ré $kí bqãKó„ ž b#Œ#ä

ÇÊÐÒÈ šc qè»ó»øóø9$# ãNèd   الاعراف: ۱۷۹

دوی د د ځارویو په څېر دي او تر هغوی هم ډېر ناپوه او لارورکي.

دا په داسي حال کي چي انسان په ډېر ښکلي او غوره جوړښت کي او له ډېرو اوچتو استعدادونو سره پيدا شوی، خو له دوی نه ځيني په اسفل السافلين کي پرېوځي، په اجتماع کي ئې هومره فساد او د ظلم داسي بد حالت رامنځته شي چي د ځناورو ترمنځ په ځنگله کي هم داسي حالت نه وي، تر وحشي ځناورو زيات بې رحمه او سخت زړی شي، په خپل همنوع انسان دومره ظلم او تېری کوي چي هيڅ ځناور ئې له بل سره نه کوي، آيا د نړۍ په کوم گوټ کي به داسي ځناور ومومئ چي د بې رحمو روسانو او کمونستانو په څېر به وحشي او قسی القلب وي؟! کوم څه چي روسانو او کمونستانو زموږ له ملک او ملت سره وکړل، هيڅ حيوان به داسي و نه گورئ چي تر دې حده سخت زړی او بې رحمه وي؟ حيوان که ښکار کوي، که خوړل کوي، دومره ئې کوی چي ورباندي اشباع شي، لوږه ئې ورباندي ختمه شي، خو انسان دې حد ته ورسېږي چي بيا په وژلو نه مړېږي، چي هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره ويني توی کړي، د هغه تنده نه رفعه کېږي، حيوان، زمری، لېوه، دومره خوړل او ځيرل کوي چي ضرورت ئې رفعه شي، په همدې اکتفا کوي، بيا هيڅ‌اته څه نه وايي، زمری چي موړ شي چي تر څنګ ئې هم څوک تېرېږي څه ورته نه وايي، ضرورت ئې ورته نه وي، خو انسان بيا دومره وحشي، بی رحمه او قسی القلب شي چي د هغه ظلم انتها او پای نه لري. خو له دې وضعې نه څوک مستثنی دي:

ÇïÈ 5bqãÅE ÿöî ïô & óß÷ù Ïм s î Á 9$(qèår (qã#ä ûïï%$Ä ÿw)

التين:۶

مګر هغه کسان چي ا يمان ئې راوړی او نېک عملونه ئې کړي، چي دوی لره انقطاع نه منونکی، مستمر او مسلسل اجر دئ.

دا دئ ګورئ چي يوه ډله د خپلو بدو عملونو په وجه په اسفل السافلين کي پرېوځي، د ذلت، دنائت، رذالت، وحشت، جهل او ضلالت د ژوري کندي په تل کي، تر هر ټيټ نه ټيټ او تر هر پرېوتي پرېوتی، او بله ډله ګورئ چي د خپلو نېکو عملونو مسلسل او انقطاع نه منونکی اجر تر لاسه کوي. له دې نه په خپله ثابته کېږي چي دلته په دې عالم کي د مکافات او مجازات سلسله روانه ده.

ÇïÈ ûüÉÏÅ»tø$# ÉOs3ômr'Î ª!$# }§øŠs9r& ÇïÈ ÈûïÏe$!$$Î /ß÷èt/ y7ç/ÉjŒs3ãƒ $yJsù

التين:۷-۸

نو د دين په نسبت څه شي دوکه کړې؟! مګر خدای احکم الحاکمين نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دئ؟!

په داسي حال کي چي ته د انسانانو په ټولنه کي، په خپل ژوند کي د مکافات او مجازات سلسله ګورې، نو څه شي دې ته اړ کړی يې چي دين تکذيب کړې؟ د قيامت د ورځي حساب او کتاب ونه منې، حال دا چي په خپلو سترګو د مکافات او مجازات سلسله ګورې؟ الله تعالی د دې عالم حَکَم او حاکم دئ او د احکم الحاکمين رب پريکړې پکي نافذې او حاکمې دي.

همدا راز قرآن عظيم الشأن فرمايي:

ßtú $Br 4‹rV{Ws$$Yèèq B ž vĵ ‘ ü b ĵ ÇÌÍÈ bq ä à‹9 ä wà d b ĵ

ÇÌÏÈ ûüÏ‰Ï‰» ¹ óĘzä bĵ $Y í $/$«Î (q è ù ÇÌÎÈ ûüî ³ ZB Î

الدخان: ۳۴-۳۶

يقيناً دا ډله خلک، حتما وايي چي دا نه دئ مګر زموږ لومړنی مرګ، او موږ بېرته راژوندي کېدونکي نه يو. که رښتوني يئ زموږ پلرونه راژوندي کړئ.

يعني همدا يو مرګ لومړی او وروستی مرګ دئ، بيا ژوندون نشته، له خپلو قبرونو نه بياراپاڅېدا نشته، ځوک مو بېرته نه را ژوندي کوي، که داسي وی نو زموږ پلرونه چي مړه شوي بېرته را ژوندي کړئ که تاسو رښتيا وايئ.

که تاسو واياست چي قيامت شته، له مرګ نه وروسته بياژوندون

(c) ketabton.com: The Digital Library

شته، مور به بېرته له خپلو قبرونو نه را اوچتېږو، دا زمونږ آباء او اجداد چي د مخه مړه شوي، یو خو باید را ژوندی شي، تاسو خو یو راژوندی کړئ، که رښتوني یئ.

خو قرآن د دوی په ځواب کي فرمایي:

(qç. ÑàÎ] ÌàYÕ=d& Ìi6% `Ë ûiï%Ór 87ê äq% P& Ïöz Ñèd&

ÇÌÐÈ ûüËÌg الدخان:۳۷

آیا دوی غوره دي که د تبع قوم او هغه چي تر دوی د مخه ول، مونږ هلاک کړل، یقینا دوی مجرمان ول.

د تبع قوم، هغه چي له قریشو مخکي تېر شوي، په عربو ئې حکومت کړی، فساد او طغیان ئې وکړ، الله مؤاخذه او هلاک کړل، له کیسې ئې د عربو هر ماشوم خبر وو، او ټول هغه مجرم قومونه چي تر دې د مخه تېر شوي او د خپل جرم په وجه نیول شوي او د الله تعالی په شدید عذاب اخته شوي، کافي نه دي چي قریش دې ته ورته برخلیک ته منتظر وي، الهي محاسبه مجازات تکذیب نه کړي؟!

دا چي ته په تاریخ کي ګورې چي الله جل شأنه مجرم قومونه هلاکوي، د طغیان په سبب ئې نیسي او سخته سزا ورکوي، آیا دا په خپله د دې دلیل نه دئ چي دلته یو ذات شته چي دا عالم اداره کوي، د عالم د امورو تدبیر د هغه په لاس کي دئ او په عملونو مکافات او مجازات مرتب کوي، او د مجرمینو د مجازات په بڼه کي د هغه د قدرت، سیطرې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاکمیت آثار او مظاهر په خپلو سترګو ګورو، دغه مظاهر د مالک الملک الله د شته والي څرګنده نښه ده.

پر الله جل شأنه د ایمان مقتضیات

نن پر الله تعالی د ایمان د مقتضیاتو په اړه بحث کوو، د دې بحث په ترڅ کې به دا موضوع روښانه کوو چې په الله جل شأنه باندې د ایمان غوښتنې کومې دي؟ که وغواړو د الله او د بنده ترمنځ د رابطې او تعلق څرنګوالی، صرف په څو مختصرو الفاظو کې خلاصه کړو نو ویلی شو چې د بنده او د الله ترمنځ تعلق د عبادت او د استعانت تعلق دئ، یعني دا چې یوازې د الله جل شأنه عبادت وشي او صرف له هغه نه مرسته او استعانت وغوښتلی شي.

د (عبادت) اصل له (عبد) نه دئ، عبد مریي او غلام ته وایي، څوک چې موږ د مریي او غلام په توګه پېژنو، د هغه څو مهم خصوصیات او ځانګړتیاوې وي: هغه د خپل ځان مالک نه وي، هغه په خپل ژوند کې هیڅ

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه داسي نه لري چي دی ئې مالک خاوند او صاحب وي، د هغه هر څه د ده د آقا او مالک وي، هغه په ټولو هغو شیانو کي چي د ده په اختیار کي دي، د یوه امین په توګه تصرف کوي، دا د هغه په لاس کي امانتونه دي، د ده خپل شخصي ملکیت نه وي، څنګه چي د ده آقا او مالک غواړي او د هغه خوښه وي په همغه شان په دې امانتونو کي تصرف کوي، قرآن عظیم الشأن د مؤمنانو په باب فرمایي:

c 'Î Nç qBr Óß ¡ ã R& šú üÏZÏB÷sßJø9$# šÆÏB 3"uŽtIô©$# ©!$# bÎ)

.... šc qè=ÏG»s)ãƒur bqè=çFø)usù «!$# È@‹Î6y™ 'Îû šc qè=ÏG»s)ãƒ 4 sp¨Ypgø:$#

التوبه: ۱۱۱

یقیناً چي الله له مؤمنانو د دوی نفسونه او مالونه اخیستي، د دې په بدل کي چي جنت به د دوی وي، د الله په لار کي جنګېږي، وژني او وژل کېږي....

لکه چي مریي پېرل کېږي، دغسي الله جل شأنه مؤمنان د جنت په بیعه اخیستي دي، د دې معاملې له مخي نور دوی د خپل نفس او مال خاوندان نه دي، د دوی نفس او مال په حقیقت کي لدوی سره د الله امانتونه دي.

د مریي او د غلام دوهم خصوصیت دا دئ چي هغه په خپلو ټولو هڅو، هلو ځلو او تصرفاتو کي د خپل آقا رضا لټوي، همدا د هغه هدف وي، هغه خپل حرکات او سکنات، خوی او عادت، کړه وړه او خپلي اړیکي او تعلقات داسي عیاروي چي د هغه اقا او مالک ترې راضي شي، هر هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه چي دی ئې د خپل آقا او مالک د رضا خلاف کوي، هغه ته بغی ویل کېږي، او پدې صورت کي هغه باغي ګڼل کېږي، قرآن عظیم الشأن د مؤمنانو په اړه فرمایي:

ª! $r «t $ÉV $Ê óΟ ä$óÏG/$ç¡ ÿøR "Ìô„ `B Ä $Y9$šÆE Ïßr

البقره: ۲۰۷ ÇÊÉÈ Š$6Ïèø9$$Î/ 8$râ‘

له خلکو نه ځیني هغه دي چي خپل نفس د الله د رضا په لټه کي پلوري او الله په دغو بندګانو رؤف او مهربان دئ.

الله جل شأنه په هغه بنده رؤ ف او مهربان دئ چي خپل نفس د الله د رضا په لټه کي خرڅوي، د دې لپاره چي خپل رب راضي کړي خپل هر څه وقف کوي.

د عبد او مریي دریم خصوصیت دا دئ چي هغه په خپل ټول ژوند کي، د خپل آقا د فرمان مطیع وي، هغه له خپله طرفه د هیڅ کار په اړه فیصله نه کوي، هغه ته چي د څه کولو کوم دستور او هدایت ورکول کېږي، همغه کوي، کوم اقدام چي د خپل آقا او مالک د اذن نه پرته وکړي، بغاوت ګڼل کېږي، دا د غلامۍ او مریيتوب له حده تجاوز ګڼل کېږي، هغه د ژوند په هیڅ برخه کي په خپله تصمیم نه نیسي، هره خبره چي کوي او هر تصمیم چي نیسي، نو هغه به د خپل آقا د امر او هدایت سره سم نیسي، قرآن عظیم الشأن د مؤمنانو په اړه فرمایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

bqã ƒ b‰ #•Bx ÿãèqß ‘r ª! $Ó Ó% #Œ Ï pZÈsã ¨r 9Èsã) b‰. $Br

W-Ê @Ê ö)ù ¼ãqß ‘r ® $ÆÊ è ƒ ` Br ÖÜÌB‰ ôÈ ä•Ï ø$Ñ9

ÇÌÏÈ $Y7B   الاحزاب:۳۶

او هیڅ با ایمانه نارینه او ښځې ته دا نه ښايي چې کله الله او د هغه پیغمبر د کوم کار فیصله وکړي بیا دې دوی لره په خپل کار کې څه اختیار وي، او څوک چې له الله او د هغه له پیغمبر نه سرغړاوی وکړي، یقیناً چې په څرګنده توګه بې لارې شوی.

یعني د کوم کار په اړه د الله تعالی او د ده د پیغمبر له پرېکړې وروسته له هر مؤمن بنده نه دا ا ختیار سلب کېږي چې له خپله لوري بله پرېکړه وکړي، له دې وروسته هغه په بشپړ اطاعت مکلف دئ، د بلې پرېکړې او فیصلې حق نه لري، څوک چې سرغړاوی وکړي د هغه په بې لارېتوب او ضلالت کې هیڅ شک نشته.

د عبد او مریي څلورم خصوصیت دا دئ چې هغه به خپل دوست او دښمن د خپلو تمایلاتو په بنسټ او د هوی او هوس له مخې نه ټاکي، په دې اړه هم له ده نه اختیار سلب شوی او هغه د خپل آقا او مالک د پرېکړې او حکم محکوم دئ، که کوم غلام او مریي د خپل آقا دښمن په دوستۍ ونیسي، هغه بغاوت کړی، او که هغه د خپل آقا دوست دښمن وګڼي بیا ئې هم بغاوت کړی. قرآن عظیم الشأن د مؤمنانو په اړه همدغسې

فرمايي:

Š$m ôB šc rŠIqãÌÅF $Ïqx&r «I $Î šc qãBsã$BqÎ ßgÅ ž

#& Ógq~z Ĵ #& Nèdä$Yö #& Nèdä$/#ä (#þqçR2 öqr ¼ãqß‘r ©!$

qç#B 8yrã Nè%f&r `»J}M$Ňqè ’Î=ŸY2 7 Í»9ré Nà¾•Ë ã

š_ Å ‘ $g‹Ï ûïÏ$#» z ãgR{F$# $kÉB `Ï “ Ìgß Mȥ_ óOßgÎ ô&r

Nèd «I $> “Ím bÎ Iw& «I $Ü “Ím 7 Í»9ré qç#ã (#qÊ ‘r Nåkã ª! $

ÇËËÈ bqß sÎ ø$

المجادله: ۲۲

هغه قوم چي پر الله او پر آخرت ئې ايمان وي، هيڅکله داسي ونه مومې چي هغه چا سره دوستي وکړي چي له الله او د هغه له پيغمبر سره ئې دښمني کړې وي، که څه هم دوی ئې پلرونه وي، زامن ئې وي، ورونه ئې وي او خپلوان ئې وي، همدغه کسان دي چي الله د دوی په زړونو کي ايمان ثبت کړی او په خپله روح "يعني په غيبي فيض" سره ئې د هغوی مرسته کړې، هغوی به داسي جنتونو ته داخل کړي چي ترې لاندي نهرونه بهېږي، په هغه کي تلپاته، الله له هغوی نه راضي شوی، دوی له الله نه راضي شوي، همدا د الله حزب دئ، "دغه کسان د الله د حزب غړي دي" يقيناً چي د الله حزب بريالی دئ.

همدا راز قرآن عظيم الشأن فرمايي:

Èĵ ä$Šĩ‹ ŀäR°q÷ ĵr ŀäà$/#ä ‹yäÏ, F? Ÿ ‹qãB#ä šú ïÏ‰$$k‰7

7 Í»ïrê ŀäZÏ OÇ@G ƒ `Br Ç»JƒM$ ’?ã •yà6 ß$‹q6™GÖ™$

ÇÎÈ šc qßÎ»à©9$ Nèd التوبه:۲۳

اې مؤمنانو! که ستاسو پلرونه او ورونه کفر ته پر ايمان ترجيح ورکړي نو خپل دوستان ئې مه نيسئ، او ستاسو هرڅوک چي له دوی سره دوستي وکړي هغوی ظالمان دي.

له دې مبارک آيت نه په ښکاره توگه معلومېږي چي د عبادت په اړه هغه تعبير صحيح نه دئ چي ځيني خلک ئې ترې لري او په ځينو خاصو مواردو کي ئې راخلاصه کوي، بلکي د عبادت مفهوم ډېر وسيع، جامع او شامل دئ، د انسان ټول ژوند احتوی کوي، که څه هم د علماوو ترمنځ پدې اړه اختلاف شته چي کوم څه ته مورږ عبادت ويلی شو، کوم څه عبادات دي او کوم څه معاملات؟ آيا عبادت داسي جامع او شامل لفظ دی چي د ژوند ټول ابعاد احتوا کوي او که نه محدود دئ او څو مشخصو افعالو ته ويل کېږي؟

په حقيقت کي عبادت د انسان ټول ژوند ته شامل دئ، نه څه معينو لحظو او څه مشخصو افعالو ته. اسلام له دې تفکيک او بېلوالي سره موافق نه دئ، دا ځکه چي الله جل شأنه انسان د عبادت لپاره پيدا کړی، د ده د ټول ژوند مقصد بايد عبادت وي، هغه په ټول ژوند کي بايد د يو عبد او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مريي په شان عمل وکړي، او دمريي او عبد خصوصيات هماغه دي چې موږ بيان کړل.

څوک چې له الله سره د دې تعهد وکړي چې صرف د هغه عبادت به کوي، هغه له بلي هري بندګۍ نه آزاد شي، لکه چې يوسف عليه السلام د خپل زندان ملګرو ته فرمايي: آيا متعدد اربابان غوره دي که يو واحد رب چې هغه د سلطې او سيطري خاوند دئ؟

ßïn qß$ª! $Ü̈ îöz šc qè%ÿGB Ò$/ö‘ä Çõ Å$Ŏ‹Å9Á»f

ÇÌÈ â$£g)ø9$ يوسف:۳۹

آيا دا متفرق اربابان غوره دي او که يو قهار رب؟

يعني يا به انسان د واحد الله عبادت او بندګي کوي او يا به د متعددو اربابانو په وړاندي د عبادت او بندګۍ سر ټيټوي او دا ذلت به مني. د قرآن متعد د آيتونه همدا مطلب راښيي.

يوازي له الله نه استعانت:

موږ په دې عالم کي ګورو چې دلته هر څه هغه مالک الملک الله لره دي چې د هغوی ساتنه، پالنه او روزنه کوي، کوم چې د رحمت آثار ئې په ټول عالم کي خواره دي، د سلطې او سيطرې آثار او مظاهر ئې ګورو، موږ په عالم کي بل داسي څوک نه ګورو چې د عبادت وړ وي، په دې عالم کي مو يوازي الله تعالی داسي ومومد چې د عبادت او لمانځني وړ دئ، لکه څنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي يوازي الله تعالی د عبادت او لمانځني وړ دئ او موږ صرف د ده عبادت او بندګي کوو، همدا راز صرف له هغه نه استعانت غواړو. دا په الله باندي د ايمان ستره تقاضا ده، يوازې د يوه الله عبادت او بندګي او صرف له هغه نه استعانت او مرسته. موږ په دې ټول عالم کي بل داسي څوک و نه موند چي هغه زموږ اړتياوو ته ځواب ووايي او هغه زموږ د غوښتنو په ترسره کولو قادر وي، يوازي يو الله مو دغسي وموند چي هغه زموږ د مشکلاتو حل کوونکی دئ، په دې خاطر موږ يوازي له همغه الله نه چي د دې عالم مالک دئ او د هر څه ساتنه او پالنه کوي، د همغه عبادت کوو او فقط له هغه نه استعانت او مرسته غواړو، هغه الله چي د ستايني وړ دئ، حميد دئ، د ټول عالم رب دئ، رحمت ئې انتها او پای نه لري او د دې عالم هر جز ته شامل دئ او هغه په هر څه باندي په خپل قاهره قدرت غلبه کړې او هر څه ئې احاطه کړي، هغه چي په خپل ملک کي د مالک الملک په توګه تصرف کوي او په دې کي هيڅوک له هغه سره شريک نه دئ او عملونو ته اجر ورکوي، صرف له همدغه الله نه مرسته غواړو.

د قرآن عظيم الشأن په متعددو آيتونو کي عبادت او استعانت له يوه بل سره مترادف او يو د بل په ځای ذکر شوی، لکه چي فرمايي:

ôã brǮÉGó„ šú ï‰$bĵ /ä39 ó=ÉGó™& þÎqãŠ$#ª!$à6 š‘ A$%r

ÇÏÈ šú ïÌÅ#Š L©g_ bqè=äzô‰u‹™ ’ÎŠ$6Ïã غافر:۶۰

او ستاسو رب وويل: ما ته دعاء وکړئ چي درته وئې منم، يقيناً هغه کسان

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي زما له عبادته لويي (او سرغړاوی) کوي ډېر ژر ده چي جهنم ته به ذليل او سپک داخل شی.

يعني ما ته دعاء وکړئ چي ستاسو دعاء قبوله کړم، څوک چي تکبر او لويي وکړي، ځان تر دي لوړ وګڼي چي خپل رب ته د دعاء لاسونه اوچت کړي، دا غرور او لويي به ئې له ذلت سره مخامخ کړي او په دوزخ کي لوېدو ته به ئې چمتو کړي.

په دې مبارک آيت کي د عبادت او دعاء په ارتباط څو مهم مطالب ذکر شوي:

لومړی دا چي الله جل شأنه موږ په دعاء کولو مکلف کړي يو " وَ قَالَ رَبُّکمُ ادْعُونی أَستَجِب لَکمْ " ستاسو رب ويلي: ماته دعاء وکړئ، او د دې وعده ئې راسره کړی چي ستاسو دعاء به منم "أَستَجِب لَکم"

دويم مطلب دا چي د لويي احساس، تکبر او غرور د دې باعث شي چي انسان له الله نه د مرستي او استعانت له غوښتلو ډډه او د هغه له عبادت نه سرغړاوی وکړي، "إِنَّ الَّذِينَ يَستَکْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتی سيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ "

تکبر، د لويي احساس او غرور د دې باعث شي چي انسان د الله له عبادت نه او بيا د هغه له استعانت نه ډډه وکړي، دا استغنا ده چي انسان طغيان ته رسوي، او په پای کي ئې له ذلت او رسوايۍ سره مخامخ کوي:

پيغمبر عليه السلام فرمايي:

و من لم يسئل الله يغضب عليه: چا چي الله ته سوال ونه کړ، دعاء ئې ونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه او له هغه نه ئې مرسته و نه غوښتله، الله په هغه باندي غصه کېږي، چي هر څومره له الله نه زيات غواړي همدومره راضي کېږي. داسي نه ده چي يوازي د لويو لويو شيانو دعاء به کوې، بلکي له واړه نه تر ستر شي، حتى که مو په کور کي مالگه نه وه دا هم له الله نه وغواړئ، حتى که د څپلۍ بند مو وشلېدو؛ دا هم له الله نه وغواړئ، پيغمبر عليه السلام همداسي فرمايي: څوک چي الله ته سوال و نه کړي، هغه ته دعاء و نه کړي، الله په هغه غصه کېږي.

- درېيم مطلب چي په دې آيت کي ذکر شوی هغه دا دئ چي عبادت ئې د دعاء په ځای راوستی، تاسو د آيت په سر کي دا الفاظ گورئ: وَ قَالَ رَبُّكمُ ادْعُونی: ستاسو رب وويل: ماته دعاء وکړئ، خو د آيت په وروستۍ برخي کي ويل شوي: إِنَّ الّذِينَ يَستَكْبرُونَ عَنْ عِبَادَتی سيَدْخُلُونَ جَهَنّمَ دَاخِرِينَ: يقيناً هغه چا چي ځما له عبادت نه ئې لويي وکړه، ځان ئې له دې نه ستر وگاڼو چي ما ته دعاء وکړي، گورئ چي د آيت په وروستۍ برخي کي د دعاء په ځای عبادت راغلی، دا په خپله ښيي چي استمداد، استغاثه او دعاء له عبادت سره مترادف ده. پيغمبر عليه السلام فرمايي:

الدعاء هو العبادة* رواه ابوداؤد و الترمذي

دعاء په خپله عبادت ده

الدعاء مخ العبادة* رواه الترمذي

دعاء د عبادت مغز ده

همدا راز فرمايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

الدعاء سلاح المؤمن و عماد الدين و نورالسموٰت و الارض * المستدرک

دعاء د مؤمن وسله، د دين ستنه او د آسمانونو او زمکي نور ده.

کله چي انسان الله جل شأنه ته دعاء کوي د ده دعاء د دې مظهر ده چي هغه د الله جل شأنه په وړاندي د نيازمندۍ او احتياج احساس کوي، همدا د نيازمندۍ او احتياج احساس د دې باعث شي چي د الله جل شأنه په وړاندي دعاء وکړي او مرسته ترې وغواړي، همدغه احساس ئې د الله تعالی عبادت او بندګۍ ته رابلي، عدم دعاء او عدم استعانت، دا په دې دلالت کوي چي هغه له الله جل شانه نه ځان مستغني ګڼي، دا د ده د استغناء او بې نيازۍ نښه ده، قرآن عظيم الشأن په دې ارتباط فرمايي:

ÇÐÈ ó#_óGÕ™$ç#ä§b& ÇÏÈ ó#öÖŠ9 `» | ¡ SM$b) ĤH. العلق : ۶-۷

داسي نه ده، يقيناً چي انسان هغه مهال حتماً طغيان کوي چي ځان مستغني وګڼي.

دا د انسان طبيعت دئ چي کله ځان بې نيازه او مستغني وګڼي طغيان کوي.

د دعاء په اړه په بل آيت کي داسي لولو:

#ŒÎ) ÆE$!$soqãŠ Ü‹Åé ö=fÌ% ’ÎTÎù Óí_ã “Š$6ã 7 9'™ #ŒÎr

ÇÑÏÈ šc r߉©ö ŠNgè9 ’Î(qãZB÷sãr ’Í(qç6ÉGó¡Šù È$ãŠ

البقرة: ۱۸۶

که زما بندګان زما په اړه له تا پوښتنه وکړي، (نو ورته ووايه) يقيناً چي زه نږدې يم، کله چي کوم دعاء کوونکي راته دعاء وکړي دعاء ئې منم، نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دي زما حکم ومني، او په ما دې ایمان راوړي، تر څو رشد او کمال ته ورسیږي.

په دې مبارک آیت کي د دعاء په اړه موږ ته دا لارښوونې شوې:

الله تعالی خپلو بندګانو ته نږدې دئ، د دوی دعاګاني مني، د الله تعالی بندګانو ته په کار ده چي د خپل رب هدایاتو ته تسلیم وي، په هغه ئې ایمان وي، د دغو دریو مهمو کارونو، دعاء، اطاعت او ایمان په وجه به ئې رشد او کمال په برخه شي.

کله چي انسان له مشکلاتو، ستونزو او کړاوونو سره مخامخ شي، بل ته اړ او محتاج شي او کله چي د هغه امید له هر څه قطع شي، په خپل ماحول کي داسي څوک و نه ګوري چي د ده مشکل حل کړی شي، د هغه نارې واوري، د هغه احتیاج او اړتیاوې منتفي کړي، او داسي یو شی په خپل ماحوال کي نه ګوري چي په هغه حساب وکړي، په هغه بروسه او اعتماد وکړي، ټول هغه وسائل او ذرایع چي په اختیار کي ئې دي هغه بې نتیجې پاتې شي، او ونشي توانیدی چي د ده غوښتنو او اړتیاوو ته ځوابووایي او د هغه اضطراب او پریشاني رفع کړي، په دې حالت کي الله جل شأنه ته پناه وړي، له هغه نه استمداد غواړي، له هغه نه مرسته غواړي او په اخلاص سره د بندګۍ تعهد کوي، خو چي کله ځان بې نیازه وګڼي، له وفرت او کثرت سره مخامخ شي، نو بیا الله هېر کړي ا و خپل مؤکد تعهدات شا ته وغورځوي، او د الله جل شأنه په نسبت د شرک مرتکب شي، لکه چي قرآن عظیم الشأن فرمایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ﻧﮔgU $ﺓ=ù ûïﺓ!$ﺭç9 ûüÅ îﺅe © $(qãš Å ügﻧ$’î (qçÅ2 ‘ #Œfù

ÇÏÊÈ bqä.Îô ç„ öNèd #Œ) Îhﻧ$’<) العنکبوت:۶۵

کله چي په کشتۍ کي سپاره شي نو په داسي حال کي الله مرستي ته رابلي چي ده لره د خپل ديانت خالصوونکی دي، (د دې تعهد کوي چي له الله تعالی پرته به د بل چا عبادت او بندگي نه کوي) خو کله چي هغوی د وچي لوري ته وژغوري ناڅاپه بيا شرک کوي.

دلته په بېړۍ کي د سپرېدو يادونه د دې لپاره شوې چي په بېړۍ کي د انسان رابطه له ډېرو هغو شيانو سره قطع شي چي په واک کي ئې وو، ټول هغه وسائل، ذرايع او امکانات چي په اختيار کي ئې وو، د ده مرسته ئې کوله، ده پرې اعتماد کولو، اوس ئې ارتباط ورسره شلېدلی، په هغه حساب نشي کولی ، په هغه تکيه او اعتماد نشي کولی، د ده مرسته نشي کولی، کله چي وگوري په کشتۍ کي له سپرېدو سره سم ئې له ټولو دغو وسايلو لاس قطع شوی، د سيند له څپو سره مخامخ دئ خو داسي څه ورسره نشته چي له خطره ئې وژغوري، نو په دې وخت کي الله تعالی ته مخه کړي، مرسته ترې غواړي، اوږدې اوږدې دعاگاني ورته کوي، د خطر په زياتېدو سره نه يوازي د ده دعاگاني اوږدې او پرله پسې شي بلکي له الله تعالی سره ژمنه کوي چي که له خطره ئې وژغوري په اخلاص او صداقت سره به د ده بندگي کوي، خو کله چي څپې تم شي، خطر پای ته ورسېږي، الله تعالی ئې روغ رمټ ساحل ته ورسوي، بيا نو په دې ژغورني

(c) ketabton.com: The Digital Library

او نجات کي له الله تعالی سره بل څه او بل څوک شريکوی، خپلي مخکني ژمني هېري کړي، مخکني حالت ته وګرځي، طمعه ئې له الله تعالی پرته له نورو او اعتماد ئې له الله تعالی پرته پر نورو شي!!

دا آيت نه يوازي د خطرونو او ګواښونو په وخت کي د انسان حالت او له الله تعالی سره د ده د تعلق څرنګوالی په دقيقه توګه انځور کړی بلکي په دين کي د اخلاص حقيقت ئې هم موږ ته واضح کړی. په دين کي د اخلاص معنی دا ده چي انسان له الله تعالی پرته په بل چا اعتماد و نه لري، له بل چا طمعه ونه لري، په بل څه باندي توکل او تکيه ونه کړي، طمعه ئې يوازي له الله وي، او د دعاء لاسونه ئې يوازي د الله تعالی په وړاندي لوړ کړي وي، داسي وګڼي چي په دي عالم کي له الله تعالی پرته داسي څه نشته چي د ده مشکل حل کړی شي، د ده اړتياوو ته ځواب وويلی شي، او د ده مرسته وکړی شي، نو ځکه ئې هم طمعه له الله تعالی وي او هم ئې اعتماد پر الله تعالی، دې حالت ته په دين کي اخلاص وايي.

ته چي هر څومره د الله تر څنګ په بل څه حساب کوې، په هغه اعتماد او بروسه کوې، هغه ته اميد ساتې او له هغه نه طمع کوې، دې حالت ته د شرک حالت وايي، خو کله چي ستا حالت هغه چا ته ورته شي چي په بېړۍ کي سپور دئ او د طوفان څپو احاطه کړی، هري خوا ته چي سترګي اړوي داسي څه په نظر نه ورځي چي د ده مرسته وکړی شي، نو الله جل شأنه ته مخه کړي او له هغه مرسته غواړي، خپل دين د هرراز شرک له شوائبو پاکوي، په اخلاص سره د الله تعالی د بندګۍ تعهد کوي، له الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعالى سره ژمنه کوي يوازي د ده عبادت به کوي، له ده سره به په عبادت او بندګۍ کي بل څه او بل څوک نه شريکوي، ستا دا حالت په دين کي د اخلاص او سوچه والي په معنى دئ، او که ستا حالت د هغه چا په څېر شو چي د طوفان له څپو ژغورل شوى، ساحل ته روغ رمټ رسېدلى، خو په دې ژغورني کي له الله تعالى پرته د بل چا د مرستي او عنايت په اغېز باور لري، او خپل نجات د نورو عواملو مرهون ګڼي، له الله تعالى سره خپلي ژمني هېروي او د مخکنيو شېبو اخلاص له لاسه ورکوي، نو تا د الله تعالى په نسبت شرک کړى.

همدا مطلب قرآن عظيم الشأن، د روم د سورې په "۳۳" آيت کي داسي توضيح کوي:

ﻣﻧﺑ Og%#Œ& #Œ] Oèiø] ûüÎ•ŽB Nå® (qãŠ ŽŠ@Ñ ¨ $Z9$¡§ B #Œ]r

ÇÌÌÈ bqäÎô³ç Ngßi»•Î NåjB ×,ƒÌù #Œ] pH q '

کله چي خلکو ته څه تکليف او سختي ورسېږي، "له ستونزو او کړاوونو سره مخامخ شي" خپل رب په داسي حال کي مرستي ته رابلي چي د هغه لوري ته رجوع کوونکى وي "په پوره انابت سره الله تعالى ته دعاء کوي او مرسته ترې غواړي" خو کله چي (الله تعالى) له خپل لوري کومه پېرزوينه وروڅکي "د کوم رحمت او پېرزوينې خوند وروڅکي او له رحمت نه ئې برخمن کړي" ناڅاپه د دوى يوه ډله د الله په نسبت شرک کوي.

يعني د مصيبتونو، ستونزو او کړاوونو په وخت کي په ټول انابت سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله ته رجوع کوي، خو چي کله الله جل شأنه خپله پېرزوېنه او رحمت د دوی په حال شامل کړي، بيا د الله په نسبت د شرک مرتکب شي.

همدا راز فرمايي:

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

لقمان: ۳۱-۳۲

نه گورې چي کشتۍ د الله په فضل سره په بحرونو کي مخ په وړاندي درومي، تر څو خپل آيتونه تاسو ته وښيي، يقيناً په دې کي هر صبر کوونکي شکور بنده لره نښي دي او کله چي څپې هغوی د سيورو په څېر وپوښي، "څپې ئې احاطه کړي، په دې حالت کي" الله پداسي حال کي مرستي ته رابلي چي په دين کي ورته مخلص وي، خو چي کله ئې د وچي په لوري وژغوري "په نتيجه کي به ئې گورې چي يوازي" د دوی ځيني مقتصد او منځ لاري وي، او زموږ له آيتونو نه انکار نه کوي مگر هر عهد ماتوونکی او ناشکره.

يعني څوک چي د الله د نعمتونو قدر کوي، له ستونزو او کړاوونو سره د مخامخېدو پر مهال د صبر لار غوره کوي، هغوی ته په دې وينا کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېري نښې او لارښووني دي، معنی ئې دا ده: چې الله جل شأنه بحر درته مسخر کړی، په دې عالم کې ئې داسې ضوابط او سنن وضع کړي چې ته له هغوی نه په استفادې سره کشتۍ جوړه کړی شې، څوک چې د نعمتونو قدر پېژني او د منعم شکر په ځای کوي، په دې مقدمه کې يقينا هغوی لره نښې دي. او دا چې ګورئ کله کشتۍ په بحر کې له طوفانونو سره مخامخ او د بحر له څپو سره ټکر شي، خو الله جل شأنه ئې له خطره وژغوري او د نجات ساحل ته ئې ورسوي، په دې کې صبر کوونکو لره دا لارښوونه ده چې که دوی هم له داسې ستونزو او کړاوونو سره مخامخ شي او صبر وکړي کشتۍ به ئې له څپو روغه تېرېږي او ساحل ته به رسېږي، خو تر ساحله پوري تر رسېدلو له طوفانونو سره مخامخېدل شته او له موجونو او څپو سره ټکرونه په مخکې دي، پدې کې هر شاکر او صابر بنده ته ډېري نښې دي.

همدا راز فرمايي:

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

(c) ketabton.com: The Digital Library

ûüÅ îÿè ©$(ãŠ ôĝÎ Ý‹ïméÑå {þZßr b%3B ëä `Ë ßöJ$

ÇËÈ ûïÎÅ»t9$ `Ë žú ðqãZ9 ¾ÍÉ»d ôÏB $ZK(gU& ûèÈ ûïÏ!$ã

ã` $Z9$$k‰7 ÈÍs$Îöï Ç΄ öF $’Î bqãZ Nè #Œ Ng8gU& $Ê-ù

$Z9ö Oê $‹R‰9$ Ó4‹ s$ ì»GB Nä Åãr& #?ã Nä¹Šã $JRÎ

ÇËÈ šc qèJè? öÇä$JÎ Nä3ãî Nä3ãÅ éB

یونس:۲۱-۲۳

او کله چي خلکو ته د پېرزويني څه خوند وروڅکو، وروسته له هغه چي کوم کړاو وررسېدلی وي، نابېره له دوی سره زمونږ د آيتونو په اړه د مکر اراده راپيدا شي. ورته ووايه: الله تعالی په مکر کي تر ټولو سريع دئ، بيشکه چي زمونږ رسولان ستاسو مکرونه ليکي، الله هغه ذات دئ چي تاسي په وچه او اوبو کي بيايي، تردې چي تاسي په کښتۍکي وئ او کښتۍ له سورو سره يوځای د ملايم او خوندور نسيم سره وخوځي او پدې سره خوشحاله شي، خو ناڅاپه تېز باد او طوفان وربانديي راشي او له هر لوري څپې وربانديي راتاو شي او گمان وکړي چي محاصره شول، پدې وخت کي الله ته پداسي حال کي دعاء کوي" او مرسته ترې غواړي چي په خپل" ديانت کي ورته مخلص شوي وي او وايي: که دي لدې نه وژغورلو نو حتماً به شکر کوونکي بندگان وو، خو کله چي نجات ورکړو بيا د خپل تعهد خلاف په ناحقه په زمکي کي سرکشي او بغاوت کوي. اې خلکو! په يقين

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره چي ستاسي سرکشي او بغاوت ستاسي په ضرر ده " دا درکړی شوی فرصت " د دنیوی ژوند یوه متاع ده، بیا مو زمونږ لوري ته راتګ دئ او په هغه څه به مو خبر کړم چي تاسو کول.

ګورئ چي د کښتۍ په خوځېدو او د نرم باد په لګېدو سره خوشحاله شي، خو کله چي تند او تېز بادونه د دوی لوري ته مخه کړي، او د طوفان څپې ئې احاطه کړي، حالت ورته داسي وبرېښي چي د نجات ټولي لاري تړل شوې، د نجات هیڅ لاره په نظر نه ورځي، داسي څه په لاس کي نه لري چي اعتماد پرې وکړي او طمعه ترې ولري، نو الله جل شأنه ته مخه کړي، هغه ته د دعاء لاسونه اوچت کړي، په داسي حال کي چي په خپل دیانت کي د اخلاص ژمنه کوي، وايي: که موږ ته له دې مشکل او مصیبت نه نجات راکړې نو حتماً به ستا له شاکرو بندګانو څخه وو، ځان به ستا د دې او ټولو نورو نعمتونو مرهون او پوروړي ګڼو، خو کله چي هغوی له کړاوه وژغوري ناڅاپه به ګورې چي د خپلو مخکنیو تعهداتو په خلاف به هغوی په زمکه کي په ناحقه تېری او بغاوت کوي، هغه ژمني به ترې هېري وي چي ویل ئې: که مو وژغورې نو بیا به ستا مخلص بندګان وو!!

همدا راز فرمايي:

$Ð=ù $VÍ$% ‡& #%‰Ä$% ‡& ÿìîÎ f ï $R%æŠ žØ 9$ ` » ¡ RÏN$¡§ B #Œîr

7 ï° ‹ . ¼çï¡ B ÅÑ 4‹î $Ÿãô ƒ ÓÜ©b(Ÿ2 $B ¼çÅÑ ç Zã $Zø± .

ÇÈ šc qèJè/ (q‰. $B ûüïÎô Bü `ĵã یونس:۱۲

کله چي انسان ته څه تکلیف ورسېږي، نو په داسي حال کي موږ مرستي ته بلي چي په اړخ به پرېوتی وي، یا به ناست وی، یا به ولاړ وي "په هر حالت کي به مسلسل الله تعالی ته دعاء کوي او مرسته به ترې غواړي، که په اړخ پروت وي، یا ناست وي یا ولاړ او روان وي دعاګاني به کوي"، خو کله چي ده ته هغه رسېدلی مصیبت لري کړو بیا به داسي درومي لکه چي موږ ئې له هغه تکلیف نه خلاصون ته نه وو وربللي "موږ ته ئې دعاء نه وه کړې او په هغه مشکل وخت کي ئې له موږ نه مرسته نه وه غوښتې، الله تعالی به هم هېر کړي او له الله تعالی سره خپل ټول تعهدات او ژمني هم"، مسرفینو ته خپل عملونه داسي ښاېسته او مزین کړی شوي.

په دې ټولو آیتونو کي ګورو چي له الله تعالی سره د انسان د تعلق څرنګوالی او عبادت ئې په دې پورې مربوط دئ چي هغه له الله نه د استعانت په اړه څه تصور لري، په کومو لحظاتو کي چي هغه د نیازمندۍ او احتیاج احساس وکړي، ګورو چي دعاء کوي، عبادت کوي، تعهد کوي او الله جل شأنه مرستي ته رابلي، خو چي کله هغه ته د بې نیازۍ او استغنا تصور پیدا شي، بیا ګورو چي عصیان او سرکشي کوي، بغي او طغیان کوي. په دې ترتیب معلومېږي چي هر څو مره انسان د الله جل شأنه په نسبت پراخ او زیات معرفت ولري، د الله د ربوبیت او د هغه د رحمت د آثارو په اړه او دا چي په دې عالم کي د امورو تدبیر د هغه په اختیار کي دئ، هر څومره چي په دې باب وسیع معلومات ولري، همدومره به د الله تعالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبادت کوي او له هغه نه به مرسته غواړي.

استعانت څو صورتونه لري:

يو صورت ئې دا دی چې ته له چا نه د هغه په غياب کې مرسته وغواړې، په دې گمان چې هغه له لري تا گوري او ستا غږ اوري، داسي استعانت له الله جل شأنه نه پرته له بل هيچا نه جائز نه دئ. بل صورت ئې دا دئ چې ته په ورځني عادي معاملاتو کې له چا نه مرسته غواړې، په هغه عادي معاملاتو کې چې خلک عادتاً او معمولاً له يوه بل نه په هغه کې مرسته غواړي، مثلاً د اوبو گيلاس راکړه! دراوازه در سره بنده کړه ! قلم دې راکړه او هغه کتابچه راکړه، پدې عادي شيانو کې غوښتنه جائز ده خو استغنا غوره ده. خو سوال کول، له چا نه څه غوښتل او گدايي حرام ده، اسلام د دې نه ممانعت کوي، څوک چې په دنيا کې سوال کوی، د قيامت په ورځ به هغه د الله په وړاندې داسي ودرېږي چې پر مخ به ئې غوښه نه وي، سپک او ذليل به وي، سوال حرام دئ، په عادي معاملاتو کې غوښتنه او مطالبه جائز ده، خو صحابه وو له دې نه هم ډډه کوله، د هغوی په شان کې راځي چې څوک به په آس سپور وو، متروکه به ئې په زمکه ترې ولوېدله، د دې په ځای چې چا ته ووايي: مرسته را سره وکړه او دا راکړه، له دې نه ئې هم استغنا کوله، په خپله به له آس نه کوزېدو او هغه به ئې رااخيستله، هغوی غوښتل چې په ځان بسيا وي، چا ته ئې لاس اوږد نشي، له چا نه مرسته و نه غواړي، د بل مرسته وکړي، خو له هيچا نه څه و نه غواړي، که څه هم دا جائز ده خو د کمال تقاضا دا ده چې انسان له دې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ډډه وکړي.

خو د چا په غیاب کي له هغه نه مرسته غوښتل دا له الله جل شأنه نه پرته له بل هیچا نه جائز نه ده، دا چي ځوک گمان وکړي، بل په غیاب کي د هغه په حال واقف دئ، د هغه غږ اورېدلی شي، او مشکل ئې رفع کولی شي، دا امید او طمع له الله جل شأنه نه پرته له بل هیچا نه جائز نه ده. همدا وجه ده چي موږ مکرر وایو: Úú üëGóş , $ƒÎr ‰ßçèR , $ƒÎ: خاص ستا عبادت کوو او یوازې له تا نه مرسته غواړو، نه له ملائکو، پیغمبرانو، اولیاءالله، پیرانو، شیخانو، قبرونو او زیارتونو نه او نه له الله جل شأنه پرته له بل چا نه، هر څه او هر ځوک چي وي، له هغه نه مرسته غوښتل حرام، ناجائز او شرک ده، یوازې الله جل شأنه عالم بالغیب دئ، او هغه د دعاگانو اورېدونکی او منونکی دئ. موږ هره ورځ په وار وار، لږترلږه دوه دېرش ځله په لمانځه کي له الله سره مکرر تعهد کوو چي یوازي ستا عبادت کوو، او یوازې له تا نه مرسته غواړو إیاک نستعین، لکه چي یوازې ستا عبادت کوو همدا راز یوازې له تا نه مرسته غواړو.

خو تداوي کول، د جنگ لپاره زره اغوستل او د وسائلو نه کار اخستل، نه یوازي دا چي له الله جل شأنه نه د استعانت او مرستي غوښتلو سره منافي نه ده، بلکي موږ دین په دي مکلف کړي یو چي مریض شو تداوي وکړو، د ځان حفاظت وکړو ، تداوی او د ځان حفاظت، شرعي واجب او فرض دئ، خو په دې عقیده به یو چي په تداوي او تدبیر باندي الله جل شأنه اثرات او نتایج مرتب کوي، الله د هر مرض لپاره دوا پیدا کړې، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا په خپله او مستقل بالذات نتیجه نه ورکوي، الله جل شأنه په دې باندي نتائج مرتب کوي، موږ په کارونو کي تدبیرونه کوو، جنگ ته ځو؛ زره اغوندو، خندقونه کینو، صفوف منظم کوو، د صف په مقدمه او په آخر کي د احتیاط لپاره خاص افراد موظف کوو، پیره داران ټاکو، دا ټول کارونه، نه یوازي جائز دي، بلکي شرعي او دیني مکلفیتونه او وجائب دي، په دې ټولو کي زموږ عقیده دا ده چي په دې باندي نتائج الله جل شأنه مرتب کوي او عاقبت د الله په واک کي دئ.

دا مطلب چي رجاء، تمه او امید به صرف له یوه الله نه وي، او یوازې له همغه یوه الله نه به مرسته غواړو، د قرآن عظیم الشأن په گڼ شمېر آیتونو کي راغلي لکه چي فرمایي:

$èJÛr $]jöz ªqã$š$r $gÅ»=ô] %èÈ/ ÇÚ öF{$ † Î(r%ÅÄö¨èW r

ÇÎÏÈ ûüZÅó ßJø$ šÆE Ï B Ò fÌ% « $M+ q' bÎ الاعراف:۵۶

په زمکه کي د هغې له اصلاح نه وروسته فساد مه کوئ، او الله په وېره او امید سره مرسته ته رابلئ، "په داسي حال کي چي هم له هغه وېرېږئ او هم طمع او هیله ترې لرئ، دعاء ورته کوئ، په دې حالت کي ئې مرستي ته دربلئ او له هغه نه استعانت غواړئ" یقیناً چي د الله رحمت نېکانو ته نږدې دئ. "څوک چي نېک وي، الله به د خپل رحمت او پېرزویني سیوری پرې غوړوي، هغوی به د الله تعالی رحمت ځان ته نږدې وموميي.

همدا راز فرمایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

šú ïï‰$ žc Ĵ ÿä ‹qãÜ G Õ$ u @WB >ÎãÑ ã¨ $Z9$ $gƒ'»7

bÎr ¼ç9 ‹qãJ G ô $Èr $Ï$/ê ‹qà)ù ` 9 «! $ÈrŠ `Ï šc qã6?

Ü ï$Ö9$ #ãÊ ç#B çrä ÉZFó„ ž w $lø© Ü $/%!$ ßâõ„

ÇÌÈ Ü qãÕ J$r   الحج:۷۳

اې خلکو! یو مثال راوړل کېږي، ورته غوږ شئ: بیشکه څوک چي تاسي له الله پرته خپلي مرستې ته رابولي، یو مچ هم نشي پیدا کولی او که دا مچ څه ترې وتښتوي نه ئې شي ترې ژغورلی، طالب او مطلوب دواړه بې وسه شول، د الله تعالی قدر ئې لکه څنګه چي له ده سره ښایي ندی پېژندلی، بیشکه چي الله زورور عزتمند دئ.

یعني له الله تعالی نه پرته چي تاسي له بل هر څه او هرکس نه مرسته وغواړئ، که دا په آسمان کي وي او که په ځمکه کي، انسان وي که پرښته، ژوندی وي که مړ، یو هم نشي کولی یوه وړه او حقیره حشره پیدا کړي او که دا حشره څه ترې وتښتوي نو د هغه د ژغورني توان هم نه لري، نه څه شی پیدا کولی شي او نه ئې ژغورلی شي، په دې معامله کي طالب او مطلوب دواړه کمزوري او بې وسه دي، مطلوب کمزوری او بې وسه دئ ځکه چي نه د کوم څیز د خلقت او پیدا کولو توان لري او نه پر نورو د حکمرانۍ او واکمنۍ قدرت ورسره شته او طالب ځکه کمزوری او ضعیف دئ چي پداسي یوی بې وسه او کمزوری متکاء ئې تکیه وکړه او مرسته ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترپ وغوښتله چي د هيڅ څه واک او توان نه لري. وَ إِن يَسلُبهُمُ الذُّبَاب شيْئاً لا يَستَنقِذُوهُ مِنْهُ: كه چېري دا مچ له دوی نه څه وتښتوي له هغه نه ئې ژغورلی نشي، ضعُف الطالِب وَ الْمَطلُوب: طالب او مطلوب دواړه ضعيف او ناتوانه شول، هم دا مطلوب ضعيف او ناتوانه دئ، دومره چي يوه حقيره حشره هم نشي پيدا کولی، نه يوازې پيدا کولی ئې نشي بلکي که هغه ترې څه وتښتوي ترې خلاصولی ئې هم نشي، نه په پيدايښت کي څه اثر لري او نه په ژغورنه او نجات کي څه اغېز، لکه څرنگه چي په خلقت او پيدايښت کي هيڅ ونډه نه لري، د امورو په تدبير کي هم دومره بې وسه او ناتوانه دئ چي د مچ په شان له حقيرې حشرې نه څه نشي ژغورلی، او طالب "هغه څوک چي له بل نه مرسته غواړي، هغه هم ضعيف شو، دا ځکه چي چا په ناتوانه او ضعيف شي تکيه او بروسه وکړه هغه هم ضعيف شو.

موسی عليه السلام خپل قوم ته وايي:

ﮱ Ú ōŖ $žc Ĵ ŷĢŏ $r « $Î (qãÈËGŏ$#ïBöq)ï Ó › qã A$%

ÇÊÊÑÈ šú üÉ)GßJù=Ïj9 èpt7É)»yèø9$#r ¾ÍnÏŠ$t6Ïã ô`ÏB âä!$t±„ `tB $ygèO̍qãƒ

الاعراف:۱۲۸

موسی خپل قوم ته وويل: له الله نه مرسته وغواړئ او صبر وکړئ، يقيناً چي زمکه د الله ده، له خپلو بنده گانو نه چي چاته وغواړي په ميراث ئې ورکوي، او نېکمرغه پايله او عاقبت د پرهېزگارانو دئ.

گورئ چي موسی عليه السلام خپل قوم ته څو توصيې کوي: يوازي

(c) ketabton.com: The Digital Library

له الله تعالی نه مرسته وغواړئ، د مشکلاتو او ستونزو په وړاندي صبر وکړئ او په دې خبري باور ولرئ چي د زمکي ټولواک الله تعالی دئ، دا پرېکړه هغه کوي چي چا ته ئې په میراث ورکړي، خپل قوم ته د موسی علیه السلام وینا په دغو اساسي خبرو کي راخلاصه کوي: یوازې له یوه الله نه استعانت، د ستونزو او کړاوونو په وړاندي صبر او په دې خبرې یقین درلودل چي د زمکي مالک الله دی او د دې فیصله به الله کوي چي له خپلو بندګانو نه ئې چاته په میراث ورکړي، له بل چا نه د دې طمع مه لرئ چي هغه د زمکي وراثت تاسو ته وسپاري، او په دی خبرې باور درلودل چي د پرهېزګارانو عاقبت نېک دئ او وروستۍ فتحه او بریا د دوی ده.

باید وګورو چي دلته له پرهېزګارانو نه مراد څوک دي؟ کومو پرهېزګارانو به الله تعالی زمکه په میراث ورکوي؟ د آیت لومړی برخه ئې موږ ته رامعرفي کوي، دا پرهېزګاران هغه دي چي له الله تعالی نه پرته له بل چا استعانت نه غواړي، له دې نه ځان ساتي چي له الله تعالی نه پرته بل چا ته لاس اوږد کړي، هغه چي د مشکلاتو په وخت کي بې صبره کېږي نه، د بې حوصلګۍ او بې صبرۍ نه ځان ساتي، او له دېنه هم ځان ساتي چي تصور وکړي چي له ا لله نه پرته بل څوک هم کولی شي چا ته اقتدار ورکړي او چاته د زمکي وراثت وسپاري، له دغو خبرو نه چي څوک ځان ساتي د همدغو پرهېزګارانو عاقبت غوره دئ او وروستۍ فتحه او بریا به د دوی په برخه کېږي.

لکه څنګه چي د فاتحې په سورې کي دغه آیت د سورې په صدر او

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځنۍ برخي کي راغلی، دري آيتونه تر دې مخکي او درې ترې وروسته او په منځ کي "$ƒÎ) , $ƒÎr ß‰ç7R , Úú üĖGó$: خاص ستا عبادت کوو او خاص له تا نه مرسته غواړو" لکه چي دا آيت د دې سورې لپاره محور دئ، همدا آيت او همدا مطلب د ټول قرآن لپاره محور دئ، يعني قرآن عظيم الشأن ټول په همدغه محور څرخېږي، د پيغمبرانو د دعوت خلاصه همدا ده، د قرآن عظيم الشأن د بلني او د دعوت تر ټولو ستر او محوري مطلب همدغه دئ ($ƒÎ) , $ƒÎr ß‰ç7R , Úú üĖGó$) او همدا له الله سره د انسان د تعلق او رابطې څرنگوالی ښيي، او په الله جل شأنه باندي د ايمان ستره تقاضا همدا ده.

له الله جل شأنه سره کلکه مينه

نن په الله جل شأنه باندي د ايمان له غوښتنو څخه يوه بله اساسي غوښتنه چي هغه له الله سره مينه او محبت ده توضيح کوو.

انسان يا په دې خاطر له يوه شي سره مينه ساتي چي د هغه ذات، د هغه ښايست او د هغه جمال او کمال د دې باعث او مشوق وي چي انسان له هغه سره مينه وساتي او يا په دې خاطر چي هغه د ده په ژوند کي څه اثر لري، د هغه د انعام او پېرزوينې مرهون وي.

موږ په دې خاطر هم بايد له الله سره مينه ولرو چي هغه زموږ پيدا کوونکی دئ، زموږ پالونکی او ساتونکی دئ، موږ ته رزق او روزي راکوي، هغه زموږ منعم دئ، او په دې خاطر هم چي هغه د ټولو ستاينو وړ دئ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولومحامدو او ښېګڼو خاوند دئ او د کمال خاوند دئ. موږ له الله جل شأنه سره په دې خاطر هم مینه لرو چي هغه د کمال خاوند دئ، او په دې خاطر هم چي هغه زموږ منعم دئ، موږ د هغه د پېرزوېنو مرهون یو.

له الله سره باید انسان هومره مینه ولري چي دا مینه په بلي هري میني غالبه وي او په دغه مینه کي هیڅ شی انسان له الله سره برابر نه کړي، دا شدیده مینه په الله باندي د ایمان بله غوښتنه او تقاضا ده، لکه چي قرآن فرمایي:

« $É ß . ÏÅq߉ÏƒGtƒ `tB Ĩ$¨Z9$# z`ÏBur

bŠ•ƒ ©! ($qßJtB#uä tûïÏ%©!$#ur («!$# Éb=ßsx. öNåktXqŽ7Ït ä#Y‰

ÇÊÏÎÈ É>#x‹yèø9$# ߉ƒÏ‰x© ©!$# ¨br&ur \ŠÏJy_ ¬! no§qà)ø9$# ¨br& z>#x‹yèø9$#

البقره:۱۶۵

او له خلکو نه ځیني له الله پرته داسي سیالان نیسې چي له الله سره د مینې په څېر ورسره مینه کوي او هغه خلک چي ایمان ئې راوړی، د الله په مینې کي ډېر شدید دي. او کاش ظالمان په هغه څه پوه شي چي د عذاب د لیدو په وخت کي ئې په خپلو سترګو ګوري، چي یقیناً ځواک ټول الله لره دی او الله سخت عذاب ورکوونکی دئ.

دلته هغه څوک معرفي شوی چي مشرک دئ، په مینه او محبت کي ئې له الله سره ند او سیال نیولی او له الله جل شأنه نه پرته د نورو سره هومره مینه ساتي لکه له الله جل شأنه سره، یا ئې په دې خاطر بل څه د الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

جل شأنه ند او سیال نیولی چي له هغه نه طمعه لري او د همدې طمعې او توقع په خاطر له هغه سره مینه کوي او یا دا چي په محبت او مینه کي ئې هغه د الله جل شأنه سیال او ند نیولی دئ. خو د دوی په مقابل مؤمنان داسي معرفي کوي: وَ الَّذِينَ ءَامَنُوا اَشدُّ حُبًّا لِّلّهِ : او هغه چي ایمان ئې راوړی له الله سره په مینه کي ډېر شدید، کلک او قوي دي.

وروسته فرمايي: ö r “ •ƒ $ûï‰ ß (ϵ Ó) ƒ •ƒ$b è‹ # > &b$ ‰$)ö 0 ﴿

_ Ü‹Y$ r&b$ Ï© ‰%ƒ ß$$ è‹ # É : او کاش ظالمان په هغه څه پوه شي چي د عذاب د لیدو په وخت کي ئې په خپلو سترګو ګوري، چي یقیناً ځواک ټول الله لره دئ او الله سخت عذاب ورکوونکی دئ.

د دې برخي بله ژباړه خو کمزورې ژباړه داسي ده: او که یو لیدونکی هغه کسان چي ظلم ئې کړی هغه مهال وګوري چي دوی د الله عذاب وګوري، نو په دې خبره به پوه شي چي قوت ټول الله لره دئ او دا چي الله جل شأنه د شدید عذاب خاوند دئ.

دوی په دنیا کي له الله نه پرته له بل چا طمعه درلوده او ګمان ئې کاوو چي د هغوی په لاس کي هم څه قوت شته، د همدې لپاره ئې هغه له الله جل شأنه سره ند نیولی وو او د الله تعالی سیال ئې ترې جوړ کړی وو او یا په دې خاطر چي له الله جل شأنه نه پرته د بل چا له عذاب نه وېرېدل، خو چي د الله عذاب وګوري په دې خبره به پوه شي چي د قوت مالک یوازي الله دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک چي په دنيا کي د نورو خلکو له عذاب او مؤاخذې نه وېرېدل په کار وه چي د دې په ځای له الله جل شأنه نه وېرېدلی او په ځای د دې چي بل چا ته ئې طمع، توقع او انتظار وو؛ له الله جل شانه نه ئې طمعه درلودی.

همدا راز قرآن عظيم الشأن فرمايي:

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] التوبه: ۲۴

(ورته) ووايه: که ستاسو پلرونه، ستاسو زامن، ستاسو وروڼه، ستاسو ښځي، ستاسو خپلوان، ستاسو هغه مالونه چي ذخيره کړي مو دي، هغه تجارت چي د بازار د سوړوالي او کساد نه ئې وېرېږئ او هغه بنګلې چي ورسره مينه ساتئ، (که دا ټول) تاسو ته له الله نه، د هغه له پيغمبر نه او د الله په لاره کي له جهاد نه غوره وي نو انتظار وکړئ تر څو الله خپله فيصله صادره کړي، او الله دا فاسق قوم نه هدايت کوي.

د دنيا هر هغه څه چي انسان ورسره مينه ساتي په دې آيت کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

راخلاصه شوي، که تعلقات دي، دوستان او خپلوان دي، که شتمني، مال، دولت، تجارت او بنگلې دي، هر څه چې دي دا ټول یوې خوا ته او الله، د هغه پیغمبر او د الله په لاره کې جهاد بلې خوا ته، که ستا مینه او محبت له دغو سره وي او هغه تاسو ته له الله نه، د هغه له پیغمبر نه او د الله تعالی په لار کې له جهاد نه غوره وي، نو دا کسان فاسقان دي او د الهي هدایت دروازې د هغوی پرمخ تړل شوې دي، الله ئې نه هدایتوي او له الهی هدایت نه محروم دي.

دا د انسان دایمان د تللو لپاره ستر معیار او ملاک دئ، په دې سره هره لحظه انسان خپل ایمان سنجولی شي، هره لحظه د دې سوال راپیدا کېږي چې آیا ته ایمان ته ترجیح ورکوې، الله ته، د هغه پیغمبر ته، او د الله په لاره کې جهاد ته او که پلار، زامنو، ورونو، خپلوانو، ښځې، مال، تجارت او بنگلو ته ترجیح ورکوې؟ انسان هره شېبه د خپل ایمان په اړه د همدغه معیار او ملاک او تلې په اساس قضاوت کولی شي، د چا چې تر الله نه د دې شیانو سره محبت زیات وي، هغوی فاسقان دي، د الله له هدایت نه محروم دي، د هغوی پرمخ د هدایت دروازې تړل شوې دي.

همدا راز فرمایي:

[illegible]

[illegible]

(c) ketabton.com: The Digital Library

@Ò ù 7ï Œ 5ÍW pBöθ bqèß/† Ÿwr «!$è‹Î™ ’Î šc rß‰gt±

ÇÎÈ ÒŠÎæ ì Å¡r ª!$ur ã!$±„ `B ïŠÏsã« !$ المائده:۵۴

اې مؤمنانو! که له تاسو نه څوک له خپل دين نه په شا شو نو الله به ډېر ژر داسي قوم راپيدا کړي چي دوی پر ده گران وي او دئ پر دوی گران وي، پر مؤمنانو تواضع کوونکي او پر کافرانو ځان برگښونکي، د الله په لار کي به جهاد کوي او د هيڅ ملامتوونکي له ملامتولو به نه وېرېږي، دا د الله فضل دئ، هغه چا ته ئې ورپه برخه کوي چي دئ ئې غواړي او الله پوه د وسعت خاوند دئ.

دلته مؤمنانو ته دا ډاډ ورکړی شوی چي د منافقينو په بېلېدو او له کافرانو سره د دوی په ملگرتيا مه غمجن کېږئ، که څوک مسلمانان کمزوري وگڼي، د دوی له ملگرتيا لاس واخلي، مرتد شي، کافران ورته ځواکمن معلوم شي، هغوی ته د ذلت سر ټيټ کړي، نو الله تعالی به د دوی په عوض کي داسي مؤمنان راپيدا کړي چي دا صفات به لري:

- پر الله تعالی به گران وي.
- دوی به له الله تعالی سره مينه لري.
- تر مؤمنانو به ځان لوړ نه گڼي، هغوی ته به د حقارت په سترگه نه گوري، کمزوري او ضعيف به ئې نه شمېري، هر يو به تر ځان لوړ او تر ځان زيات د عزت خاوند بولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تر کافرانو به ځان لوړ ګڼي، د هغوی په وړاندي به سر نه ټيټوي، هغوی ته به د عزت او درناوي په سترګه نه ګوري.
- د الله تعالی په لار کي به جهاد کوي.
- د هيچا له ملامتولو به وېره نه لري، نه به د چا د تبليغاتو پروا کوي او نه ئې د سپکو سپورو خبرو.
- دا د الله تعالی فضل دئ، هغه چا ته ئې په برخه کوي چي د دې وړ ئې ومومي.
- الله تعالی د پراخ فضل خاوند دی او پوهېږي چي څوک د ده د فضل وړ او مستحق دئ.

ګورئ چي په دې مبارک آيت کي نه يوازي له الله تعالی سره مينه د ايمان تقاضاء ښودل شوې بلکي د مؤمنانو درناوی هم د ايمان نښه ګڼل شوې، واقعي مؤمنان هغه دي چي د مؤمنانو په نسبت د لويي او الوړوالي احساس نه کوي، ځان تر دوی لوړ، ستر، او اوچت نه ګڼي، بلکي مؤمنان تر ځان لوړ او ځان تر دوی ټيټ ګڼي، دا ځکه چي هغه د ايمان په رڼا کي قضاوت کوي، له الله سره ئې مينه وي، همدا مينه او محبت په دې منتهي کېږي چي د ايمان خاوندان با عزته وګڼي او سپک او حقير ئې و نه شمېري، او د کافرانو په نسبت د عزت، لوړوالي او غوره والي احساس کوي.

الله تعالی هم واسع دئ او هم عليم او ښه پوه، پېرزوېنه ئې ډېره زياته او پراخه ده، دا ځکه چي هغه واسع دئ، او په دې پوهېږي چي چاته

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه ورکړي، خپل فضل د چا په حال شامل کړي؟ څوک د دې مستحق او وړ دی؟ دا ځکه چې هغه علیم دئ، پوهېږي چې څوک د ده د پراخ او وسیع فضل مستحق دئ؟ څوک د دې وړ دئ چې خپل فضل ورپه برخه کړي او له هغې ډلې څخه ئې وګرځوي چې الله ورسره مینه لري او دوی له الله سره مینه لري، د مؤمنانو په نسبت د ټيټوالي او انکسار او د کافرانو په نسبت د عزت او لوړوالي احساس کوي، د الله په لار کې جهاد کوي او د ملامتوونکي له ملامتولو نه وېرېږي، الله پوهېږي چې څوک د دې وړ دی چې په همدغه ډله کې ئې شامل کړي او د هغو کسانو په ځای ئې غوره کړي چې د الله د دين نه په شاتللي او مرتد شوي.

يوازې له الله نه وېره

لکه څنګه چې تاسو وليدل چې انسان به له الله سره هومره مينه ساتي چې دا مينه به په بلې هرې مينې او محبت غالبه وي، هيڅ مينه به دې حد ته نه رسېږي او انسان به په خپلې مينې کې هم له الله سره ند، شريک او سيال نه نيسي، همدا راز به انسان يوازې له يوه الله نه وېره لري، له الله تعالی نه وېره، په الله باندې د ايمان بله تقاضا ده.

دا مطلب هم د قرآن عظيم الشأن د ګڼ شمېر آيتونو په ترڅ کې توضيح شوی:

لکه چې د انفال د سورې په دوهم آيت کې راځي:

M‹îê #Œr Nåæè M-Å r ª ! $•Ïè #Œ) ûïï%$šc q3ä3sÎ$JR)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ÇÈ bqè©qG/ óôĝĥ 4?ãr $ŽJ ƒ) Ìbåš#– ¼ç/#ä ÍÕã الانفال: ٢

يقيناً خبره دا ده بله نه ده چي مؤمنان هغه کسان دي چي کله د الله نوم واخستل شي نو زړونه ئې رېږدي او کله چي د ده آيتونه پرې ولوستی شي نو ايمان ئې لازيات مضبوط شي او پر خپل رب توکل کوي.

واقعي مؤمنان هغه دي چي د الله تعالی د نامه په اورېدو سره ئې زړونه رېږدي، د خدای د نوم له هيبته او له هغه نه د وېرې او خوف په وجه د دوی زړونه پرېږې، کله چي د الله نوم ياد شي، نو په دوی وېره او هيبت مسلط شي. دا هم د مؤمن د پېژندو لپاره ملاک دئ، په دې سره ته مؤمن انسان پېژندلی شې، څوک چي د الله د نامه په وړاندي بې اعتنا او بې تفاوته وي، که د ده په وړاندي د الله نوم هم واخستل شي، په ده کي هيڅ تبديلي رانشي او زړه ئې له خوف او وېرې ونه پرېږی، او کله چي د الله آيتونه واوري ايمان ئې لازيات مضبوط نشي او پر خپل رب توکل او اعتماد نه لري، هغه دې په خپل ايمان ووېرېږي، لکه چي دلته قرآن په همدې صيغه فرمايي: وَ إِذَا تُلِيَت عَلَيهِمْ ءَايَتُهُ زَادَتهُمْ إِيمَناً وَ عَلى رَبِّهِمْ يَتَوَكلُونَ: او کله چي د الله آيتونه پرې ولوستی شي د دوی ايمان تقويه کړي، د آيتونو په آورېدو سره ئې د الله تعالی په نسبت اعتماد او توکل زيات شي، يقين ئې پوخ شي، الله ته ئې اميد اضافه شي او په خپل رب توکل او اعتماد کوي.

د احد د جنګ نه وروسته، د دښمن ځيني مبلغين راتلل او په مدينه کي ئې دا تبليغات کول چي قرېشو لوی لښکر تعبيه کړی او په مدينې د لويي حملې اراده لري، ستاسو د ختمولو لپاره ئې پوره تياری نيولی، له دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ووېرېږئ، خو په ځای د دې چې د دښمن دا تبليغات او راغونډ شوي فوځونه په دوی کې وېره او خوف راپيدا کړي، برعکس دا خبره د هغوی د ايمان د تقويې باعث شوه:

bèdq±÷z $Ì bä3 (qã¨K_ ÷6% ¨ $Z9$bÎ â ¨ $Z9$ä3 A$% ûïÏ%$

ÇÐÈ @‹Å2 q$Nèïr ª! $Z9ç m (q9$%r $YJ»ƒÎ) bèdŠ#“ù

آل عمران: ۱۷۳

هغه چې خلکو ورته وويل: "د دښمنانو" ډېر خلک درته راغونډ شوي، له دوی نه بايد ووېرېږئ، نو دې خبرې د دوی ايمان لازيات کړ او ويل به ئې: الله مونږ ته کافي دئ، ځومره غوره پالونکی.

خو د همدغه کس په اړه چې د مؤمنانو په صفوفو کې ئې دا تبليغات کول، هغوی ئې وېرول، او په هغوی کې ئې خوف او وېره راپيدا کوله، قرآن داسې فرمايي:

bÎ Èbqè{ r bèdqè$, ? Ÿx ù ¼ä$Š!#Ï r& $ Ѓq ã ß»Üø‹±9$# ãä39Œ $JRÎ

آل عمران:۱۷۵ ÇÐÈ ûüÏZB÷sB Læä

دا خو فقط شيطان وو چې خپل دوستان ئې وېرول، نو له هغوی نه مه وېرېږئ، له ما ووېرېږئ که مؤمنان ياست.

قرآن کريم همدې کس ته چې له کافرانو نه مؤمنان وېروي د شيطان لقب انتخاب کړی. دا يقيناً شيطان دئ چې خپل اولياء وېروي، د چا چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیطان سره څه تعلق او رابطه وي او له هغه سره ئې دوستي قائمه کړې وي هغه به د شیطان د تبلیغاتو تر تاثیر لاندي راځي او په دې ترتیب به شیطان د هغه په زړه کي وېره او خوف راپیدا کوي، شیطان خپل اولیاء وېروي یا شیطان د خپلو اولیاوو او دوستانو څخه خلک وېروي.

ûüŽBs÷B Lâžä bÎ] Èqè { r Nèdqè$, ? Ÿù

نو له دوی نه مه وېرېږئ، له مانه ووېرېږئ که ایمان لرئ.

که تاسو په رښتیا پر الله ایمان لرئ نو یوازې له یوه الله نه به وېرېږئ، د دښمن له فوځونو او لښکرو نه به وېره نه لرئ، کوم تبلیغات چي د دښمن په ګټه ستاسو په صفوفو کي، د دې لپاره روان دي چي په تاسو کي وېره او خوف راپیدا کړي، د دې تبلیغاتو نه به نه متاثره کېږئ، له دښمن نه به وېره نه لرئ، که تاسو رښتیا پر الله ایمان لرئ نو یوازي له مانه ووېرېږئ.

همدا راز قرآن عظیم الشأن د مؤمنانو په شان کي فرمايي:

$ŸJÛr $]jöz NåŠ® bqãã ô‰tƒ ÆìÅ$Ò yJø9$# Ç`tã öNåkæ5qãZã_ 4’nû$ f tFs?

ÇÊÏÈ bqà)ÏÿZãƒ öNßg»oYø%y—u‘ $£JÏBur السجده:۱۶

اړخونه ئې د خوب له ځای نه کناره شي، خپل رب له وېرې او طمعې سره رابلي او له هغه څه نه انفاق کوي چي موږ ورروزي کړي.

دلته د مؤمنانو حال بیانوي او فرمايي چي: د شپې له خوائې اړخونه له مضجع او د پرېوتو له ځای نه لري او کناره کېږي، خوب او آرام بستر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږدي، د شپې په خلوت کي، د آرام له بستر نه د هغوی اړخونه کناره شي، د عبادت لپاره خلوت شي، خپل رب ته دعاء کوي، د شپې په خلوت کي له بستر نه اوچت شي، خوب او آرام پرېږدي، خپل رب ته په دعاء او د هغه په عبادت کي مصروف شي، "خوفاً و طمعاً: له وېري او هيلي سره"، له يوې خوا له الله جل جلاله او د هغه له عذاب نه وېرېږي او په همدې خاطر د شپې په زړه کي د الله په عبادت لگيا شي، خوب پرېږدي او له آرام بستر نه کناره شي او له بلي خوا، الله جل جلاله ته طمعه او هيله لري چي د همدې طمعې او هيلي په وجه بستر پرېږدي، د الله په وړاندي ودرېږي او د هغه عبادت کوي.

همدا راز فرمايي:

`Ë A“R $Br «I $Ìò2 Ï%Î ÑÛãèe Ì ±ø.B b& ÆìqãB#ä ûïÏ%©Ï9 ÈbÉt ù9&

ÅÎÖã A$Üù @ö6% `Ë |=»GÅ3ø9$# (qè?ré& ûïÏ%©!$$ (qçRqä3t Ÿwr Èd,ptø:$

الحديد:۱۶ ÇÊÏÈ šc qà)Å¡»ù öNåk÷]ÏiB ×ŽÏV.r (öNåkæ5qè=è% ôM|¡s)sù ß‰tBF{$

آيا مؤمنانو ته هغه وخت نه دئ را رسېدلی چي د الله په ذکر او د حق وينا په نزول سره د دوی زړونه خشوع وکړي؟ (آيا مؤمنان هغي مرحلې ته نه دي رسېدلي چي اوس د الله تعالی د نوم او د قرآن د آيتونو په اورېدو سره د دوی په زړونو کي وېره راولاړه شي، اوس خو بايد هغې مرحلې ته رسېدلي وي چي د الله جل شأنه د نامه او د قرآن د حق وينا په اورېدو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوی په زړونو کي خشوع او وېره راپیدا شي)، او د هغو کسانو په څېر نه وي چي له دوی نه د مخه کتاب ورکړی شوی چي زمانه پرې اوږده شوه نو زړونه ئې سخت شول او اکثر د دوی فاسقان دي.

دوی باید د اهل کتابو په څېر نشي چي د زمانې په تېرېدو او د مبارزې په اوږدېدو سره ئې د زړونو لومړنۍ خشوع ختمه شوه، په زړونو کي ئې سختي راپیدا شوه، په ځای د دې چي د زمانې طولاني کېدل د هغوی د مزیدې تربیې او د رشد او کمال باعث شي، له الله جل شأنه سره ئې رابطه مزید ټینګه شي او د الله جل شأنه په ذکر سره ئې په زړونو کي خشوع راپیدا شي او هر څومره چي الهي آیتونه په دوی تلاوت کېږي، د دوی په زړونو کي خشوع او وېره اضافه شي، برعکس د زمانې په تېرېدو او د سفر په اوږدېدو سره، د هغوی د زړونو سخت والی اضافه شوی. دوی ګمان کاوو چي دا لنډ سفر دئ، ډېر ژر به منزل ته رسېږي، شاید په طولاني سفر امتحان نشي، د اوږده سفر په پلی کولو و نه آزمویل شي، مبارزه ئې اوږده نشي او له لوړو ژورو او کړلېچونو سره مخامخ نشي، ګمان ئې کاوه چي سفر لنډدی، ډېر ژر به مقصد ته رسېږو او بیا به فتح او بری وي، په دې خاطر په اخلاص او صداقت او په شور، شوق او نشاط سره لاړل په صفوفو کي ودرېدل، خو چي لږ مبارزه اوږده شوه، سفر اوږد شو او ژر مقصد ته و نه رسېدل، د دې په وجه د هغوی زړونه سخت شول. په کار خو دا وه چي هر څومره په دې مسیر کي زیات درومي، همدومره د دوی رابطه او تعلق له الله جل شأنه سره ټینګېدلی، همدومره په معنوي لحاظ لوړ تللی، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی زیاته تربیه کېدی، ولې برعکس د زمانې د طولاني کېدو په وجه هغوی خپل ابتدایي او د لومړیو شپو او ورځو اخلاص له لاسه ورکړ او د دوی په زړونو کي چي کومه خشوع وه هغه هم ختمه شوه.

زه ډېر داسي کسان گورم چي د دې آیت مصداق دي، په ابتداء کي ډېر په اخلاص سره راوړاندي شول، خو متأسفانه ورو ورو، د دې په ځای چي له فکري، اخلاقي او عملي پلوه ئې ارتقاء په برخه شي او لوړ ولاړ شي، برعکس په شا ولاړل، زړونه ئې سخت شول، سقوط ئې وکړ، او د همدې آیت مصداق شول "فقست قلوبهم"... په ابتداء کي ښه په اخلاص سره لگیا ول، خو څومره چي مبارزه طولاني کېده، د دوی اخلاص کمېدو، هغوی دومره اخلاص او قوي ایمان نه درلود چي په دې طولاني موده کي په خپل حال پاته شي او په فتنو کي صدمه و نه گوري، بلکي اخلاص ئې دومره وو چي د څو شپو ورځو لپاره مقاومت وکولی شي، په دې فکر کي ول چي ښایي په کومه کودتا سره به انقلاب کامیاب شي او دوی ته به ریاستونه او وزارتونه په لاس ورشي، سفر ئې لنډ گڼلو او گمان ئې نه کاوو چي دا مبارزه به دومره اوږده او طولاني شي، په دې خاطر ئې د همغه لومړیو شپو ورځو اخلاص له لاسه ورکړ او د هغو کسانو په څېر شول چي له دوی نه د مخه کتاب ورکړی شوی وو، چي زمانه پرې طولاني شوه، زړونه ئې سخت شول، نه یوازې زړونه ئې سخت شول؛ بلکي د دوی اکثر د فسق مرتکب شول، له حدودو نه ئې تېری وکړ او د الله تعالی له اوامرو ئې بغي او سرغړاوی وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مائدې د سورې په ۴۴ آیت کې هم دا مطلب توضیح شوی، هلته فرمايي:

ûïÏ%$šc qšÎY9$$kÍ Ö3øtä "Yèd $kŽÏù p1'qG9$$ Z9R& $RÎ)

`Ï B (qàÏósçGó$$ JÎ âš6ômF$ r bqšÏ»/-9$ r (rß$d ûïÏ%© (qßJ=ó&

Ëöq±÷z$ r ¨ $Y9$ (qâ±÷? Ÿx ù ä!‰kà Ïmøã (qçRŸ2 r «! $É »FÏ.

ª! $A"R& $JÎ O3øtä O© `B r WŠÎ% $YJ0 ÓÉ/$«Î (rçŽtô@ Ÿw r

ÇÍÍÈ brãÏ»3 9 Nèd 7 Í×¯»9'ré

یقیناً چې دا تورات مو نازل کړ چې په هغه کې لارښوونه او رڼا ده، په دې سره هم هغو پیغمبرانو یهودانو ته پرېکړې اورولې چې مسلمانان ول او هم خدای پالونکو او علماوو په هغه څه چې د الله له کتابه ئې په حفاظت ګمارل شوي وو او پرې شاهدان ول، نو له خلکو مه وېرېږئ او له ما ووېرېږئ او زما پر آیتونو ناڅیزه بیه مه پېرئ او چا چې په ماانزل الله حکم ونکړ نو همدا دوی کافران دي.

په دې مبارکو آیتونو کې لاندې لارښووني موږ ته شوې:

- تورات یو لارښود الهي کتاب وو چې خلک ئې له تیارو نه ایستل او د نجات او سعادت روښانه لار ئې ورښوده.
- خدای او د ده دین ته منقاد انبیاوو د یهودو تر منځ د دغه کتاب

(c) ketabton.com: The Digital Library

مطابق پرېکړي کولې.

د یهودو خدای پالو علماوو او مذهبي شخصیتونو هم د دوی ترمنځ د دغه کتاب احکام پلي کول، په خپله هم د دې کتاب ساتونکي او د پلي کولو ئې عملي بېلگي ول، عملاً ورته منقاد ول او د دوی په عملي ژوند باندي دي کتاب داسي سیوری غوړولی وو چي د هر چا تر سترگو کېدو.

تاسو هم باید د مخکنیو انبیاوو او خدای پالو علماوو په څېر عمل وکړئ، د خلکو له وېري او د دنیوي گټي په طمعه الهي احکام شا ته مه غورځوئ.

څوک چي د الله تعالی له لوري د لېږل شوي کتاب مطابق حکم ونه کړي، کافر دئ، د الله تعالی په نزد ئې د ایمان ادعاء هیڅ اعتبار او وزن نه لري.

په دې آیت کي هم گورئ چي الله جل شأنه فرمایي: یوازي له ما وویرېږئ.

همدا راز د التوبه د سورې په ۱۳ آیت او ورپسې په ۱۸آیت کي هم دې مطلب ته اشاره شوې، هلته چي فرمایي:

Éq[ß'S9$ Æ•z î] (q'Jdr óßZ»J# (þè3¯ $Yq‰ šc qè»)ê ẅ

bÎ]qþ±ƒB b ', m ª! $u óßÎqè±ƒB ®ß šˆ ïr Nà2 râ‰/ Nèdr

ÇÊÌÈ šú üÏZÏB÷sB Oçä

(c) ketabton.com: The Digital Library

آیا له هغو خلکو سره نه جنګېږئ چي خپلي ژمني ئې ماتې کړې، د پیغمبر د ایستلو هوډ ئې وکړ او د لومړي ځل لپاره ئې له تاسو سره جګړه پیل کړه، آیا له دوی وېرېږئ، نو الله خو د دې زیات وړ دئ چي ترې ووېرېږئ که ایمان لرئ.

همدا راز فرمايي:

P$%&r ÌÅF$ÏQö×% «Ì $Î š/Æ B#ä ôB «Ì $%É»¡ B ãΝ3è/ $JŠÎ

b& 7Í»9r'é#† |¤èù ©!$Îw) · ø‹t ó9r o4Ÿ2 "9$’ A#är o4‹Á 9$

ÇÊÑÈ šú ïÏ‰Fô©ßϑ$# `ÏB {qçΡq3tƒ

التوبه: ۱۸

یقیناً چي د الله جوماتونه هغه څوک آبادوي چي په الله او د آخرت په ورځ ئې ایمان راوړی، لمونځ ئې وکړ او زکات ئې ورکړ او له الله نه پرته له بل چا و نه وېرېدل، هیله ده دا کسان له مهتدینو څخه وي.

یعني له معنوي پلوه د جوماتونو او مساجدو د اعمارکار هغه خلک کولی شي چي صفات ئې په دې آیت کي ښودل شوی، د جوماتونو ظاهري آبادي او اعمار بېل کار دی او د هدایت له پلوه ئې رغول او اعمار بېل. لکه چي په یوه روایت کي راغلي چي په آخره زمانه کي به جوماتونه په ظاهر کي ښه آباد، مزین او ښایسته وي خو د هدایت له پلوه به خراب او وران وي.

جوماتونه د هدایت له ناحیې هغه څوک آبادولی شي او هغه داعي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله د دين خدمت کولی شي چي د مخکنيو صفاتو ترڅنګ، دا صفت هم ولري چي له الله جل شأنه نه پرته له بل چا ونه وېرېږي. د آيت په پای کي دا وينا چي هيله ده دغه کسان هدايت مندونکي وي، ښيي چي له دغو صفاتو نه علاوه هم داسي څه شته چي د هدايت لپاره ضروري دي، يوازي دغه صفات کفايت نه کوي، پر دغو صفاتو سربېره ځيني داسي پړاوونه شته چي له هغوی نه د تېرېدو په صورت کي دا ثابتېږي چي آيا دوی له هغو کسانو څخه دي چي لار ئې موندلې که نه؟ يوازي دا څو خبرې کافي نه دي، بلکي مزيد څه ته ضرورت شته، چي هغه په ورپسې آيت کي توضيح کېږي، عملي جهاد به دا ثابتوي چي د چا په زړه کي له الله جل شأنه نه وېره ده او څوک په رښتيا هدايت شوی دئ او ايمان لري، په جهاد کي دا معلومېږي، جهاد هغه ملاک او معيار دی چي د هغه په ترڅ کي د چا د ايمان حقانيت او حقيقت څرګندېږي، د جهاد په دوران کي به دا معلومېږي چي څوک په خپل ايمان کي رښتينی دئ او څوک دروغجن، څوک مخلص مؤمن دئ او څوک منافق؟ په همدې خاطر د دغو صفاتو د بيانولو نه وروسته ويل کېږي چي: šú ï‰Fû3$`Ë {q¾q3/ b‹ 7 Í»9r é#† ¤èù

همدا راز فرمايي:

žw Ï #‰n‹ bö±ø† Ÿwr ¼çRöq±ø†r «! $ÌM»n=»™Í bqäó Ï k=ã ƒšú ï %!$

ÇÌÒÈ $Y7 Å¡m «! $ Î 4". r ®$ الاحزاب: ٣٩

هغه کسان چي د الله پېغامونه خلکو ته رسوي، "خلکو ته د الهي پيغام د

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسولو مسئولیت ورپه غاړه شوی" او ترې وېرېږي او له الله پرته له هیڅچا نه وېرېږي، او الله د حساب کوونکي په توګه کافي دئ.

د النساء د سورې په ۷۷ آیت کي هم دا مطلب په دې الفاظو توضیح شوی:

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] النساء:۷۷

هغو ته دې ونه کتل چي ورته وویل شو: لاسونه مو راتم کړئ، لمونځ وکړئ او زکات ورکړئ، خو کله چي پر دوی جهاد فرض کړی شو نو یوه ډله ئې له خلکو نه داسي وېرېده لکه له الله نه او یا تر دې هم سخته وېره او ویل ئې: اې زمونږ ربه! ولي دي پر مونږ جنګېدل فرض کړل؟ ولي دي تر یوې نږدې نېټې ونه ځنډولو؟ ورته ووایه: د دنیا متاع خو وړوکی شی دئ او آخرت غوره دئ، د هغه لپاره چي تقوا ئې غوره کړه او د بڅرکي په اندازه به پر تاسو تېری ونشي.

ګورئ چي دلته د هغو کسانو حالت انځور شوی چي ورته ویل شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو: خپل لاسونه راتم کړئ، په دې مرحله کي يوازي دا کار وکړئ چي خپل لاسونه له تېري نه وساتئ، د بل پر حقوقو تېرى او تجاوز مه کوئ، يا ترې مقصد دا دئ چي له جنگ نه ځان وساتئ، مطالبه ئې مه کوئ، مه واياست چي ولي د جنگ احکام نه نازلېږي، ترڅو د کافرانو په خلاف وجنگېږو، يعني د بل چا پر حقوقو له تېري او تجاوز نه ځان وژغورئ او له جنگ نه ډډه وکړئ. ښايي دا خطاب هغو کسانو ته متوجه وي چي د قتال د حکم له نازلېدو نه د مخه ئې په لجاجت او اصرار سره ويل: ولي دا فرصتونه له لاسه ورکوو؟ ولي بايد دښمن ته يو قاطع گوزار ورنه کړو؟ ولي وسله وا نه خلو؟ ولي يو انقلابي اقدام ونه کړو؟ د جگړې د مناسب فرصت له را رسېدو نه د مخه ئې د هغې د پيل کولو مطالبه کوله، په دې ئې اصرار کولو، د دې لپاره ئې تبليغات کولو او ويل ئې: ولې يو انقلابي، قاطع او جدي اقدام نه کېږي؟ تر څو به د مسلح جهاد د پيل کېدو نه د مخکني مرحلې مشکلات او ستونزي گالو؟ بايد په يوه قاطع اقدام سره دا مشکلات حل کړو.

يا ئې مقصد دا دى چي په دې مرحله کي د فرد، فرد وظيفه دا ده چي د جگړې په ځاى بايد په لمانځه او زکات سره د ځان روزني او تربيې ته توجه وکړي، خو کله چي قتال پرې فرض کړى شو، ناڅاپه د دوى يوه ډله له خلکو داسي وېرېده لکه له الله تعالى نه، د جنگ د حکم له نازلېدو وروسته د دوى حالت داسي شو چي له دښمن نه ئې هومره وېره او خوف وو لکه له الله نه، او تر دې نه هم زياته وېره، له الله جل شأنه نه ئې دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېره نه وه لکه له خلکونه، او ویل ئې: اې زموږ ربه! ولې دې جنګ راباندې فرض کړ؟ ولې دې مزید مهلت او فرصت رانه کړ، چې تعداد مو زیات شوی وی، کافي وسائل مو برابر کړی وی، تر اوسه لا موږ هغې مرحلې ته نه یو رسېدلي چې وسلې ته لاس کړو او جنګ شروع کړو!

زموږ روان جهاد هم له دې مرحلې تېر شوی، د جهاد په شروع کې زموږ له ملګرو نه هم ځینو کسانو همداسې تبلیغات کول، ښه مو په یاد دي چې موږ ته ئې ښه ډېر مشکلات راولاړ کړي وو، همدغه الفاظ ئې ویل: لَوْ لا أَخَّرْتَنَا إِلى أَجَلٍ قَرِيبٍ: ولې دې موږ تر یوې نږدې نېټې ونه ځنډولو، ولې موږ ته څه مهلت او فرصت رانه کړی شو، تر څو مو ځان برابر کړی وی، پوره تیاری مو نیولی وی، وسائل مو تهیه کړي وای، دومره ژر مو له کمونستانو سره تصادم او ټکر نه وی راغلی، د سردار داؤد په خلاف مو باید وسله نه وی اوچته کړې، باید څه موده نور مو تربیتي، فکري او فرهنګي کار ته ادامه ورکړې وی، دا په موږ باندې جنګ ولې ژر تحمیل کړی شو. له دې خبرو نه ئې یا مقصد دا وو چې جنګ له خپل مناسب وخت نه د مخه پیل شو، لا موږ کافي فرصت ته ضرورت لرو تر څو د روزنې او تربیې کار تکمیل شي، بیا وسلې ته لاس کړو، او یائې مقصد دا وو چې جنګ ئې له مرګ او استیصال سره مترادف ګڼلو او ګمان ئې کولو چې د جنګ له شروع کېدو سره سم به زموږ استیصال کېږي او له منځه به ځو، جنګ د مرګ سره مترادف ګڼي، نو ځکه وایي: الهي! کاشکې یو څه موده نور دې موږ ته وخت راکړی وی، په دې جنګ سره خو زموږ بنیاد ختمېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د تحریک جرړې قطع کېږي. الله تعالی د دغو خلکو په ځواب کي فرمايي: قُلْ مَتَاعُ الدُّنْيَا قَلِيلٌ وَ الاَخِرَةُ خَيرٌ لِّمَنِ اتَّقَى وَ لا تُظلَمُونَ فَتِيلاً : ورته ووایه: د دنیا متاع قلیله او ناڅیزه ده او آخرت د هغه چا لپاره غوره دئ چي تقوی ئې وکړه، او د بخرکي او تار په اندازه به هم په تاسو ظلم ونه شي.

یعني له دنیوي ژوند او مال و متاع سره ئې میني په تاسو کي دا وېره راپیدا کړې، له جنګ نه ډډه کوئ او د مزیدې مودې، فرصت او مهلت غوښتنه کوئ، ګمان کوئ چي ښايي وسلې ته د لاس کولو په وجه به له هر څه محروم شئ او مخکني هلي ځلي به مو ضایع شي، د دوی د دغه غلط تصور او انګېرني په ځواب کي ویل شوي چي الله تعالی دا ظلم نه کوي چي ستاسو مخکنۍ هڅي او عملونه ضایع کړي او هیڅ نتیجه پرې مرتب نه کړي، ستاسو دا ګمان بې ځایه دئ د جګړې په نتیجه کي به ستاسو ټولي مخکنۍ هلې ځلې هدر شي، دا د اصلاح په لور د دعوت او بلني کوم کار چي تر ننه مو تر سره کړی، ټول به ضایع شي! الله جل شأنه د دوی په ځواب کي فرمايي: نه، د یوه بخرکي په اندازه به هم په تاسو باندي ظلم ونه شي، تاسو به د خپلو عملونو اجر په مکمل ډول تر لاسه کوئ، په دنیا کي هم او په آخرت کي هم، ډېر کسان له دې وېرې له دښمن سره د روغي جوړي لار غوره کوي چي ګمان کوي د عدم مداهنت او روغي جوړي په صورت کي به د دوی هلې ځلې او قربانۍ ضایع او حبط شي، ډېر کار ئې کړی داسي نه چي ټول ضایع شي، خو الله جل شأنه فرمايي: وَ لا تُظلَمُونَ

(c) ketabton.com: The Digital Library

فَتِيلاً، الله جل شأنه انسان ته د ده د عملونو بدله او اجر په دنيا او آخرت کي ورکوي، هر څوک به د خپل عمل مکمل اجر تر لاسه کوي، الله تعالی د هيچا اجر په هيڅ صورت کي نه ضايع کوي.

دا مطلب د قرآن عظيم الشأن په ګڼ شمېر نورو آيتونو کي هم راغلی چي مؤمن بنده به يوازي له الله جل شأنه څخه وېرېږي، لکه چي فرمايي:

... ÇÎÈ Èqçdôß$ ‘ »ƒÎr ... البقره: ۴۰

خاص له مانه ووېرېږئ

... ÇÎÈ Èqà)?$ ‘ »ƒÎr ... البقره: ۴۱

خاص له مانه ويره ولرئ.

دا مطلب د يوه روايت په ترڅ کي څومره ښکلی انځور شوی: څوک چي له الله څخه وېرېږي هر څه به له هغه نه وېره ساتي، (الله تعالی به هغه ته هومره هيبت او وقار ورکړي چي د دنيا هر څه به له هغه نه ويره ساتي) او څوک چي له الله څخه نه وېرېږي له هر څه نه به وېرېږي، (له هر څه نه به ئې وېره وي، پر زړه به ئې خوف مسلط وي)، خو چي د الله جل شأنه وېره ئې په زړه کي ځای ونيو، بيا الله جل شأنه ورته هومره وقار او هيبت ورکړی چي هر څه له ده نه وېره ساتي، په دې اړه پيغمبر عليه السلام فرمايي: ما ته په داسي رعب نصرت راکړی شوی چي د يوې مياشتې په فاصلې لري ئې اغېز رسي، هلته هم د دښمن په زړه کي وېره او خوف

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپیدا کېږي، څوک چي له الله نه وېره لري، الله دغسي وقار او هیبت ورته ورکړی چي په دومره لري فاصله کي هم د دښمن په زړه کي د هغه وېره او خوف مسلط وي خو چي له الله څخه نه وېرېږي بیا ئې حالت داسي وي لکه چي قرآن فرمايي:

... ﭧ ﭽ ﭼ ﭻ ﭺ @ ﭹ ﭸ ﭷ ﭶ ﭵ ﭴ ﭳ ﭲ ﭱ ﭰ ﭯ ﭮ ﭭ ﭬ ﭫ ﭪ ﭩ ﭨ ﭧ (bq ä@ ¹ø sp ãõž) المنافقون:۴

هر جگ غږ د ځان په خلاف گڼي.

له هر جگ غږ نه وېرېږی او د ځان په خلاف ئې گڼي.

ولې به یوازي له الله جل شأنه نه وېرېږو؟

انسان یا په خپل مرگ ژوند له بل نه وېرېږي، یا په خپل رزق او روزي او یا په خپل عزت، له هغه چا نه به وېره لري چي گمان وکړي، د ده په مرگ، ژوند او رزق، روزي کي څه اثر لري او کېدی شي له هغه نه د ده عزت ته صدمه ورسېږي او یا د هغه په څنگ کي عزت تر لاسه کړي، یعني په خپل عزت له هغه نه وېره لري.

موږ په دې خاطر یوازي له الله نه وېره لرو چي زموږ د مرگ او ژوند د هغه په اختیار کي دئ، هغه دئ چي موږ ته رزق او روزي راکوي او د عزت او د ذلت فیصله هم د هغه په اختیار کي ده. لکه چي قرآن، د ابراهیم علیه السلام په قصې کي دا مطلب په دې توگه زموږ مخي ته ږدي:

کله چي د ابراهیم علیه السلام قوم د ده په اړه دا فیصله وکړه چي باید وئې وژني او په اور کي ئې وسوزوي، ټول قوم په دې خبره متفق شوی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه د سوزولو لپاره لوی اور بل شوی، منجنیق تیار شوی، د هغه د مرګ د وژلو او سوزولو پرېکړه شوې، موقتاً زندان ته تللی، تر څو په همغه معینه ورځ چي ټول خلک به راغونډېږي، په منجنیق کي ئې کښېنوي او په دې لوی اور کي ئې واچوي. قرآن عظیم الشأن له همدغه حالت نه حکایت کوي او فرمايي:

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

البقره: ۲۵۸

هغه څوک دي ونه ليد چي له ابراهيم سره ئې په دې خاطر شخړه کوله چي الله ورته پاچاهي ورکړې وه؟ کله چي ابراهيم وويل: زما رب همغه دئ چي ژوندي کول او وژل کوي، وئې ويل: زه يم چي د ژوند مرګ فيصله کوم!! ابراهيم وويل: الله خو لمر له مشرقه راخېژوي ته ئې له مغربه راوله که رښتوني يې، نو هغه چي کافر شوی وو، مبهوت او حيران شو،(څه ئې د ويلو لپاره نه موندل) او الله ظالمان نه هدايت کوي.

ګورئ چي په دې مبارک آيت کي دوه خبرې د مخاطب په وړاندي انځور شوې: يوه د هغه چا چي اقتدار مغرور کړی، له الله تعالی نه منکر، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو د مرگ او ژوند اختیار ځان ته ورکوي، له یوه موحد او خدای پال انسان سره د دښمنۍ او مخالفت په مورچل کې، او بله ئې د هغه چا چې د همدې مغرور واکمن دربار ته بېول شوی، د مرگ او په اور کې د سوزېدو پرېکړه ئې شوې، خو هغه ډاډه او مطمئن دئ او په همدې حالت کې وایي چې د چا د مرگ او ژوند پرېکړه د الله تعالی له لوري کېږي، دا خبره په داسې حال کې کوي چې ټول خلک د ده په وژلو سلا شوي، د دې لپاره راغونډ شوي چې په اور کې د ده غورځولو صحنه په خپلو سترگو وگوري، په دغسې یوه هیبتناک حالت کې نمرود ته وایي: زما رب هغه ذات دئ چې د مرگ ژوند فیصله د هغه په اختیار کې ده، نه ستاسو په لاس کې، دا د دې خبرې په اړه د ابراهیم علیه السلام د بشپړ او کامل اطمینان او یقین ښودنه کوي چې د خپل مرگ او ژوند په اړه له الله نه پرته له بل چا نه وېره نه لري. کله چې نمرود هغه ته وایي: أَنَا أُحْیِ وَ أُمِیت: دا زه یم چې د مرگ او ژوند پرېکړه کوم. په روایاتو کې راځي چې نمرود دوه کسان را غواړي، یو د مرگ مستحق دئ هغه ته عفوه کوي او بل بې گناه دئ د هغه د مرگ فیصله کوي، په دې ترتیب ابراهیم علیه السلام ته ښیي چې دا ده وگوره چې د مرگ او ژوند پرېکړه زما په واک کې ده، ابراهیم علیه السلام د ده د ادعا د تردید او د دې خبرې د اثبات لپاره چې د مرگ ژوند فیصله د الله په اختیار کې ده، هغه ته وایي: ... فَإِنَّ اللّٰهَ یَأْتی بِالشمْسِ مِنَ الْمَشرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِت الّذِی کَفَرَ وَ اللّٰهُ لا یهْدِی الْقَوْمَ الظلِمِینَ*: دا دئ زما رب خو لمر له مشرق نه راپورته کوي ته ئې له مغربه را اوچت کړه که

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتونی يې، نو هغه چې کافر شوی وو حيران شو او الله ظالمان نه هدايت کوي.

ابراهيم عليه السلام په دې استدلال سره، دا خبره ثابتول غواړي چې لکه د لمر په راختو او لوېدو او طلوع او غروب کي چې له الله نه پرته بل هيڅوک هيڅ نوع اغېز نه لري، لکه چې د ورځې او شپې په تلو راتلو کي له الله تعالی پرته هيڅوک داسي نشته چې د هغه اراده څه اثر ولري، همدا راز د مرگ او ژوند فيصله هم صرف يو الله کوي، که چاته ژوند وربخښي، هغه ئې وربخښي او که د چا د مرگ فيصله کوي هغه ئې کوي.

قرآن عظيم الشأن په همدې اړه فرمايي:

#Œ] bÛgï'q-z \} {qã%r {rãy. ûïï%$ {qçqã? ẅ {qã#ä ûïï%$$ %Š7

$Br {qê$B $B $R%Ÿã {qç. ö© " xâ {qç. r& ÇÚ öF$ 'Î {qçŽÑ

ª! $ ãM‹Ïä r ¾Çtã ª! $ bÍíqè 'ÎžÔm 7 Ï'Œ ª! $Ÿ@èõ Šï {qè

ÇÊÎÈ ×Ä / bqèJè? $JÎ آل عمران:۱۵۶

اې مؤمنانو! د هغو په څېر مه کېږئ چې کافران شول او د خپلو ورونو په اړه ئې چې په سفر تللي وو او يا ئې غزا کوله "او هلته يا مړه يا وژل شوي وو" وويل: که زمونږ په خوا کي وی، نه به مړه شوي وو او نه به وژل شوي وو!! تر څو الله دا خبره د دوی په زړونو کي د حسرت لامل وگرځوي، حال دا چې د ژوند، مرگ پرېکړه الله کوي او الله د هغه څه ښه ليدونکی دی چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو ئې کوئ.

د دې آيت اساسي مطالب دا دي:

مسلمانان د مرگ او ژوند په اړه له کافرانه تصور نه منع شوي.

که چا مړينه او وژنه، سفر يا غزا ته منسوب کړه او د وژل شوي او مړ شوي خپلوان په اړه ئې وويل: که زمونږ په څنگ کي وی، په غزا کي ئې برخه نه وی اخيستې او په سفر نه وی تللی له مړينې او وژنې نه به خوندي پاتې شوی وو، د ده دا تصور او اعتقاد کافرانه دئ.

د ژوند مرگ پرېکړه يوازې الله کوي.

دا کافرانه تصور له دې نه پرته بل څه نه ده چي په زړونو کي د حسرت باعث شي، په دې حسرت سره الله جل شأنه کافران تعذيبوي.

د انسان کوم کړه وړه چي له همدې کافرانه اعتقاد نه خړوبېږي، که هغه له مرگ نه وېره وي، په جهاد کي برخه نه اخيستل وي او سنگر ته د خپلوانو له لېږلو نه ډډه کول وي، الله په ټولو خبر دی او ستاسو د ټولو عملونو شاهد او ناظر دئ.

همدا راز قرآن عظيم الشأن فرمايي:

Nà6 9 $Br ÅM‹Ü ãr ¾Çtã ÇÚ óΓ $r ÏN q»J¡ 9$ã7 ùã ¼ç9 ©$bÎ

ÇÊÊÈ ÐÅÁ R Ÿwr ¤Ír `Ï B «! $Âc rß `Ï B التوبه:۱۱۶

يقيناً چي د آسمانونو او زمکي واکمني د الله ده، ژوندي کول کوي او وژل (

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند او مرگ پرېکړه د ده له لوري کېږي) او تاسو لره له الله پرته نه کوم ولي شته او نه نصير، (له الله تعالی پرته بل داسي څوک نشته چي ستاسو مرسته او حمايت وکولی شي).

همدا راز فرمايي:

Ÿxù& í$gZ9$#r È@ø$# ß#»=Ï÷z$# ã&s! ßM‹Ïãƒur ¾Çtù “Ï%©!$# qèdr

ÇÑÉÈ šcqè=É)÷ès? المؤمنون: ۸۰

او دی هغه ذات دئ چي د مرگ ژوند پرېکړه کوي، د شپې او ورځې يو په بل پسې راتله هم هغه لره دي "دا کار هم د ده په اختيار کي دئ"، نو آيا تعقل نه کوئ؟!

لکه چي د شپې او ورځې تگ راتگ د ده په اراده ترسره کېږي، همدا راز د مرگ ژوند پرېکړه هم د ده له لوري کېږي، لکه چي د شپې او ورځې په تلو راتلو کي له الله نه پرته د بل هيچا اراده هيڅ ډول اثر او اغېز نه لري، يوه شېبه ئې نه مخکي کولی شي او نه ئې وروسته کولی شي، همدا راز د مرگ او ژوند فيصله هم الله تعالی صادروي او پدې کار کي هم له الله تعالی پرته بل هېڅ شی هيڅ ډول ونډه او اغېز نه لري.

هيڅ نفس نه مري مگر د الله په حکم او اذن سره، او له يوې ټاکل شوې نېټې سره سم. دا نېټه مخکي له مخکي ټاکل شوې او ليکل شوې، هر ژوی په همدغه معينه نېټه د مرگ داعي ته لبيک وايي، خو د الله تعالی په اذن او حکم سره:

(c) ketabton.com: The Digital Library

Æ Br Ws_sB $YFÏ « $Èõî žvJ Nq3? b& G ÿZ b$Ÿ2 $Br

$k]B ¼hîs ç Ó•Å Fy$> #q0 ŠÌ ã ` Br $k]B ¼hîs ç $‹R‰9$> #q0 ŠÌ ã

ÇÎÈ ûïÌÅ ±9$ “ Ìõ Z™r — آل عمران:۱۴۵

او هیڅ نفس ته نه ښایي چي ومري مګر د الله په اذن سره په لیکل شوې ټاکلې نېټې او څوک چي د دنیا اجر غواړي له همدې نه ئې برخه ورکوو او څوک چي د آخرت اجر غواړي له هغه نه ئې برخه ورکوو او ډېر ژر به شکر کوونکو ته غوره بدله ورکړو.

په دې مبارک آیت کي د لاندې سترو سترو خبرو لارښوونه شوې:

د هرچا د مړیني لپاره معینه نېټه ټاکل شوې.

دا خاصه نېټه په خاص کتاب کي لیکل شوې. په داسي کتاب کي چي په هغه کي هیڅ تبدیلی نه شي راتلی.

مرګ په همدې ټاکل شوې او لیکلې نېټې راځي خو د الله له اذن او اجازې نه وروسته راځي.

څوک چي د خپلو عملونو دنیایې بدله غواړي نو الله له هغه نه څه ورکړي او څوک چي د اخروي بدلې په لټه کي وي نو الله ئې له هغه نه ورکړي.

د الله شاکر بندګان به ډېر ژر خپل اجر ترلاسه کړي، نه د دوی دنیایي اجر ضایع کېږي او نه اخروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې آیت له مخې شاکر بنده هغه دئ چي مرګ ژوند د الله له لوري ګڼي او د خپلو عملونو د اخروي بدلې په لټه کي وي.

دا مبارک آیت موږ ته لارښوونه کوي چي د هر ژوي لپاره د مرګ ثابته نېټه ټاکل شوې، او لیکل شوې او بیا په همدغه معینه نېټه کي هم د الله په امر او حکم سره د انسان مرګ تحقق مومي.

همدا راز قرآن عظیم الشأن فرمايي:

[illegible]

[illegible]

[illegible] الروم :۴۰

الله هغه ذات دئ چي تاسي ئې پیدا کړئ، بیا ئې تاسي ته روزي درکړه، بیا تاسي وژني، بیا مو بېرته راژوندي کوي، آیا ستاسي له شریکانو نه داسي څوک شته چي له دې کارونو نه کوم یو وکړی شي؟! پاکي ده الله لره او هغه لوړ دئ له هغه څه نه چي دوی ئې ورسره شریک ګرځوي.

یعني ستاسي په پیدایښت کي، ستاسي په رزق او روزي کي او ستاسو په مرګ او ژوند کي هیڅوک له خدای سره شریک نه دي، الله تعالی له دې عیب نه پاک او له دې نه لوړ دئ چي په دې کارونوکي څوک د ځان شریک ونیسي.

په دې مبارک آیت کي ویل شوي چي په دغو څلورو کارونو کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅوک او هیڅ څه له الله تعالی سره شریک نه دي، مشرکانو ته ویل شوي چي آیا په خپلو دروغجنو معبودانو کي داسي څوک مومئ چي له دغو کارونو څخه کوم یو وکړی شي، ستاسو په پیدایښت کي، ستاسو په رزق او روزي کي، ستاسو د مرګ په فیصله کي او ستاسو په بیاژوندون کي له الله سره شریک وي؟! سبْحاَنَهُ وَ تَعَالی عَمّا یُشرِکُونَ: پاکي ده الله لره او اوچت دئ له دې نه چي له هغه سره څوک په الوهیت او ربوبیت کي شریکوي.

په خپل رزق یوازي له الله نه وېره:

لکه چي زموږ د ژوند او د مرګ فیصله یوازي د الله تعالی له لوري کېږي، واک ئې یوازي له ده سره دئ، او په همدې خاطر موږ په خپل ژوند له هغه نه پرته له بل چا وېره نه لرو او په دې باور یو چي په دې مسئله کي له الله نه پرته د بل چا اراده څه اثر نه لري، په دې خبرې مو کلک یقین دئ، هر مسلمان باید په دې باور وي، په دې کي به شک نه کوي او په هیڅ حالت کي به د هغه په زړه کي د دې خبرې په اړه څه شک او شبهه نه راپیدا کېږي، همدا راز موږ په دې باور لرو چي زموږ د رزق او روزي ضامن او ذمه وار الله تعالی دئ او زموږ د رزق او د روزي انتظام د ده له لوري کېږي، باران د ده په اراده ورېږي او دانه او مېوه د ده په اراده راپیدا کېږي، د همدې لپاره موږ په خپل رزق او روزي هم له یوه الله نه پرته له بل چا څخه نه وېرېږو، دا ځکه چي د رزق او روزي پیدا کولو انتظام صرف د الله جل شأنه په اختیار کي دئ، لکه چي قرآن فرمایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

šÆÈ Ï NÕ3»Yò-‘r Ìó7ÕÉr ÎÒÜ$’Î NÕ3»Yùqr PŠ#ä ÓÍ_/ $YÖS. ô‰s)9r

ÇÐÈ WxŠÅÒøÿ? $YÏJÏr z ôÏiÈÖ 9ÏY2 4?ã ÓÕ»ZùÒ Ùùr ÏM»7ÍÖÌ9$

الاسراء: ۷۰

او یقیناً چي موږ د آدم اولادې ته کرامت ور په برخه کړ او په وچه (زمکه) او بحر کي مو حمل کړ (د حمل وسایل مو ورته پیدا کړل)، پاکیزه رزق مو ورکړ او دوی ته مو په ډېرو هغو شیانو فضیلت ورکړ چي موږ پیدا کړي.

دا آیت موږ ته لاربنوونه کوي چي الله تعالی انسانانو ته عزت او کرامت ورپه برخه کړ، د دوی لپاره ئې د حمل وسائل پیدا کړل، په وچه کي د آس او اوبښ په څېر حیوانات، او د موټرو ګاډو په څېر وسابل، په بحرکي کشتۍ، لکه څنګه چي په بحر کي کشتۍ ترې مراد دئ، همدغسي په وچه کي دا د حمل ټول وسائل ترې مراد دي، د دغو وسایلو اړوند مواد، ضوابط، سنن او قواعد هم الله تعالی پیدا کړي، کوم مواد چي له هغوی نه په استفادې سره انسان موټرې، طیارې او کشتۍ جوړوي، ټول الله تعالی پیدا کړي او په انسان کي له دغو امکاناتو نه د استفادې استعداد هم د الله تعالی پېرزوینه ده، الله تعالی د دوی لپاره د رزق او روزي انتظام هم کړی، په دنیا کي دغه پاکیزه رزق چي تاسو ئې ګورئ، دغه مېوې چي الله ئې د زمکي له مړو اجزاوو، له خټې او خاوري راپیدا کوي، په دومره پاکیزګۍ سره، له ظرافت، لطافت او نظافت سره، ښایسته او خوندور، داسي چي ته ئې له خوند نه لذت اخلې، له بوی او رنګ نه ئې خوند اخلې، هغه ته ئی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوستکی ور اغوستي او د دې انتظام ئی کړی چي پاک او ستره وي، الله جل شأنه د د وی لپاره د داسی پاک رزق او روزي انتظام وکړ، دوی ته ئې پر ډیرو هغو مخلوقاتو فضیلت ورکړی چي الله تعالی پیدا کړي، له هره پلوه ئې دوی ته فضیلت ورکړ: د صورت له پلوه، د عقل او پوهي له پلوه، د ګڼ شمېر استعدادونو له ناحیې، دا چي هغه ئې په زمکه کي خپل خلیفه وګرځولو، د دنیا هر څه ئې هغه ته مسخر کړل، د زمکي او آسمانونو هر څه د هغه په خدمت کي دي او الله جل شأنه ده ته رام او مسخر کړي او په دې ترتیب ئې د ټولو مخلوقاتو په نسبت دوی ته فضیلت او لوړوالی ورکړی.

همدا راز الله جل شأنه فرمایي:

ﮔﮕã † Î (qÚ©@/ ¼ç%ø 7 ¡ B& b] ÏBèõ “ Ï%S# ‹ »d ôB&

ÇËÈ Aqç

الملک: ۲۱

آ به څوک وي چي روزي درکړي، که دی خپله روزي وسپموي؟! بلکې دوی ټېنګار کوي، سرکښی کي او (له حق نه) په ټېنښتې کي.

یعني که الله تعالی خپل رزق له تاسو وسپموي هغه به څوک وي چي تاسو ته رزق درکړي؟ که الله جل شأنه خپل رزق بندکړي، باران و نه وروي، لمر راونه خېژوي چي زمکي ته رڼا او تودوخه ورکړي، له زمکي نه دانه او مېوه راشنه نه کړي، دا بادونه چي د نباتاتو د القاح وسیله ده ونه خوځوي او دا د رزق او د روزي ټول وسائل چي تاسو ئې په دې عالم کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

گورئ، که الله جل شانه دا ټول ختم کړي یا ئې کار متوقف کړي، هغه څوک دئ چي بیا تاسو ته رزق او روزي درکړي؟ د سرغړاوي او له حقیقت نه د کرکي او تېښتي په وجه هغوی له دغو حقایقو نه مخ اړوي، که داسي نه وي، نو دوی دي ووایي چي که الله تعالی خپل رزق او روزي متوقف کړي، هغه څوک دئ چي له ده پرته تاسو ته رزق او روزي درکړی شي؟

همدا راز فرمایي:

qèdr Ÿä$ƒÎr $gèãq ª!$ $g%ø ãÜtB ž w p/!Š `B ûÉ(Ÿ2 r

ÇÏÈ ãΊè=ŠB‹Ü ¡ 9$ العنکبوت: ۶۰

او څومره ډېري خزندې چي خپل رزق په شا نه وړي، خدای ورته رزق ورکوي او تاسو ته هم او هغه اورېدونکی پوه ذات دئ.

د زمکي پر سر څومره حیوانات داسي دي چي د خپل رزق او روزي پېټی په اوږو نه وړي، باغ او پټی نه لري، ګودام او ذخېره نه لري، د سبا لپاره څه نه ذخیره کوي، د خپل رزق او د روزي پېټی په اوږو نه وړي، الله ورته رزق ورکوي، همداسي ئې تاسو ته هم درکوي، دا ځکه چي الله تعالی اورېدونکی او علیم دئ، د بنده دعاء د حال او قال په ژبه اوري، په اړتیاوو ئې پوه دئ.

په دنیا کي دومره ژوي شته چي که ټول په شلو برخو ووېشو، نولس۱۹ برخي ئې په اوبو کي دي او یوه برخه ئې په وچه کي، او د دې یوې برخي نه یو وړوکی جزء انسانان دي، انسانان د دې شلمي برخي نه یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړه برخه ده، له دې نه تاسو د ژوو شمېر معلومولی شئ، دغو ټولو ژوو ته رزاق خدای رزق او روزي ورکوي. داسي حیوانات هم شته چي هر یو ئې، هره ورځ، د یوه کلي په اندازه رزق ته ضرورت لري، په بحرونو او ځنګلونو کي داسي ستر ستر حیوانات شته چي هر یو د یوه کلي په اندازه روزي ته، په یوه وخت کي ضرورت لري، خو نه تجارت کوي، نه پټي کري، نه د خپل رزق او روزي پېټی په اوږو وړي او نه د سبا لپاره څه ذخیره کوي، الله تعالی ورته رزق ورکوي او تاسو ته هم. او الله تعالی د دعاګانو اورېدونکی او د انسان په احتیاجاتو او اړتیاوو پوه دئ، په دې هم پوهېږي چي څنګه هغه ته رزق او روزي ورکړي او د رزق او روزي انتظام ئي څنګه وکړي.

پیغمبر علیه السلام په دې اړه فرمایي:

خدای له دریو کسانو سره مرسته په خپله ذمه اخیستې:

- هغه ځوان چي د عفاف لپاره د نکاح اراده کوي.
- هغه مریي چي د آزادۍ لپاره له خپل آقا سره مکاتبه کوي.
- او هغه مجاهد چي د الله په لاره کي د جهاد لپاره ملا تړي.

پیغمبر علیه السلام فرمایي: که تاسو له الله تعالی نه داسي ووېرېږئ لکه چي له هغه سره ښایي، نو تاسو ته به داسي رزق او روزي درکړي لکه مرغانو ته چي ئې ورکوي، سهار تش نس له خپلو کورونو وځي او ماښام ډک نس خپلو کورونو ته بېرته راستنېږي.

قرآن فرمایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

Ẅ ẞ øm ôB ¶çãæ/r ÇÈ %[•ÿC ¼ã©@èø ®$Ê;Gƒ `Br ...

¾ÎÌB àÎ»/ ®$bÎ ÿççóm q§ù «! $'?ã ô@qGƒ `Br Ü Å Fø

الطلاق:۲-۳ ÇÌÈ #Y‌ô‌% ãó« Èe‌ä‌3 ª! $Ÿè_ ‌ô%

ځوک چي له الله وېرېږي او د تقوی لار غوره کوي، له ستونزو او کړاوونو نه د وتلو لار به ورته پرانېزي او له هغه لارې به رزق او روزي ورکړي چي گمان ئې هم نه کوي "په خیال کي ئې هم نه گرځي او تصور ئې هم نشي کولی" او ځوک چي پر الله توکل وکړي نو هغه ورته کافي دئ، یقیناً چي الله خپل کار ته رسېدونکی دئ، بې شکه چي الله د هر کار لپاره حد او نېټه ټاکلې ده.

همدا راز فرمايي:

§ ô‌±9$•¤ ™r Ú ô‌F‌{$ Ñ ºq»J¡ 9$,={ ôB NG‌F‌ø™ ûÈ‌r

العنکبوت:۶۱ ÇÌÈ bqä3ùsã4'ù ª! $£‌8q‌à‌‌«9 •J)‌$‌r

که ئې وپوښتې چي آسمانونه او زمکه چا پیدا کړي، او لمر سپوږمۍ چا مسخر کړې، حتماً به وايي: الله، نو څنگه دوکه کېږي؟!

یعني د رزق او روزي اصلي اسباب خو آسمان دئ چي اوبه ترې راورېږي او زمکه ده چي دانه او مېوه ترې راشنه کېږي، که له دوی پوښتنه وکړې چي دا زمکه او آسمانونه چا پیدا کړي؟ دا لمر او سپوږمۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا مسخر کړي؟ شپه او ورځ چي د رزق او روزي د پيدا کېدو باعث گرځي د چا په اراده ځي راځي؟ لمر د ورځي علامه او سپوږمۍ د شپې علامه ده، دا دواړه د رزق په پيدا کېدو کي اساسي ونډه لري، که دا نه وی نو نه به په زمکه کي بوټي وو، نه ونه، نه حيوان او نه انسان، د دوی ځواب به څه وي؟ حتماً به وايي چي دا هر څه د الله تعالی په اراده ترسره کېږي، له دې پرته بل ځواب نه لري، نو ځنگه او له کومه ځايه دوکه کېږي؟! د دوی د دوکه کېدو او بې لاري کېدو عامل څه دئ؟"

همدا راز وروسته فرمايي:

èãÎ ©!$bÎ ¾ã ä‰ ÷ƒr ¾ÏŠ$7Ïã ôÏB âä!$±„ `Jï ø—Ìh9$# äÝ¡ç6 ª!$

ÇÏÈ Ò‹Î=æ ä¶ó« العنکبوت:۶۲

دا الله دئ چي له خپلو بندگانو نه هر چا ته چي وغواړي په رزق او روزي کي ورته وسعت، بسط او پراخوالی ورکوي او چا ته ئې چي خوښه وي ورته تنگوي ئې، "رزق ئې ورته محدود کړي" يقيناً چي الله په هر څه ښه پوه دئ، "په دې ښه پوهيږي چي د انسان خير او مصلحت په څه کي دئ، دا پرېکړه د الهي علم له مخي کېږي، که چا ته پراخ رزق ورکوي، عليم الله په دې پوهېږي چي خير په همدې کي دئ او که په چا ئې محدودوي او د رزق له محدوديت او تنگوالي سره ئې مخامخ کوي، دا هم د عليم الله فيصله ده، حتماً په دې کي يو مصلحت مضمر دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

.`Ë Ú ǒŖ $ïiÎ $Šôn'ù ậ$B ä$J¡ 9$šÆ Ë A"R̄ `B OĝFø™ ûÍ!r

bqẽÉè/ Ẅ ôèdž̧ò2 &ộ/ ∔ %ô s$$Èè ª ! $£8qà‹9 $gïqB Ÿ‰è/

ÇÎÈ العنکبوت:۶۳

که هغوی وپوښتې چې له آسمانه اوبه چا نازلي کړې چې زمکه له خپل مرګ نه وروسته بیا پرې راژوندۍ کوي؟ حتماً به ووایي چې الله، ووایه چې ستاینې ټولې الله لره دي خو د دوی ډېری نه پوهیږي.

آیا څوک دې پوښتنې ته له دې پرته بل ځواب موندلی شي؟ پرته له دې چې اعتراف وکړي چې دا کار الله تعالی کوي، له آسمانه اوبه نازلوي او مړه زمکه پرې ژوندۍ کوي، بل څه ځواب لري؟

عزت او ذلت د الله په اختیار کې دئ:

لکه چې زموږ د مرګ او ژوند پرېکړه د الله تعالی له لوري کېږي او په همدې خاطر باید په خپل مرګ او ژوند یوازې له الله تعالی نه ووېرېږو او لکه څنګه چې زموږ د رزق او روزي اختیار د الله تعالی په لاس کې دئ او په همدې خاطر باید په خپل رزق او روزي یوازې له الله تعالی ووېرېږو، همدا راز د انسان د عزت او ذلت پرېکړه هم یوازې د الله تعالی له لوري کېږي، د همدې لپاره باید عزت د ده په خوا کې ولټوو او په خپل عزت هم صرف له الله تعالی نه ووېرېږو.

قرآن په دې اړه فرمایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ÇÚ öÆ $'Î `Br ÏÑºq»J¡¡ 9$'Î `B ¼ç9 ßă ó„ ®$žc & •? Ó9&

ǨÏŸ2 r ▸ ‡r$!$ ãf ±9$ Å$7ÿå$ ßqă Z9$ ãJ)$ ß§ ô±9$

`Ë ¼ç9 $Jù ª! $ÇÍç `Br ÜÚ # ‹ è$Ïøã ¨;m Î•Ï.r Ä $Z9$ `Ë

ÇÊÑÈ â!±„ $B ã@èøÿ ©!$ bÎ) Ð!6B — الحج: ١٨

نه ګورې چي الله ته ټول هغه څه سجده کوي چي په آسمانونو او زمکي کي دي، لمر، سپوږمۍ، ستوري، غرونه، وني، حيوانات او له خلکو نه ډېر ئې، او په ډېرو ئې عذاب محقق شوی، او الله چي د چا سپکاوی او اهانت وکړي نو هغه هيڅ عزت ورکوونکی نه لري، "هيڅوک اکرام او عزت نشي ورکولی"، يقيناً الله چي څه وغواړي هغه کوي.

هو؛ د زمکي او آسمانونو هر څه الله تعالی ته منقاد دي، هر څه به د هغه چا ملاتړ کوي چي خپل رب ته مطيع وي، هر څه به ئې درناوی کوي، او که هغه له خپل رب نه مخ واړوي، الله تعالی به ئې سپک او ذليل کړي، داسي څوک به ونه مومي چي ده ته عزت ورکړي؟ په خپلو سترګو ګورو چي ډېر ځله، يوه معمولي خبره، د يوه داسي انسان چي په قوم کي ډېر منلی، مخور او با عزته وي، داسي سپک کړي او عزت ئې داسي ختم کړي چي هر څوک ورته په سپکه سترګه ګوري، هيڅوک د ده په څنګ کي ودريدو ته تيار نه وي، يقيناً الله تعالی چي څوک سپک او ذليل کړي، په دنيا کي به داسي څوک پيدا نه کړي چي هغه ته عزت ورکړي، په ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم کي به داسي څوک او څه ونه مومي چي له سپکاوي ئې وژغوري او عزت ورپه برخه کړي.

š• ùÛ$ãÍ\?r ãt±@ `B š• ùÛ$’ÎsêÅ ùÛ$ 7Î»B Oç‑9$Î@è

4?ã 7R̈Ĵ ǫö, Ï$8Ï‰ŠÎ ãt±@ `B ÁΕêr ãt±@ `B “‑Ïêr ãt±@ `‑ßÏB

ÇËÊÈ Ö ÏŠ‰% ãó« Èe@ä   آل عمران:۲۶

ووايه: اې باري ربه! د واکمنۍ واکداره! دا ته يې چي چا ته وغواړې واکمني ورکوې او له چا نه چي وغواړې د واکمنۍ "جامه" بېرته باسې، چي چا ته وغواړې عزت ورکوې او چي څوک وغواړې سپکوې ئې، ښېګڼه ټوله ستا په لاس کي ده، بې شکه چي ته په هر څه قادر يې.

ته د ملک مالک يې، دلته ستا حکم نافذ دئ، هر څه ستا په اراده ترسره کېږي، دا ته يې چي چا ته وغواړې اقتدار ورکوې، چي څوک وغواړې د اقتدار تخت او تاج ئې نسکوروې، له سپکاوي او ذلت سره ئې مخامخ کوې، چي چاته وغواړې عزت ورکوې، چي څوک وغواړي سپکوې ئې، ښېګڼې ټولي ستا په لاس کي دي، ستا په هري پرېکړې کي خير مضمر دئ، ته په هر کار قدير او توانا يې.

د منافقانو په باب چي له الله نه پرته د بل چا په څنګ کي عزت لټوي، او ځي د کافرانو په څنګ کي ودرېږي په دې طمعه هلته به عزت تر لاسه کړي، فرمايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

šc qãĢ ûüŽB÷ŠE$ÈrŠ `B ä$Šï÷ ûïÍÿ»3$brä Ï, Ff ûïŸ$

ÇÌÈ $YŠïd ÷ o"ë$bîù o"ë$Sd%Ÿã النساء:۱۳۹

همغو ته چي له مؤمنانو نه پرته کافران په دوستۍ نیسي، آیا د دوی خوا ته عزت لټوي؟ نو عزت خو ټول الله لره دئ.

دا منافقین له کافرانو سره دوستي کوي، گمان او انتظار ئې دا دئ چي د کافرانو تر څنگ به عزت تر لاسه کړي، په دې نه پوهېږي چي په منافقت او دښمن ته په تسلیمېدو سره خپل موجود عزت او اعتبار هم له لاسه ورکوي، په دې نه پوهېږي چي د عزت پرېکړه الله تعالی کوي، عزت له ایمان نه پرته له بلي لاري نه شي ترلاسه کېدی، یوازي د الله مؤمن او صالح بنده د واقعي عزت خاوند دئ، منافق د هر چا له نظره سپک، ذلیل او بې اعتباره وي، هرڅوک ئې یوه بې اعتباره وسله گڼي، هیڅوک د یوه مطمئن دوست په سترگه ورته نه گوري.

له دې آیت نه معلومېږي چي له کافرانو سره دوستي او ملگرتیا د نفاق نښه ده، منافق د عزت په طمع دا کار کوي او هغه وخت ئې کوي چي دښمن ورته قوي او مسلمانان ورته ضعیف معلوم شي.

هسي دا منافقین غولېدلي چي د کافرانو په ملگرتیا کي عزت لټوي، د هغوی څنگ ته درومي، له هغوی سره معاهدې کوي، هغوی د اولیاوو او دوستانو په توگه نیسي، په دې طمعه چي د هغوی په څنگ کي به عزت تر لاسه کړي، خو یقیناً چي عزت صرف الله سره دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا راز فرمايي:

Ü ÍÕ9$D Î3 ¨$%è Á ƒ ìÏ ö Î $è‹Ïd ä ë ‡$-T ù o"è ¨$%ƒ ì ã b%. `B

Ò #‹ ã ‹Ù Ñ $«Î ¡ 9$b r ã ¢ Ã ƒ ` ƒ Ï%©!$ r ¼ ç ã ù ƒ &ì Î Á 9$ã @ Jè ¨$!$ r

Ç Ë â q ç ƒ q è d 7 Í ¯ 9 ' r é& ã 3 B r Ó ƒ Ï‰ © فاطر: ۱۰

څوک چې عزت غواړي (په دې دي پوه وي چې) يقيناً عزت ټول د الله دئ، د هغه لوري ته پاکي کلمې لوړې درومي او صالح عمل لوړوي او هغه کسان چې (د عزت لاس ته راوړلو لپاره) له بدو نه د تدبير په توګه کار اخلي (سيئات د مکر او تدبير په توګه کاروي) دوی ته شديد عذاب دئ او د دغو کسانو بد مکر تباه کېدونکي دئ.

دلته د عزت دوه عوامل په ګوته کوي:

۱- پاک قول چې د الله تعالی لوري ته د لوړېدو مجال تر لاسه کوي.

۲- او صالح عمل چې الله تعالی رفعت او لوړوالی ورکوي.

يعني: يا ښه افکار، نېکه او غوره عقيده د دې باعث کېږي چې انسان عزت تر لاسه کړي او يا صالح عمل، ځکه الله جل شأنه دا دواړه اوچتوي، پاکي خبرې د الله په لوري اوچتې درومي، او دا صالح عمل دی چې الله ورته رفعت او اوچت والی ورکوي. وَ الّذِينَ يَمْكُرُونَ السيِّئَاتِ: او هغه چې له سيئاتو نه د تدبير او مکر په توګه کار اخلي، مکر پټ تدبير ته وايي، يعني دوی له بدو عملونو نه د مکر په توګه استفاده کوي او له دې لاري غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

عزت تر لاسه کړي، لهُمْ عَذَابٌ شدِيدٌ وَ مَكْرُ أُولَئک هُوَ يَبُورُ : د دوی د تمنا او طمعي برعکس دوی ته شديد الهي عذاب په انتظار کي دئ او د دغو کسانو همدا بد مکر په خپله تباه کېدونکی او بې نتيجې پاته کېدونکی دئ، الله جل شأنه به هيڅ نتيجه پرې مرتب نه کړي.

دلته عزت ته د رسېدلو دوه لارې په ګوته شوي:

يوه هغه چي عزت ته د رسېدو لپاره له سيئاتو نه د تدبير په توګه کار اخيستل کېږي، ناروا تدبيرونه د داسي وسيلې په توګه کارول کېږي چي خاوند ئې عزت ته ورسوي، له حرامو لارو رزق او روزي تر لاسه کوي او په حرام مال او دولت ترلاسه شوی نوم او په ټولني کي خپل کاذب اعتبار حقيقي عزت ګڼي، ظالمو حکامو ته به سرټيټ کړي، هڅه به ئې دا وي د غوړه مالۍ له لاري حکامو او د اقتدار خاوندانو ته ځان نږدې کړي او له دې لاري عزت تر لاسه کړي، له نورو ناروا او ناجائزو لارو عزت ته د رسېدو هڅه کوي، خو الله تعالی د دوی په اړه فرمايي چي د دوی د هڅو پايله عزت نه بلکي شديد الهي عذاب دئ، دا مکر او تدبير به ئې شنډ او بې نتيجې پاته شي او هيڅکله به له دې لاري خپلو موخو ته ونه رسېږي.

او بله ئې د صالح عمل، غوره کلام او نېکي عقيدې له لارې الله تعالی ته نږدېوالی او عزت تر لاسه کول دي، الله تعالی د دې ضامن دئ چي څوک دا لار غوره کړي عزت او درناوی به ورپه برخه کوي.

په دې ترتيب تاسو وليدل چي قرآن خپل مخاطب ته بلنه ورکوي چي يوازي له الله تعالی وېره ولري، هم په خپل مرګ او ژوند، هم په خپل رزق

(c) ketabton.com: The Digital Library

او روزي او هم په عزت او درناوي، دا هغه شيان دي چي انسان ته تر هر څه زيات ارزښت لري، پرې وېرېږي، ډېر ځله ئې وېره له هغه چا وي چي نه ئې ورکولی شي او نه ئې ترې اخیستلی شي، د دې پر ځای چي په دې اړه ئې وېره يوازي د دغو شيانو له حقيقي مالک او هغه ذات څخه وي چي په ده ئې پېرزو کړي، برعکس له هغه څه پرې وېرېږي چي نه ئې ده ته ورکړي او نه ئې له ده اخيستی شي، په دې توګه ئې د ماسوی الله وېره او خوف زړه ته لار پيدا کړي، خو تا د قرآن په ګڼ شمېر آيتونو کي وليدل چي درته وايي: له خپل هغه رب نه ووېرېږه چي د آسمانونو او د زمکي پالونکی او ساتونکی دئ، رحمت ئې بې انتهاء او بې پايه دئ، هغه د دې عالم مالک او حاکم دئ، دلته د هغه اراده نافذه ده، هر څه د هغه په وړاندي محکوم دي، په دې خاطر به ته نه په خپل مرګ او ژوند له الله تعالی پرته له بل چا وېره لرې، نه په خپل رزق او روزي او نه په خپل عزت او کرامت.

په الله باندي توکل

په الله باندي د ايمان بله غوښتنه دا ده چي انسان به په الله توکل کوي، خو بايد پوه شو چي د توکل معنی څه ده؟ په الله تعالی باندي توکل يعني څه؟ آيا د توکل دا تعبير سم دئ چي له کار نه لاس واخلو، په کارونو کي تدبير او احتياط پرېږدو او هر څه الله تعالی ته حواله کړو؟ متأسفانه ځيني خلک توکل په همدې معنی نيسي، هغه د تدبير او احتياط منافي ګڼي، ځيني لټي، بې احتياطي، بې تدبيري، بې اعتنايي، تساهل، د مسئوليت عدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساس او خپلو وجائبو او مسئولیتونو ته اهتمام نه کول د توکل په نامه یادوي، په داسي حال کي چي دا د توکل ډېر ناسم او غلط تعبیر دئ.

که تاسو قرآن ته مراجعه وکړئ دې ته به متوجه شئ چي د قرآن له نظره توکل د عمل کوونکو صفت دئ، قرآن توکل د یوه مؤمن عامل او با ایمانه عمل کوونکی انسان خصوصیت او صفت ګڼي، توکل دې ته وایي چي ته د احکامو او وجائبو د تعمیل لپاره اوچت شې او د دې لپاره ملا وتړې چي خپل مسئولیتونه تر سره کړې ، خو د نتائجو په اړه ډاډه او مطمئن وې، د دې پروا نه لرې چي په دې باندي به څه نتائج مرتب کېږي، له دې ناحیې ډاډه او مطمئن یې چي الله تعالی ستا هلي ځلي نه ضایع کوي، د خپلو کړو وړو نتائج الله تعالی ته حواله کوې ، الله جل شأنه د وکیل په توګه نیسې او له نتائجو نه په دې خاطر مطمئن او ډاډه یې چي الله ستا وکیل دئ، هغه د هیڅ بنده اجر نه ضایع کوي، دې ته توکل وایي.

دا توکل نه دئ چي ته تدبیر، احتیاط او دقت پرېږدې او ووایې چي ما پر الله توکل کړی!! پیغمبر علیه السلام تر ټولو ستر متوکل وو، خو هغه په جنګ کي زره اغوسته، چي کله به جنګ ستر او شدید وو نو دوه زرې به ئې اغوستې، پهره دار ئې درلود، هغه به په جنګ کي ټول امنیتي تدابیر نیول، صفوف به ئې منظم کول، هر چاته به ئې خپله موضع ښودله، له کوم لوري به چي د دښمن د حملې احتمال وو، هلته به ئې فوځ ځای په ځای کولو، ټول امنیتي تدابیر به ئې نیول، له دې وروسته به ئې پر الله توکل او بروسه کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توکل دې ته وايي چي ته خپله وجيبه او مسئوليت ترسره کوې، له نتائجو ډاډه او مطمئن يې، هغه الله تعالی ته حواله کوې او الله جل شأنه د وکيل په توګه نيسې.

لکه چي قرآن فرمايي:

ÇÎÈ bqè©q/ Ní 4ãr (rç ¹ ` f‰$ ÇÎÈ û,îÜ »è%$ãô & Nèi ...

العنکبوت: ۵۸-۵۹

د عمل کوونکو اجر ډېر غوره دئ، هغه عمل کوونکي چي صبر ئې وکړ او په خپل رب توکل کوي.

دا نېک اجر او غوره بدله به هغه څوک تر لاسه کوي چي په نيمايي لاره کي بې حوصلې او بې صبره نشي، شکوه او شکايت و نه کړي، کله چي له ستونزو او کړاوونو سره مخامخ شي نادم او پښېمانه نشي، شکوه او شکايت ونه کړي، بلکي صبر کوي، او هغه چي له نتائجو نه هم ډاډه او مطمئن وي، نتائج الله ته حواله کوي او په الله توکل کوي. ګورئ چي توکل د عامل صفت دئ، د بې عمله صفت نه دئ، خو ځيني متوکل هغه بې عمله کس ګڼي چي عمل نه کوي، خپل مسئوليت نه ترسره کوي، خپل وجائب نه ادا کوي او صرف په خوله وايي چي په الله مي توکل دئ.

توکل داسي وګڼئ: الله تعالی مسلمانان په دې مکلف کړي چي که د دښمن شمېر تر دوی دوه ځله زيات وي، مقابله به ئې کوي، دښمن ته به شا نه اړوي او له ميدانه به نه تښتي، که ته د دغه الهي حکم مطابق د يوه داسي ځواکمن دښمن مخي ته ودرېږې او مقابلې ته ئې ملا تړې چي ستا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه برابره دئ، د نښتي د پایلو په اړه هیڅ اندېښنه نه لرې، نتایج خپل رب ته حواله کوې او په ډاډه او مطمئن زړه د دښمن مقابله کوې، دې ته توکل وايي. ته ځکه د داسي دښمن مقابلې ته ملا تړې چي د الله تعالی په دې وینا دي باور دئ چي فرمايي: که څه هم د کافرانو شمېر، ستاسو په نسبت لس چنده وي، تاسو به غالب یاست، ته په دې باور لرې، د لس چنده لښکر سره مخامخ يې، د هغه مقابله کوې او له خپلي کامیابۍ او فتحې نه ډاډه او مطمئن يې، د توکل حقیقي معنی همدا ده. یعني توکل د بې عملو صفت نه دئ؛ بلکي د عمل کوونکو صفت دئ.

د احد په جنگ کي، ځینو کسانو غوښتل چي بې زړه توب وکړي، په هغو کي جبن، وېره او بې همتي راپیدا شوه، د پیغمبر علیه السلام او د مسلمانانو لښکر ئې یوازي پرېښود او بېرته په شا وگرځېدل، په ځینو نورو کي د دوی په شا تگ تشویش راپیدا کړ، غوښتل ئې هغوی هم بې زړه توب وکړي، قرآن په دې اړه فرمايي:

«I $’?ãr $Kãĩr ª! $r Ÿ ±ÿ? b& Ñà6 Ÿß È$Gÿí$Ô M$d ß‰

آل عمران:۱۲۲ ÇÊËÈ bqãΖÏΒ÷σßϑø9$# È≅©.uθtGuŠù=sù

کله چي ستاسو دوو قبیلو د بې زړه توب قصد وکړ، په داسي حال کي چي الله ئې ولي او مرستندوی وو او مؤمنان خو باید پر الله توکل وکړي.

دا همغه دوه قبیلې، بنو حارثه او بنو سلمه دي چي د ابی بن سلول او د ده د ملگرو له ستنېدو وروسته نږدې وه بې همتي وکړي او له جگړي په شا شي. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی په اړه ویل شوي چي بې همتي ورته مناسبه نه وه، د چا چي الله مولا او مل وي؛ ولي به بې همتي کوي، له مؤمنانو سره خو دا ښايي چي تل او په هر حالت کي ئې پر خپل خدای توکل او بروسه وي او د دښمن له زور ځواک نه ونه وېرېږي.

ګورئ چي دلته هم په ډېر تأکید او پرېکنده توګه ویل شوي چي د ایمان یوه تقاضا دا ده چي مؤمن به پر خپل رب توکل کوي، د ایمان له هر مدعي نه د ایمان غوښتنه دا ده چي پر الله به توکل او بروسه کوي.

همدا راز فرمايي:

«‹ $ ’ ?ãr $Z99qB qê $Z9 ª! $|=FŸ2 $B žwĴ $Z;‹Å ã `©@è

ÇÎÈ šc qãBsG$$Èž2 qGŠù التوبه: ۵۱

(ورته) ووايه: له هغه څه پرته چي الله راته ليکلي هيڅ مصيبت نه رارسي، هغه مو مولا دئ، او مؤمنان بايد پر الله توکل وکړي.

يعني د کافرانو د ګواښونو په وړاندي به ستا ځواب دا وي:`©

:$Z9 ª! $|=FŸ2 $B žwĴ $Z;‹Å ã له هغه څه پرته چي الله تعالی راته ليکلي او مخکي له مخکي ئې راته مقدر کړي، بل هيڅ مصيبت نه رارسېږي، دا ستا د عقيدې او ايمان يوه برخه ده چي باور وکړې هيڅ مصيبت نه دررسېږي؛ مګر هغه چي تا الله تعالی تا ته له مخکي نه مقدر کړي. دوهمه برخه ئې دا ده چي ته به پدې خبرې باور لرې چي الله ستا مولا دئ، هغه به تا يوازي نه پرېږدي، هغه به ستا هلي ځلي نه ضايع کوي، تا به د دښمن په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړاندي په میدان کي یوازي نه پرېږدي. او دریمه خبره دا ده چي مؤمنان باید پر الله توکل وکړي. وَ عَلی اللّهِ فَلْیَتَوَکلِ الْمُؤْمِنُونَ .

زموږ بروسه او اعتماد په الله دئ، دا ځکه چي موږ ایمان لرو او د ایمان تقاضا دا ده چي انسان به په الله بروسه کوي.

د دې مبارک آیت مهمي لارښووني دا دي:

- د الله تعالی له اذن نه پرته هیچا ته کوم مصیبت نه رسیږي.
- انسان ته یوازي هغه مصیبت وررسېږي چي له مخکي نه هغه ته مقدر او د ده په تقدیر پاڼې کي لیکل شوی.
- دا مقدرات نه بدلېږي.
- او دا چي الله زموږ مولا او چاره گر دئ، موږ به یوازې نه پرېږدي، په هره پرېکړه او فیصله کي ئې زموږ لپاره خیر مضمر دئ، دا ځکه چي الله زموږ مولا دئ او هر څه د هغه په اراده کېږي، که په موقتي توگه له ماتې سره مخامخ کېږو، زموږ خیر په همدې کي مضمر دئ او که فتح او غلبه را په برخه کړي خیر په همدې کي دئ، دا ځکه چي الله زموږ مولا دئ.
- او دا چي د ایمان خاوندان باید پر الله تعالی باندي توکل وکړي، له نتائجو نه مطمئن وي، کار به الله ته حواله کوي او له دې نه به ډاډه وي چي الله جل شأنه به په هغه باندي نېک نتائج مرتب کوي.

د مائدې په سوره کي دې مطلب ته داسي اشاره شوې:

ãÏlû (qè ãš $$JÏî ãª ! $Nè¾ šc qè$/† ûîï%$ `ß ÈXã ‘ A$%

(c) ketabton.com: The Digital Library

bÎ #þqè©qGù «!$# ’?ãr bqçΗî /ä3¯Rfù …çnqßJçF÷Š #Œfù šU $6ø9$#

ÇËÌÈ ûüÏZÏB÷sB OçFZä   المائده: ۲۳

له هغو چي وېرېدل، دوو سړيو ئې چي الله پرې پېرزوينه کړې وه، وويل: له دروازې پرې ورننوځئ، نو کله هم چي ورننوتئ تاسو به بريالي وئ او که مؤمنان وئ نو پر الله بايد توکل وکړئ.

موسی علیه السلام څه کسان يوه ښار ته د معلومات راغونډولو لپاره لېږلي وو چي وګوري هلته د دښمن حالت څنګه دئ، هغوی ئې پوه کړي وو چي کوم احوال تر لاسه کړئ نو خلکو ته به ئې نه واياست، خاص ما ته به ئې رارسوئ. دوی چي راوګرځېدل، ځينو ئې په قوم کي وېره او خوف راپيدا کاوو او ويل ئې چي دښمن قوي دئ او مقابله ئې ممکنه نه ده، خو د دوی له جملې نه دوو کسانو قوم ته ډاډ ورکاوو او حملې ته ئې هڅول.

له دغه قوم نه چي له دښمنه ئې وېره درلوده، دوو ئې چي الله تعالی پرې پېرزوينه کړې وه او د وېرې په ځای ئې زړونه له ډاډ او اطمئنانه ډک وو، قوم ته ويل: په دښمن له دروازو داخل شئ، ستاسو له ننوتلو سره سم به دښمن ماتې خوري او تاسو به غالب او فاتح وئ، دوی د بريا، فتحې او د ډاډ او اطمئنان خبره وکړه او وئې ويل: OçFZä bÎ #þqè©qGù «!$# ’?ãr

ûüÏZÏB÷sB : که په رښتيا تاسو ايمان لرئ نو پر الله توکل وکړئ؛ که د ايمان په دعوی کي رښتيني يئ نو ځان الله ته وسپارئ، په الله توکل وکړئ، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دښمن برید وکړئ او له نتائجو ئې مطمئن او ډاډه اوسئ، ګورئ چې د ایمان خاوندان همدا خبره کوي چې باید مؤمن انسان پر الله بروسه او اعتماد وکړي.

همدا راز فرمايي:

Lâÿä bÎ (þèq? Ïøèù «I $Î LâÿB#ä Lâÿä bÎ Þçi)»ƒ 4 › qã A$%r

ÇÑÍÈ ûüÏJÎ=ó¡B

یونس:۸۴

او موسی وویل: اې زما قومه! که تاسو پر الله ایمان راوړی وي، نو په هغه توکل وکړئ که رښتیا د الله اوامرو ته منقاد یاست "که مسلم یاست او ایمان لرئ نو په الله توکل وکړی"

ګورئ چې دلته هم قرآن عظیم الشأن فرمايي چې په الله باندي توکل د ایمان غوښتنه او تقاضا ده.

ډاډه او مطمئن زړه

په الله باندي دایمان یوه بله تقاضا او غوښتنه دا ده چې د الله ذکر او د هغه یادونه باید د انسان د اطئمنان باعث شي او اضطراب او پرېشاني ئې ختمه شي، تر سخت نه په سخت حالت کي هم کله چې د الله نوم اخیستل کېږي، باید همدا د انسان د ډاډ او اطمئنان باعث شي او د هغه تشویش او پریشاني رفع شي.

قرآن عظیم الشأن موږ ته همدا ښيي چې څوک په الله ایمان لري،

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا ایمان به په سختو حالاتو کي د دې باعث شي چي هغه ډاډه او مطمئن وي، برعکس هغه چي په الله ایمان نه لري، تل به مضطرب او پرېشانه وي، حیران به وي او وېرې او خوف به نیولی وي. په دې باب ګڼ شمېر آیتونه راغلي، لکه چي فرمايي:

ûèÈJÕ? «ŀ $Ìò2 ÉÎ Ÿw& «ŀ $Ì øÉÎ Oßgç/qè=è% ûÈõKyJôÜs?r (#qãZtB#uä ûïÏ%©!$

ÇËÑÈ Ü>qè=à)ø9$ الرعد:۲۸

هغه چي ایمان ئې راوړی او د الله په ذکر سره ئې زړونه مطمئن کېږي، خبر دار چي د الله په ذکر او یادولو سره زړونه مطمئن کېږي

یعني هغه چي ایمان لري، د الله د نوم په اخیستلو سره، د الله په ذکر سره او چي کله الله ور په یاد شي، په دې سره ئې زړونه مطمئن شي. دا ځکه چي کله شیطان درته وسوسې تلقین کړي او خوف دي په زړه کي راپیدا کړي، خو چي کله ته دې خبري ته متوجه شې چي ستا مرګ ژوند د الله په اختیار کي دئ او دلته هر څه د الله په اراده ترسره کېږي، هغه لکه چي ستا پیدا کوونکی دئ همدا راز ستا پالونکی او ساتونکی هم دئ، د هغه رحمت او پېرزوینه بې انتهاء ده او هغه د دې ملک مالک دئ، په دې زمکه کي د هغه اراده حاکمه او نافذه ده او هر څه د ده ارادې ته منقاد دي، دا اعتقاد او دا ایمان پخپله د دې باعث شي چي ته ډاډه او مطمئن وې او متیقن وې چي له تصادفي حوادثو او پېښو سره نه مخامخ کېږې، بلکي دلته چي هر څه کېږي د یوه مالک الملک الله په اراده کېږي، په دې خاطر، ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مطمئن او ډاډه وې.

د الفتح په سورې کي راغلي:

ì B $Z% J ƒ Î {y$Š ë û ü Z B s 3 $ É q è ’ Î p Y ‹ Å ¡ 9 $ A “ R & ü Ÿ % $ q è

$ J ‹ Î ã ! $ b % . r Ç Ú ö F { $ r Ñ º q » J ¡ 9 $ Š q ã _ ¬ r b Î) Ì J ƒ Î

Ç Í È $ V J ‹ Å m الفتح:۴

دی هغه ذات دئ چي د مؤمنانو په زړونو کي ئې سکينه نازله کړه، چي ايمان ئې په نور ايمان ورزيات کړي او د آسمانونو او زمکي ټولي لښکري د الله دي او الله باحکمته پوه ذات دئ.

په دې مبارک آيت کي، د هغه حالت په اړه بحث شوی چي پيغمبر عليه السلام له څوارلس سوه ملگرو سره د عمرې او طواف په نيت له مدينې نه خوځېږي، دښمن د هغه مخه نيسي، په سخت خطرناک سفر وتلی، بی له وسلې او بې له جنگې تياري نه د دښمن تر تسلط او سيطری لاندي منطقې ته ننوتی، دښمن د مقابلي اراده لري، په همدغه خطرناک سفر کي دی او ياران ئې ډاډه او مطمئن ول، دا هغه ډاډ او اطمئنان وو چي الله جل شأنه د دوی په برخه کړی وو، په دې توگه ئې د دوی ايمان ته قوت او ځلا ورکړې وه، هغوی مطمئن او ډاډه وو او په الله جل شأنه ئې بروسه او اعتماد وو.

گورئ چي څوک ايمان لري نو الله جل شأنه په داسي سخت حالت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي د هغه په زړه کي اطمئنان او ډاډ راپیدا کوي او د هغه اضطراب او پرېشاني ختموي.

همدا مطلب د توبې د سورې په ۲۶ او۴۰ آیتونو کي داسي بیان شوی:

A“R&r šú ïZBs3$ ’?ãr ¾ïÎqß‘ 4?ã ¼çG^‹Å™ ª! $A“R& Sê

ã‘“_ š• Ï°Œr (rãÿ. šú ï%©$ >¤ãr $d#•? óO©#Ÿqã

ÇËÏÈ ûïÍÿ»3$ التوبة: ۲۶

بیا الله په خپل پیغمبر او مؤمنانو باندي سکینه نازله کړه او هغه لښکرې ئې راولېږلې چي تاسي نه لیدې او کافران ئې تعذیب کړل او دا د کافرانو سزا ده.

د حنین په جګړه کي چي د مسلمانانو شمېر هومره وو چي دوی ئې په تعجب او حیرت کي غورځولی وو، خو ناڅاپي د حنین په منطقه کي د خپل شمېر په نسبت له تقریباً څلورمي برخي دښمن سره مخامخ کېږي، د دوی شمېر تر دولس زره نه اضافه وو او د دښمن فوځ تقریباً څلور زره کسان وو، خو د دوی له ناڅاپي حملې نه دومره پرېشانه شول چي پیغمبر علیه السلام ئې په میدان کي یوازي پرېښود، زمکي ځای نه ورکولو، قرآن عظیم الشأن د دوی د پرېشانۍ په اړه فرمایي: زمکه له خپلي پراخۍ سره سره په تاسو تنګه شوه، دا د الله تعالی پراخه زمکه په تاسو تنګه شوه، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټېکي او د پناه ځای مو نه موندلو او پیغمبر علیه السلام مو په میدان کي یوازي پرېښود. خو د دې نه وروسته قرآن عظیم الشأن فرمایي چي بیا مو په پیغمبر علیه السلام او په مؤمنانو باندي سکینه نازله کړه. په لومړیو شېبو کي مضطرب او پرېشانه دي، زمکه ورته ځای نه ورکوي، د ټېکي او د امن پناه ځای نه مومي، خو په دې پسي متصل د دوی په زړونو کي سکون، ډاډ او اطمئنان راپیدا کېږي. دا هم د ایمان یوه علامه ده، الله په سختو حالاتو کي د ایمان په وجه د انسان په زړه کي ډاډ، اطمئنان او سکون راپیدا کوي.

همدا مطلب په څلوېښتم ۴۰ آیت کي په دې الفاظو راغلی:

š† Î$0 (rãÿŸ2 ûüï‰Ç$pç_•z & ö‰Î ª! $pçÁR ô‰s)ù çnrãÁZ? žwÎ)

®$žc Î) Ï&Î#t6ÅÁ» ÁÏ Aqà)tƒ øŒÎ) Í$óøŠ$# † Î$Jd øŒÎ) Èû÷üuZøO$#

$dr•? öN©9 7Šqãàf Î ¼çn‰ƒr& ur ïnøŠn=tã ¼çmtG‹Å6 ™ ª! $# A“R'ù $YèB

š† Ïr «! $pèJÎŸ2 r 4’n?ø¡9$# (rãÿŸ2 šúïÏ%$# spJÎŸ2 Ÿ@yèy_ r

ÇÍÉÈ ÒŠÅ3m îƒÍ• ã ª! $# r $uŠù=ãèø9$#

که تاسو د پیغمبر مرسته و نه کړئ، یقینا الله د هغه مرسته وکړه، کله چي کافرانو هغه په داسي حال کي د (خپل ملک نه) اخراج کړ چي هغه یو له دوو کسانو څخه وو، کله چي دواړه په هغه غارکي ول، هغه مهال چي خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګري ته ئې مکرر ویل: غمجن کېږه مه، یقیناً چې الله له موږ سره دئ، نو الله خپله سکینه پرې نازله کړه او په هغو لښکرو ئې د ده مرسته وکړه چې نه مو لیدل، د کافرانو شعار ئې ټیټ کړ، او الهي کلمه خو لوړه ده، او الله باحکمته عزتمن دئ.

دا مبارک آیت د ضعف او کمزورۍ هغه حالت انځور کړی چې د مکې کفارو پیغمبر علیه السلام له خپله ملکه وتلو ته اړ کړ، په داسي حالت کي ووتلو چې د دوو کسانو دوهم کس وو، مجبور وو یوه غار ته پناه یوسي، ټول قوم د ده د نیولو او وژلو لپاره وتلی، توري ئې له تېکو ایستلې، ابوجهل د دې اعلان کړی چې که هر چا پیغمبر علیه السلام ونیولو یا ئې ووژلو سل اوښان به هغه ته انعام ورکوي، د مکې مکرمې ټولي لاري نیول شوې.

دا خو څه کوئ چې دوی دوه کسان وو، ټول قوم ئې په خلاف وتلی او هغه ئې له خپل ملک نه اخراج کړی، او دې ته مجبور شوی چې غار ته پناه یوسي، بلکي په همدې حالت کي هم د ده دا دوهم ملګری، د دې په ځای چې د ده د ډاډ او اطمئنان باعث شي، برعکس ده ورته اطمئنان ورکاوو، یعني هغه هم پرېشانه او مشوش دئ. که د سنګر ملګری مطمئن او ډاډه وي دا د انسان د اطمئنان باعث کېږي، خو ګورئ چې حالت داسي دی چې ملګري ئې د ده ډاډګېرني او اطمئنان ته ضرورت لري، هغه ته وايي: لا تحْزَنْ إِنّ اللّهَ معنی: مه غمجن کېږه، الله له موږ سره دئ، ګورئ چې په دغسي سخت حالت کي پیغمبر علیه السلام مطمئن او ډاډه دئ او په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کامل یقین لري چي الله له هغه سره دئ. د همدې اطمئنان او ډاډ د اظهار نه پس الله تعالی مزید سکینه پرې نازله کړه او په غیبي لښکرو سره ئې د ده مرسته وکړه: فَأَنزَلَ اللّهُ سكينَتَهُ عَلَيْهِ یعني کله چي ده اطمئنان وښود او په دې خبرې ئې خپل ډاډ څرګند کړ چي الله له ده سره دئ او خپل ملګري ته ئې هم اطمئنان ورکړ، د دې اطمئنان او ډاډ له څرګندولو الله خپله سکینه پرې نازله کړه، الفاظ داسي دي چي ښیي دا سکینه او اطمئنان د هغي مخکنۍ وینا نتیجه وه، چي خپل ملګري ته ئې وویل: لا تحْزَنْ إِنَّ اللّهَ معنا : مه غمجن کېږه یقیناً چي الله له موږ سره دئ او د همدې وینا په سبب الله جل شأنه په داسي لښکرو سره تأیید کړ او د هغه مرسته ئې وکړه چي تاسو نه لیدل، دا فتحه او غلبه او د ملائکو راتګ د دې خبرې نتیجه وه چي پیغمبر علیه السلام خپل ملګري ته وویل: مطمئن او سېږه چي الله له موږ سره دئ. وَ جَعَلَ كلِمَةَ الّذِينَ كفَرُوا السفْلى: او د کافرانو کلمه ئې نسکوره او راټیټه کړه وَ كلِمَةُ اللّهِ هِيَ الْعُلْيَا : او د الله کلمه همدا اوچته ده، وَ اللّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ : او الله عزیز حکیم ذات دئ. الله غالب او با حکمته دئ، هغه په دې قادر او توانا دئ چي مؤمنانو ته فتح او غلبه ورکړي،د کافرانو مکر شنډ کړي، توطئې ئې خنثی کړي او پرې نږدي چي هغوی خپل هدف ته ورسېږي او هغه حکیم دئ، په دې ښه پوهېږي چي په څه ترتیب او له کومي لاري پیغمبر علیه السلام او مؤمنانو ته فتح او غلبه ورکړي او کافران له ماتې او هزیمت سره مخامخ کړي، هم غالب دئ او هم حکیم، عزیز دئ، تاسو ته پر هر ځواکمن دښمن بری درکولی شي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکیم دئ پوهېږي چي څنګه دښمن په خپلو هڅو کي ناکام کړي او پرې نږدي چي خپل هدف ته ورسېږي.

د آل عمران د سورې په ۱۷۳ آیت کي هم دې مطلب ته اشاره شوې، هلته چي الله جل شأنه فرمایي:

Ÿèdö±-z $ù Ÿèa9 ‡(qãK_ %s% ¨ $Z9$sb) â¨ $Z9$ Ÿèg9 A$% ûïÏ%©!$

ÇÊÐÌÈ ã@‹Å2 qø9$# Nèìr ª! $Z6ó m ‡(q9$%r $Y»J ƒ) Ÿèdš#“ù

هغه "مؤمنان" چي خلکو ورته وویل: یقیناً چي ډېر خلک "ستاسو دښمنان" درته راغونډ شوي " لښکري ئې ستاسو په خلاف راغونډې کړې دي" نو له دوی نه ووېرېږئ! نو "دې خبرې" د دوی ایمان لازیات کړ، او وئې ویل: الله موږ ته کافي دئ او هغه غوره وکیل دئ.

ګورئ، د دې په ځای چي د دښمن دا تبلیغات چي ویل ئې د مسلمانانو په خلاف فوځونه او لښکري را غونډ شوي، د دوی په زړونو کي وېره او خوف راولاړ کړي، برعکس دا د دوی د ایمان د مزید تقویې باعث ګرځي او وایي: حَسبُنَا اللّهُ وَ نِعْمَ الْوَکیلُ : الله موږ ته کافي دئ او هغه غوره وکیل دئ. هغوی مطمئن او ډاډه دي، د دښمن له فوځونو او لښکرو نه وېره نه ساتي، د دې په ځای چي د فوځونو راغونډېدل د دوی په زړونو کي وېره او خوف راپیدا کړي، برعکس د هغوی ایمان تقویه کېږي، په الله ئې اعتماد اضافه کېږي، الله ته ئې هیلي زیاتېږي، په سختو حالاتو کي د هغوی اړیکي له خپل رب سره مزید مضبوطي شي، او همدا د دوی د ایمان د تقویې باعث

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي.

همدا مطلب د آل عمران سورې په بل آیت کې داسې راځي:

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] آل عمران:۱۵۴

بیا ئې له دې غمونو نه وروسته پرتاسو د پرکالي په بڼه کې هغه ډاډینه نازله کړه چې ستاسو پر یوې ډلې به غوړېدله او بله ډله بیا داسې وه چې خپلو ځانونو په اندېښنه کې غورځولي وو، د الله په اړه ئې د جاهلیت د دور ناروا ګمانونه کول، ویل ئې: د دې کار څه زموږ په برخه دي؟ ورته ووایه: کار خو ټول الله لره دئ، دوی په خپلو زړونو کې هغه څه پټوي چې تا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې نه څرګندوي، وايي: که د دې کار څه زمور په برخه وی نو دلته به نه وژل کېدو، ورته ووايه: که په خپلو کورونو کي هم وئ نو هغه کسان به هرومرو د خپلي مړيني ځای ته راوتلي وو چي وژنه ئې مقرر شوې وه او ترڅو ستاسو د سينو خبري وآزمويي او ستاسو د زړونو شته عيار کړي او الله د زړونو په شته وو ښه پوه دئ.

ګورئ چي دلته دوه داسي ډلي سره مقايسه شوې چي له ورته خطر سره مخامخ دي، د جګړي سخت حالت او د دښمن له لوري د لوی برید وېره، خو يوه ډله دومره ډاډه او مطمئنه ده چي پرمښکی پرې راځي، له خوب نه مخکي چي کوم حالت پر انسان راځي، پر دوی همدا حالت راتلو، او دا همغه امن، سکون او ډاډينه وه چي الله تعالی پر دوی نازلوله، خو د دې په مقابل کي بله ډله داسي وه چي دې غم او اندېښنې مصروف کړي وو چي له دې خطره به څنګه ځان ژغوري، څه چاره به کوي، پرېشان او مضطرب وو، دا هغه مهال وو چي د احد د جګړي په دوران کي، د مسلمانانو د لښکر په ليکو کي د سخت اضطراب او پرېشانۍ حالت راپيدا شو، د دښمن د برلاسي او د مجاهدينو د ماتې آثار او نښي راڅرګندي شوې، په دې وخت کي مسلمانان په څو ډلو ووېشل شول، قرآن عظيم الشأن د ځينو حالت داسي بيانوي چي د ډېر ډاډ او اطمينان په وجه د خوب حالت ورباندي راځي، تاسو پوهېږئ چي انسان ته يوازي هغه وخت خوب ورځي چي په بشپړه توګه ډاډه او مطمئن وي، يو معمولي تشويش د دې باعث شي چي له انسانه خوب وتښتي، هغه مهال خوب پرې راځي چي ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشویشونه ئې رفع شي او کاملا ډاډه او مطمئن شي، د جنګ په دوران کي چي په چا خوب راځي، د دې معنی دا ده چي له هغه سره په همدې حالت کي هیڅ تشویش او اندېښنه نشته.

که الله تعالی په سخت حالت کي د واقعي مؤمنانو زړونه په ډاډ او اطمئنان خړوبوي، آن تر دې حده چي په دوی باندي پرمښکی راځي، په مقابل کي ئې بله ډله د ایمان د ضعف په وجه په سخت حالت کي په داسي وېرې او تشویش اخته وي چي د خپلو نفسونو غم او اندېښنې مصروف کړي وي او د الله تعالی او د هغه د وعدو په اړه د جاهلیت د دورګمانونه کوي، له خپل انتخاب او له مسلمانانو سره له ملګرتیا پښېمانه وي او وايي: هَل لَّنَا مِنَ الأَمْرِ مِن شيءٍ چي له دې خبري نه د دوی مراد یا دا وي چي آیا له دې کاره موږ ته کومه ګټه متصوره ده؟ آیا له داسي کارونو نه څه نتیجه تر لاسه کولی شو؟ موږ ته به څه په لاس راشي؟ دا خو یو بې نتیجې کار دی!! او یا ئې مراد دا دئ چي د دې کار د ادارې او لارښوونې په اړه موږ څه اختیار او واک نه لرو، مسئولیت ئې د هغه چا په غاړه دئ چي د جنګ سوق او اداره ئې په لاس کي ده، دا کار زموږ په مشوره ونشو، زموږ معقولو وړاندیزونو ته اعتناء ونه شوه، نو ځکه له دې ماتې سره مخامخ شوو، که قیادت او مشري زموږ په لاس کي وی، که زموږ رایه منل شوې وی، نو له دې ماتې سره به نه مخامخ کېدو!!

هو؛ دا منافقین دي چي د ماتې نه وروسته د خپلو نفسونو فکر حیران کړي وي او په دې اندېښنه کي وي چي څنګه ځان وژغوري، څه وکړي چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ته صدمه و نه رسېږي او له خطر نه څنگه خوندي پاته شي، د الله جل شأنه او د ده وعدو په اړه ډول ډول ناحقه جاهلانه گمانونه کوي، قرآن موږ ته لارښوونه کوي چي د منافقينو د دغو تبليغاتو په ځواب کي بايد ووايو: إِنَّ الأَمْرَ كُلَّهُ لِلّهِ: يقيناً چي کار ټول الله لره دئ، ټول کارونه د ده په اختيار کي دئ، فيصلې دی صادروي، په کارونو باندي نتائج دی مرتب کوي، اختيارات له ده سره دي، د چارو پايلي دی ټاکي او هر کار د ده په اراده ترسره کېږي. قرآن فرمايي چي د منافقينو دا خبري له هغو افکارو او عزايمو نشأت کوي چي دوی ئې په خپلو سينو کي پټ ساتي او له څرگندولو ئې ډډه کوي: يخْفُونَ فِی أَنفُسِهِم مَّا لاَ يُبْدُونَ لَکَ: په خپلو سينو کي هغه څه پټوي چي نه غواړي تا ته ئې څرگند کړي، که څه هم خبري په دې انداز کوي چي گواکي د نتايجو په اړه تشويش لري او وايي آيا په دې کار مو څه نتيجه مرتب کېدی شي؟ موږ هم په دې کي څه برخه لرو؟ خو د دوی په سينو کي ډېری خبري داسي دي چي څرگندول ئې نه غواړي، يَقُولُونَ لَوْ كَانَ لَنَا مِنَ الأَمْرِ شَيْءٌ مَّا قُتِلْنَا هَهُنَا : وايي: که له دې کار نه موږ ته څه برخه وای نو دلته به نه وژل کېدو، که رښتيا دا وعدې حق وی چي الله جل شأنه به زموږ مرسته کوي، موږ به فاتح او غالب يو او دښمن به ماتې خوري، نو ولي به موږ دلته له ماتې سره مخامخ کېدو او ولي به وژل کېدو، که چېري د دې کار اداره زموږ په لاس کي وی او قيادت او مشري زموږ په اختيار کي وی، دلته به زموږ کسان وژل کېدل!!

ډېر کسان داسي وي چي د ماتې او هزيمتونو پر مهال د قيادت په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاف همدا راز تبليغات کوي، هغه جاه طلب عناصر چي د قيادت لاس ته راوړلو لپاره مترصد وي او غواړي له هر فرصت نه په استفادې سره موجود قيادت وټکوي او په صف کي د هغه اعتبار تضعيف کړي، د ماتو په دوران کي همدا تبليغات کوي: که کار زموږ په لاس کي وی، که زموږ رايه منل شوې وی، که موږ ته موقع راکړ شوې وی، که قيادت او رهبري زموږ په لاس کي وی، نقشه او پلان موږ وضع کړی وی، نو دلته به له ماتې سره نه مخامخ کېدو!! تل د هزيمتونو په دوران کي ځيني کسان دغسي منافقانه مواقف غوره کوي. ښايي له دې مشکل سره د هري جبهې هر قوماندان مخامخ شوی وي چي د ده د جبهې هغه غرضي او جاه طلب کسان چي غواړي د ده ځای ونيسي، دې ناروا مقصد ته رسېدو لپاره هغه موقع تر ټولو غوره فرصت گڼي چي جبهه په موقتي ډول له ماتې او کړاوونو سره مخامخ شوې او تلفات ئې ليدلي وي، دلته ده چي دغه منافق عناصر، د قيادت وړی، چي غواړي ثابته کړي دا جنگونه په روان شکل کي بې فائدې دي، تر څو چي د قواوو ترمنځ توازن نه وي راغلی، د عسکري او فوځي وسائلو له ناحيې مو پر خپل دښمن برلاسي او تفوق نه وي حاصل کړی، بايد له دښمن سره د ټکر او تصادم لاره غوره نه کړو، دوی له دغو ماتو نه د موجود مجاهد قيادت په ضد استفاده کوي او دا تبليغات کوي چي که قيادت زموږ په لاس کي وی، زموږ رايه منل شوې وی، زموږ مشورو ته مو غوږ ايښی وی، او قيادت د دغو موجوده کسانو په اختيار کي نه وی نو دلته به زموږ کسان وژل کېدل، قرآن د دوی په ځواب کي فرمايي: قُل لَّوۡ كُنتُمۡ

(c) ketabton.com: The Digital Library

فی بُیُوتِکُمْ لَبرَزَ الّذِینَ کُتِب عَلَیْهِمُ الْقَتْلُ إلی مَضاجِعِهِمْ : ورته ووایه! که څه هم تاسو په خپلو کورونو کي وی "یعني ستاسو رأیه منل شوې وی، جنګ نه وی شوی او تاسو له خپلي رأيي سره سم په خپلو کورونو کي پاته شوي وی" حتماً به هغه کسان چي د دوی په اړه د مرګ فیصله شوې، خپل مضجع او مقتل ته وتلي وو، د چا په اړه چي د مرګ فیصله شوې وه، هغه به خامخا په خپلو قدمونو هغه ځای ته تلل، په کوم کي چي باید په اړخ پرېوتي وای او د روح امانت ئې الله ته تسلیم کړی وی. وروسته فرمايي: دا حالت خو الله تعالی د دې لپاره راولي چي: وَ لِیَبْتَلیَ اللّهُ مَا فی صدُورِکمْ وَ لِیُمَحِّص مَا فی قُلُوبِکُمْ وَ اللّهُ عَلِیمُ بِذَاتِ الصدُورِ : تر څو الله هغه څه وآزمويي چي ستاسو په سینو کي دی او هغه څه ښه عیار کړي چي ستاسو په زړونو کي دی او الله په هغه څه چي په سینو کي دئ ښه پوه دئ.

یعني تاسو چي د دې ادعا کوئ چي ایمان لرو، اخلاص لرو، په الله مو توکل او اعتماد دئ، الله جل شأنه به دا خبرې د جنګ په میدان کي وآزمويي، دا به معلومه کړي چي آیا په رښتیا تاسو په الله توکل او اعتماد لرئ، او په دې خبرې باور لرئ چي د مرګ او ژوند پرېکړه د الله تعالی له لوري کېږي؟ دا پټ اسرار، لدې نه پرته په بل صورت کي نه معلومېږي چي د جنګ داسي صحنې رانشي چي د دښمن شمېر تر تا زیات وي، د هغه مواضع په ظاهر کي ستا له سنګر نه مستحکمي او ټینګي برېښیي، تر څو چي داسي حالت رامخته نشي، د دې خبرو حقیقت نه معلومېږي.

دې ته به مو حتماً پام وي چي دلته په یوه مورد کي (سینې) ته او په بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورد کي (زړه) ته اشاره شوې، او ویل شوي: هغه څه وآزمويي چې ستاسو په سینو کي دي او هغه څه چې په زړونو کي دي هغه عیار کړي او رشد ورکړي، باید وگورو له دې نه مراد څه دئ، په زړونو کي څه دي او په سینو کي څه؟

د منافق افکار، تصورات او عقاید ټول له شک او شبهې سره توأم وي او د زړه تل ته له نفوذه عاجز، په سینه کي پټ وي، خو زړه ته لار نشي موندلی، دا ایمان دئ چې د زړه سلول سلول ته نفوذ کوي او انسان ته ډاډ او اطمینان وربخښي، د الله جل شأنه په اړه د منافقینو ناسالم اعتقاد او د دوی غلط تصورات، د دې موجب شي چې هغوی د جگړې په دوران کي مذبذب او متردد وي او عدم اطمینان، وېرې او اضطراب احاطه کړي وي، خو د مؤمنانو په زړونو کي چې کوم اخلاص دئ، په الله کلک اعتقاد او ایمان دئ، د جهاد په نتیجه کي به الله دې ته وده ورکوي، دا به کاملاً عیاروي او کمال ته به ئې رسوي. گورئ چې جنگ له یوې خوا د دې باعث شي چې د منافقینو حقیقت بربنډ شي، له بلي خوا د مؤمنانو د ایمان د تقویې او د هغوی د مزیدي تربیې او رشد باعث شي. همدا د جنگ صحنې او د ماتې او هزیمت حالت دئ چې له یوه پلوه د هغه چا ایمان ته قوت او ځلا وربخښي او له الله تعالی سره ئې تعلق او رابطه ټینگوي چې په زړه کي ئې ایمان وي، خو له بله پلوه د منافقینو حقیقت څرگندوي، په دغسي حالت کي د دوی نفاق بربنډ او هر چا ته واضح او څرگند شي، هغه څه چې دوی په خپلو زړونو کي پټ ساتلی هغه بربنډ شي. د دې آزمویني او امتحان

(c) ketabton.com: The Digital Library

معنی دا نه ده چي الله جل شأنه غواړي د دوی په حقیقت پوه شي؛ بلکي غواړي چي خلکو ته ئې څرګند او بربنډ کړي، الله جل شأنه علیم دئ، څه چي خلک په خپلو سینو کي پټ ساتي هغه پرې پوه دئ، وَ اللّٰهُ عَلِیمٌ بِذَاتِ الصدُورِ .

د احزاب په سوره کي دا مطلب په دې الفاظو توضیح شوی:

ª! $ $R‰ãr $B #‹»d (q8$% >#“ôm{$ bqZÏB÷sßJø9$ #ä‘ $£J9r

$VJ»Ïó@r $¸ZJƒÎ) wÎ) öNèdŠ#– $Br ¼&è!qß‘r ª! $ -‰|¹ r ¼&è!qß‘r

ÇËËÈ الاحزاب:۲۲

او کله چي مؤمنانو لښکري ولیدلې وئې ویل: دا همغه څه دي چي الله او پیغمبر ئې له موږ سره ژمنه کړې وه، او الله او د هغه پیغمبر په خپله وعده کي رښتینی دئ، او زیات ئې نه کړ مګر د دوی ایمان.

په دې مبارک آیت کي د احزابو جنګ ته اشاره شوې، هغه مهال ته چي د مسلمانانو په خلاف ټول دښمنان راغونډ شوي وو، مدینه محاصره وه، د عربو په تاریخ کي دومره ستر لښکر د چا په خلاف نه وو وتلی، مسلمانان د دې ستر لښکر د مخامخ مقابلې توان نه لرې، مجبور شوي چي د مدینې منورې شا و خوا خندق وکیني، خو کله چي مؤمنان ګوري چي د دوی په خلاف ټول دښمنان په مدینې باندي د پرېکنده ستر برید لپاره راغونډ شوي، راشئ وګورو چي د دې حالت په لیدو او له دغه ستر لښکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د مخامخېدو په دوران کي د دوی حالت څنګه او وينا ئې څه وه؟ قرآن موږ ته د دوی حالت داسي انځور کړی: د لښکر په ليدو سره هغوی وويل: دا همغه څه دي چي الله تعالی ئې له موږ سره وعده کړې وه، دا وعده چي پر دوی به فتحه او غلبه راکوي، ډاډه او مطمئن دي چي د الله تعالی دا وعده رښتونې ده، د دې په ځای چي د ستر لښکر راغونډېدل په دوی کي وېره او خوف راولاړ کړي، د دوی په زړونو کي شک او ريب راپيدا کړي، د دوی د اضطراب او پرېشانۍ باعث شي، برعکس مطمئن دي چي الله او د هغه پيغمبر، په خپلو وعدو کي رښتوني دي، دا همغه د الله تعالی رښتونې وعده ده چي له موږ سره ئې کړې ده، حتماً به موږ ته په دوی باندي فتحه او غلبه راکوي، که د دښمنانو راغونډېدا په دوی کي څه زيات کړی وي نو هغه د دوی ايمان او پوخ باور په الله تعالی او د ده په وعدو وو نه بل څه: وَ مَا زَادَهُمْ إِلا إِيمَاناً وَ تَسلِيماً : په دوی کي ئې بل څه زيات نه کړ مګر ايمان او د الله تعالی په وړاندي انقياد ئې، يعني دغه حالت باعث شو چي په الله جل شأنه باندي د دوی اعتماد او باور مزيد مضبوط، اړيکي ئې له خپل رب سره لازياتي ټينګي شي، او د الله تعالی د اوامرو په وړاندي ئې انقياد او تسليمي لازياته شي، ګورئ چي په سختو حالاتو کي، د اضطراب او پرېشانۍ په وخت کي، د دې په ځای چي د مؤمنانو په زړونو کي خوف، وېره، جبن او پرېشاني راپيدا شي، برعکس د هغوی ايمان تقويه کېږي، داسي حالات په دوی کي نه راپيدا کوي مګر د ايمان ټينګوالی او د انقياد زياتوالی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې ترتيب تاسو گورئ چي په دغسي سختو حالاتو کي به د ايمان په وجه د انسان په زړه کي اطمينان او ډاډ راپيدا کېږي او د عدم ايمان په وجه به انسان مضطرب او پرېشانه وي.

اطاعت

په الله باندي د ايمان بله تقاضا دا ده چي انسان به د خپل رب اوامرو ته غاړه ږدي، د الله تعالی دين ته به منقاد وي، اطاعت او منّنه به کوي. په عملي توگه د الهي احکامو اطاعت او منّنه د ايمان تقاضا ده، کله چي انسان په دې پوه شي چي دا د الله حکم دئ بيا به له څه ځنډ او تأخير نه پرته، فوري اقدام کوي او د حکم د عملي کولو لپاره به ملا تړي، ټوله هڅه به ئې دا وي چي د حکم مطابق عمل وکړي.

دا مطلب د قرآن عظيم الشأن په متعددو آيتونو کي بيان شوی، د النساء په سوره کي په دې اړه داسي لولو:

Ÿw ßêÔß%• f © $Jšï 8qß3Ås ãÓ4m šc qä3sãÿ 7Îfr Ÿxù

ÇÏÎÈ $VJŠÎó@ (q3k¡ ƒr M|Ò% $£JB %[•m bÎÅ ãR& þÎ (r%Å

النساء:۶۵

نو نه، ستا په رب قسم چي تر هغه ئې ايمان نه دئ راوړی چي تا په خپلمنځيو شخړو کي حکم ونه گرځوي، بيا ستا د پرېکړي په اړه په خپلو زړونو کي تنگوالی ونه مومي او په بشپړه توگه تسليم نه شي.

ای پيغمبره! ترڅو چي تا په خپلو شخړو کي حکم ونه نيسي او بيا ستا په

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېکړې راضي نه شي او په خپلو زړونو کي هيڅ حرج احساس نه کړي او عملاً انقياد ونکړي، مؤمنان نه شي بلل کېدی او د ايمان ادعا ئې نه شي قبلېدی. له دې آيت نه په ډېر وضاحت سره معلومېږي چي د ايمان د قبلېدو لاندي شرايط دي:

- شخړې او منازعات شريعت ته محول کول.
- د اسلام په هري پرېکړي رضايت.
- او هر حکم ته ئې عملاً غاړه اېښودل.

دا آيت موږ ته وايي: تر هغه د چا ايمان اعتبار نه لري چي په خپلو شخړو او مشاجرو کي پيغمبر عليه السلام او هغه دين چي د ده په لاس لېږل شوی د حکم په توگه ونه مني، د خپلو مشاجرو د حل و فصل لپاره هغه ته رجوع ونه کړي، پيغمبر عليه السلام د حکم او قاضي په حيث ونه مني، په فيصلې او پرېکړي راضي او قانع نه وي، د پرېکړي په اړه په خپل زړه کي څه حرج او تنگوالی احساس نه کړي، او تر څو چي عملاً غاړه ورته کېښېنږدي او عمل پرې ونه کړي.

د انسان ايمان هغه مهال اعتبار لري چي دا درې شرايط تأمين شي: په ټولو شخړو، مشاجراتو او منازعاتو کي هغه دين د حَکَم په توگه منل او هغه ته رجوع کول چي پيغمبر عليه السلام راوړی، د دين په فيصلې رضايت او قناعت، د دين له هيڅ پرېکړي به په خپل زړه کي څه حرج او تنگي نه احساسوي، که دين دا فيصله کړې وه چي د هغه لاس قطع شي، په دې فيصله به راضي وي، که د ده د رجم فيصله ئې کړې وه، په دې به

(c) ketabton.com: The Digital Library

قانع او راضي وي، او درېيم دا چي هغه به عملاً منقاد وي، د دين پرېکړو ته به تسليم وي او دا فيصلې به مني، يعني دين ته د حكميت لپاره رجوع، په فيصلې باندي رضايت او قناعت او هغه ته عملاً انقياد، دا هغه درې شرطونه دي چي له دې پرته د چا د ايمان دعوى نه منل كېږي.

د دې آيت الفاظ ډېر پرېكنده، قاطع او واضح دي، الله جل شأنه په ټول تأكيد سره فرمايي: اې پيغمبره! ستا په رب دي قسم وي چي تر هغه ئې ايمان نه دئ راوړى، ايمان ئې مقبول نه دئ او الله تعالى د دوى ايمان ته اعتبار نه وركوي، تر هغه چي همدا درې شرطونه تأمين نه شي.

همدا راز فرمايي:

bqã/ b& #•ß ÿãqß‘r ª! $Ó Ó% #Cĵ þZß sã Ÿr 9ß sGÏ b%. $Br

W= Ê @ Ê ô)ù ¼ãqß‘r © $Ê è/ `Br ß d Ìß ô ß ä• Ïø$Ÿ

ÇÌÏÈ $Y·ÎB الاحزاب: ۳۶

با ايمان نارينه او مؤمني ښځي ته دا نه ښايي چي كله الله او د هغه پيغمبر، د كوم كار فيصله وكړي "كوم حكم صادركړي"، بيا دي دوى لره په خپل كار كي څه اختيار وي، "د دوى نه بيا اختيار سلب شي، بيا به له ځنډ او تأخير نه پرته اطاعت او منته كوي، بيا هغوى ته هيڅ اختيار نه دى پاته، بيا به عملاً منقاد وي" او چا چي له الله او د هغه له پيغمبر نه عصيان او سرغړاوى وكړ، يقيناً چي په څرگنده توگه لاروركى شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يعني کله چي يوه مؤمن انسان ته دا خبره معلومه شي چي د يوه کار په اړه د الله تعالی او د هغه د پيغمبر حکم څه دئ، له دې وروسته هغه د څه ويلو او له پرېکړي نه مخالفت اختيار نه لري، بيا به کاملاً منقاد وي او حکم ته به غاړه ږدي، دا مطلب حجرات په سوره کي په دې الفاظو راغلی:

(qà)?$r ¾ïÎqß‘r «! $Ä %f ûü/ (qãÏd)ê ÿ (qãB#ä ûïÏ%©!$ $k š»¯f

ÇÊÈ ×Lìæ ì‹Ïœ ©!$b) ©!$ الحجرات: ۱

اې د ايمان خاوندانو! د الله او د هغه د پيغمبر په وړاندي مخکي مه کېږئ او له الله نه ووېرېږئ، يقيناً چي الله ښه پوه اورېدونکی دئ.

بايد وګورو چي د الله تعالی او د ده د پيغمبر په وړاندي د مخکي مخکي کېدلو معنی څه ده؟ او په دې سره موږ له څه کولو منعه شوي يو؟ د دې معنی دا ده چي که ته د کومي قضيې او کار په اړه مخکي له دې چي د الله او د هغه د پيغمبر حکم ځان ته معلوم کړې، مخکي له دې چي درته معلومه شي په دې اړه الهي حکم څه دئ، قضاوت يا تبصره کوې يا کوم عملي اقدام کوې، دا د الله او د هغه د رسول په وړاندي تقدم او مخکي مخکي کېدل دي. ستا د ايمان غوښتنه دا ده چي لومړی به ځان پوهوې چي په دې اړه د الله تعالی او د ده د پيغمبر امر څه دی او دين څه هدايت ورکوي، تر دې وروسته به اقدام کوې، بيا به د څه ويلو او کولو او تحليل او تبصرې اراده کوې، ته به د يوه مطيع بنده په څېر عمل کوې، هغه چي اقتداء کوي او له ځان نه مقتدا او امام نه جوړوي، مخکي مخکي نه ځي،

بلکي د يوه مطيع او منقاد بنده په توګه اطاعت کوي او د پيغمبر په پل درومي. که تا د کوم کار په اړه مخکي له دې نه چي وپوهيږې د الله او د هغه د پيغمبر حکم او فيصله په دې اړه څه ده، کومه تبصره وکړه، يا دي کوم اقدام وکړ، تا تقدم کړی، دا تقدم هم په خبرو کي دئ او هم په عمل کي، ځکه د آيت په پای کي راغلي چي الله جل شأنه اورېدونکی عليم ذات دئ.

ستاسو په هغو خبرو هم پوهېږي او اوري ئې چي په هغو کي مو د الله او پيغمبر په وړاندي تقدم کړی او ستاسو په هغو کارونو هم پوه دئ چي هغه مو د الله او د هغه د پيغمبر په امر نه، بلکي له خپله طرفه، په خپله خوښه او د خپل تصميم په بنا تر سره کړی، مخکي له دې نه چي وګورئ د الله او د پيغمبر حکم ئې په دې اړه څه دئ؟

همدا راز راځي چي:

{þpëÜ7ê Ÿwr Aqß'S9$ (qãèÜÛ&r ©!$ (qãèÜÛ& (þqãZtB#ä úïÏ%©!$ $ykš'¯»t

ÇÌÌÈ /ä3=»Hå& محمد:۳۳

اې د ايمان خاوندانو! د الله اطاعت وکړئ او د پيغمبر اطاعت وکړئ، او خپل عملونه مه باطلوئ.

د دې آيت معنی دا ده چي کوم عمل د الله او د هغه د پيغمبر د اطاعت له مخي نه وي، هغه عمل د الله په وړاندي باطل دئ، هر څه چي کوې بايد په دې اساس او له دې احساس سره ئې وکړې چي په دې سره د الله او د الله د پيغمبر اطاعت کوې، يعني کوم عمل چي د الله او د پيغمبر د اطاعت

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بنا نه وي هغه باطل دی او د الله تعالی په وړاندي هیڅ ارزښت او اعتبار نه لري.

دې مطلب ته د النور په سوره کي په دې الفاظو سره اشاره شوې:

/äé‹Ï ¾ìÎqß‘r ‹ $ ’‹Î (þãß #Œ÷Î ûüïÏB$Ò÷sß Aö% b%. $J¯Ρ

ÇÎÈ bqßsÎ=øÿßJø9$# ãNèd 7Í»¯»s9'ré& $Zè÷Ûr&ur $Zè÷Ïÿxœ (#qä9qà)tƒ b& öNæηuø‹t/

النور: ۵۱

یقیناً کله چي مؤمنان د الله او د ده د رسول لوري ته د دې لپاره وبلل شي چي د دوی تر منځ پرېکړه وکړي، نو د دوی وینا له دې پرته بل څه نه وي چي وایي: وامو ورېده او اطاعت مو وکړ، او همدا ډله بریالي دي.

یعني د واقعي مؤمنانو قول او وینا په هغه وخت کي چي د الله او پیغمبر لوري ته په دې خاطر وبللی شي چي د دوی په منازعاتو او مشاجراتو کي حکم وکړي داسي وي: سمعنا وَ أطعنا یوازي دغه خلک به فلاح او بریا ترلاسه کوي.

وروسته فرمایي:

brãÍ¬!$yèø9$# ãNèd 7Í»¯»s9'ré'sù ÏmŠø)−Gtƒur ©!$# |·øƒs†ur ¼ã&s!qß™u‘ur ©!$# ÆìÏÜãƒ `Br

ÇÎÈ

النور: ۵۲

او څوک چي د الله او د هغه د پیغمبر اطاعت وکړ او ترې وویرېدو، نو همدغه کسان بریالي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورئ چي له الله تعالی نه وېره او تقوی درلودل او د الله او د هغه د پیغمبر اطاعت، د کامیابۍ او بري عوامل دي.

دوستي او دښمني د الله لپاره

په الله باندي د ایمان بله تقاضا دا ده چي د انسان مینه او دوستي به هم د الله لپاره وي او دښمني، کرکه او بغض به ئې هم د الله لپاره وي. یعني الحب في الله و البغض في الله: محبت د الله تعالی لپاره او د الله په لار کي او دښمني، بغض، کرکه او عداوت د الله په لار کي او د الله لپاره، دا مطلب هم د قرآن عظیم الشأن د ګڼ شمېر آیتونو په ترڅ کي ، د ایمان د غوښتنې او تقاضا په توګه معرفي شوی، لکه چي راځي:

Š$m ôB šc rŠ!qãƒ Å¨F $Ü ö x"r « $Î šc qãBsã $Bô% ßgÅ ž

ǂ Óg º q z Î ǂ Ndä$Y ö ǂ Ndä$/#ä (þ Ÿ2 ö r ¼ã qß ‘r ®!$

ç B 8 rã Nd‰ƒr `»J ƒM$ Í qè ’Î = FŸ2 7 Í »r é Ndž•Lã

š_ Å ‘ $g‹Ï ûïÏ$ » z ãg R { $$ É B `Ï “ Ì B M»Z_ Ogè ôã r

Nè « $ > “m bÎ w « $Ü “m 7 Í »r é ç ã (q Ê ‘r Nå ã ª! $

ÇËË bqß Î x $

المجادله: ۲۲

هغه قوم چي په الله او په آخرت ئې ایمان وي هیڅکله داسي ونه مومې چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هغه چا سره دوستي وکړي چي له الله او د هغه له پیغمبر سره ئې دښمني کړې وي، که څه هم دا د دوی پلرونه وي، زامن ئې وي، ورونه ئې وي او خپلوان ئې وي، همدغه کسان دي چي الله د دوی په زړونو کي ایمان ثبت کړی او په خپله روح (غیبي فیض) سره ئې د دوی مرسته کړې، هغوی به داسي جنتونو ته داخل کړي چي (د ونو او بنګلو" لاندي ئې نهرونه بهیږي، په هغه کي تلپاته، الله له دوی راضي شوی او دوی له الله راضي شوي، همدغه کسان د الله حزب دئ، "د الله د حزب غړي دي" یقیناً د الله حزب بریالی دئ

دلته د الله د حزب د غړو خصوصیات او مواصفات ښودل شوي چي دا دي: له هغه چا سره دوستي نه کوي چي د الله او د هغه له پیغمبر سره ئې دښمني کړی وي که څه هم هغه د دوی پلرونه وي، زامن ئې وي، ورونه ئې وي او خپلوان ئې وي.

د المائدې په سوره کي راځي چي:

Ðè «ﾠ$ >“ïm bîù (q2B#ä ûïÏ%©!$# ¼ãqß™‘r ©!$# Aqßf `Br

ÇÎÏÈ bqç7Î»óø9$# المائده: ۵۶

او څوک چي له الله او د ده له پیغمبر او مؤمنانو سره دوستي کوي نو بې شکه چي همدا د الله حزب غالب دئ.

دلته د الله تعالی مؤمنو بندګانو ته د حزب الله نوم ورکړی شوی، او ویل شوي: د الله تعالی حزب له هغو کسانو جوړ شوی چي دوستي ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازي له الله تعالى، د ده له پيغمبر او مؤمنانو سره وي، دا حزب فاتح او غالب دئ او الله تعالى ئې د غلبې ذمه وار.

د التوبة په سوره کي همدا مطلب په دې الفاظو راغلى:

šc râßÇ/ ‹Ù è/ ât‰Ïî& bßÛè/ àM»Ÿßs±ßJ$#r bqãZÏB÷sßJø9$#r

šc qèsãr ù'tÉ 9$šc qßŠÉãr ì3Zßß9$#Çã bögZ/r Ås ræã9$#

®$Tb) ª! $#ßgßçqßž™ 7 Í»9 ré'ãß qßß'r ®$šc qãŠÜãr ù'4.'"9$

ÇÐÊÈ ÒŠ3m î'ƒÍ ã — التوبه: ۷۱

باايمانه نارينه او ښځي، ځيني ئې د ځينو نورو دوستان دي، په معروف امر کوي، له منکر نه ممانعت کوي، لمونځ قائموي، زکات ورکوي او د الله او د هغه د پيغمبر اطاعت کوي، همدا کسان دي چي ډېر ژر به الله په دوی رحم وکړي، يقيناً چي الله باحکمته عزتمن دئ.

دا آيت موږ ته لارښوونه کوي چي د مؤمنانو ترمنځ به تل د دوستۍ او ولايت، د يو بل نه د دفاع او حمايت او د يوه بل مرستي ته د راوړاندي کيدلو تعلق وي.

قرآن فرمايي چي هره انساني ډله د خاصو اخلاقي او فکري مواصفاتو پر بنسټ جوړېږي، لکه څنګه چي د مؤمنانو ترمنځ به د دوستۍ او مينې اړيکي وي، همدا راز به د منافقينو د ټولګي ترمنځ خاص روابط وي، منافقين به د يو بل په څنګ کي وګورئ:

šc rãÃÛ ÙÙ è/ .`Ï OßàÒ è/ àM»)ÿ»YÜßÞ bqàÿ»ZÜßÞ$

ŧqÝ ŠÅÏ‰ŧ šc qàÒ îþƒr Å rãèJÜßÇã šc ÿãƒr Ì 6 ZÜßÎ

ÇÏÈ šc qàÅ»ÿÜßÑè ûüÉÿ»YÜßŽc Î ŠÅÅ^ù ©$

منافقين ځيني د ځينو نورو له ډلي څخه دي، د منکر سپارښتنه کوي، له ښېګڼو نه مخنيوی کوي، خپل لاسونه (د خير له کار او د مال له انفاق نه) بندوي، دوی خدای هېر کړی او خدای دوی هېر کړي، يقيناً چي منافقين فاسقان دي.

ګورئ چي د منافقينو تر منځ د دوستۍ اړيکي نشته، هسي د يوې ډلي غړي دي، نفاق او منافقت سره يوځای کړي دي، د دوی ترمنځ د ولايت هغه رابطه نشته چي د مؤمنانو ترمنځ وي، دا ځکه چي منافق يو غرضي انسان وي، هغه له هيچا سره داسي اړيکي نه ساتي چي په اخلاص او صداقت ولاړي وي، د خپل ملګري مرسته وکړي، حمايت ته ئې راوړاندي شي او د ده په خاطر کوم خطر ومني، که څه هم هغوی د يوه صف او ټولګي غړي دي خود هغوی ترمنځ د ولايت او دوستۍ رابطه نه وي.

همدا راز کافران هم ځيني د ځينو نورو اولياء دي:

ÇÙ è/ â$ŠÏ‰ŧ ŠÅÕ è/ ŧrãÿ. ûüïÏ©$ ... الانفال:۷۳

او کافران ځيني د ځينو نورو اولياء دي.

همداراز قرآن فرمايي چي ظالمان هم ځيني د ځينو نورو دوستان دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د هغوی مرسته کوي، یوازي د منافقینو ترمنځ د دوستۍ او و لا یت رابطه نشته، د یو بل په څنګ کي وي، د یوه صف او د یوې ډلي غړي وي خو د هغوی ترمنځ دوستي نشته او یو د بل اولیاء نه دي.

قرآن عظیم الشأن فرمایي:

Ó9r ÏßZÏ ‹rÏßg»_ ûüïÏ%$ª! $Ä-è/ $£9r ‹qä%Ê b& Oçóö6Ïm Q&

ª! $# ßZf ‹Ïr ûüÏZÏB÷sßJø9$#Ÿwr ¼Ï&Ï!qß™ ‘ Ÿwr «! $# Èbrß `ÏB (#räÏ‚-Gt

ÇÊÏÈ šc qè=yJ÷ès? $yJÎ/ 7Î7yz

التوبه:۱۶

آیا ګمان مو کړی چي همداسي به پرېښودی شئ، حال دا چي تراوسه الله ستاسو هغه کسان نه دي معلوم کړي چي جهاد ئې کړی او له الله او د ده له رسول او مؤمنانو نه پرته ئې د اسرارو بل محرم ځانته نه دی غوره کړی. او الله ستاسو له کړو وړو ښه خبر دئ.

تر څو چي الله جل شأنه د مؤمنانو په ډلي کي دغه کسان نه وي تفکیک کړي، مجاهدین ئې نه وي معلوم کړي او هغه ئې نه وي بېل کړي چي له الله تعالی، د هغه له پیغمبر او له مؤمنانو نه پرته بل څوک د پټ دوست په توګه نه نیسي، ګمان مه کوئ چي الله جل شأنه به تاسو همدغسي خپلي مخي ته پرېږدي او له ابتلاءاتو او آزموینو سره به مو مخامخ نه کړي!!

پیغمبر علیه السلام فرمایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

عن أبي هريرة قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: لا تدخلون الجنة حتى تؤمنوا ولا تؤمنوا حتى تحابوا أولا أدلكم على شيء إذا فعلتموه تحاببتم؟ أفشوا السلام بينكم. رواه مسلم

له ابوهريره رضی الله عنه روايت دئ چي رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: جنت ته به داخل نه شئ تر څو ايمان را نه وړئ او ايمان به مو و نه منل شي تر څو له يوه بل سره مينه او محبت و نه لرئ، آيا داسي څه دروښيم چي په کولو سره به ئې په تاسو کي مينه او محبت راپيدا کېږي؟ په خپلو منځونو کي سلام خور او عام کړئ.

يعني الله جل شأنه به ستاسو ايمان په هغه صورت کي قبلوي چي په خپلو منځونو کي مو مينه او محبت وي، چي همدا د ايمان تقاضا ده او د همدې په وجه به جنت ته ځئ.

ابوهريره رضی الله عنه روايت کوي چي رسول الله صلى‌الله عليه وسلم وفرمايل:

عن أبي هريرة: عن النبي صلى الله عليه وسلم أن رجلا زار أخا له في قرية أخرى فأرصد الله له على مدرجته ملكا فلما أتى عليه قال أين تريد ؟ قال أريد أخا لي في هذه القرية قال هل لک عليه من نعمة تربها ؟ قال لا غير أني أحببته في الله عز وجل قال فإني رسول الله إليک بأن الله قد أحبک كما أحببته فيه. رواه مسلم

يو کس د خپل داسي ورور ليدو ته ولاړ چي د الله لپاره ئې له هغه سره وروري وه او په بل کلي کي اوسېدو، نو الله د ده د ورتلو په لار کي يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرشته ولېږله، کله چي هلته ورسېدو ورته وئې ويل: چېري د تلو اراده لرې؟ وئې ويل: په دې کلي کي مي د خپل يوه ورور د "ليدو" اراده کړې "فرشتې " وويل: آيا له هغه کس سره دي کوم نعمت "لکه مال ، زمکه ، او بل څه" دى چي پالنه ئې کوې؟ وئې ويل: نه "هيڅ څه مو ترمنځ نشته" مگر دا چي زه د الله لپاره له هغه سره مينه لرم، فرشتې ورته وويل: زه د الله استازى يم، چي ستا په لوري "له دې زړې سره راغلى يم چي" يقيناً الله جل شأنه له تا سره داسي مينه ساتي لکه په تا چي د ده لپاره هغه کس گران دئ.

په بل حديث کي راځي:

ان رسول الله صلى الله عليه وسلم خرج على حلقة من أصحابه فقال ما أجلسكم قالوا جلسنا نذكر الله عز وجل ونحمده على ما هدانا للإسلام ومن علينا بک قال آلله ما أجلسكم الا ذلک قالوا آلله ما أجلسنا الا ذلک قال أما اني لم استحلفكم تهمة لكم وانه أتاني جبريل عليه السلام فأخبرني ان الله عز وجل يباهي بكم الملائكة.

رسول الله صلى الله عليه وسلم د خپلو يارانو په يوې حلقې او ډلي راووت او وئې ويل: څه شي سره يو ځاى کښېنولي ياست؟ وئې ويل: ناست يو الله يادوو او د ده شکر ادا کوو چي موږ يې د اسلام په لوري هدايت کړو او په موږ ئې پېرزوينه وکړه، وئې فرمايل: آيا واقعاً همدا د الله ذکر او خاطر سره راغونډ او يوځاى کښېنولي يئ؟ وئې ويل: په الله قسم چي موږ نه يو کښېنولي مگر همدې شي، وئې فرمايل: ما د دې لپاره قسم درنکړ چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو ته کوم تهمت (راجع کوم) خو ما ته جبرئیل راغی او دا خبر ئې راکړ چې یقیناً الله د فرشتو په وړاندې په تاسو فخر کوي.

همدا راز فرمايي:

الرجل على دين خليله فلينظر احدكم من يخالل.

هر سړی د خپل دوست په دين وي، نو ستاسو هر يو دې وګوري چې له چا سره دوستي کوي.

همدا راز د هغو کسانو د اوچت او لوړ مقام په اړه فرمايي چې د الله لپاره يو له بل سره مينه ساتي:

عن أبي زرعة بن عمرو بن جرير أن عمر بن الخطاب قال: قال النبي صلى الله عليه وسلم "إن من عباد الله لأناسا ما هم بأنبياء ولا شهداء يغبطهم الأنبياء والشهداء يوم القيامة بمكانتهم من الله تعالى" قالوا يارسول الله تخبرنا من هم؟ قال: "هم قوم تحابوا بروح الله، على غير أرحام بينهم ولا أموال يتعاطونها فو الله إن وجوههم لنور وإنهم على نور لا يخافون إذا خاف الناس ولا يحزنون إذا حزن الناس وقرأ هذه الآية: ألا إن أولياء الله لا خوف عليهم ولا هم يحزنون.

يقيناً چې د الله له بندګانو نه ځيني داسي دي چې که څه هم نه انبياء دي او نه شهداء، خو د قيامت په ورځ به حتی انبياء او شهداء پدوی غبطه کوي، د هغه مقام او منزلت په وجه چې د الله په خوا کي به ئې لري. صحابه وو وويل: يا رسول الله! موږ پوه کړه چې دوی څوک دي؟ وئې فرمايل: دا هغه ډله ده چې په الهي فيض او پېرزويني سره ئې يوه له بل سره مينه ساتله،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرته لدې چې د دوی ترمنځ د خپلوۍ اړيکي وي او پرته له دې چې د دوی ترمنځ د مال د راکړې ورکړې معامله وي "يوازي په الله ايمان په خپلو منځونو کي سره نږدې کړي او له يوه بل سره مينه لري" په الله قسم چې د دوی مخونه به د نور په شان وي او دوی به په نور او رڼا وي، کله چې خلک وېرې اخستي وي دوی به نه وېرېږي او کله چې خلک غمجن شي دوی به نه غمجن کېږي او بيائې دا آيت تلاوت کړ: پوه شه چې يقيناً د الله دوستان داسي دي چې نه پر دوی خوف او وېره شته او نه به دوی غمجن شي.

په حديث قدسي کي راځي چې الله جل شأنه فرمايي:

وجبت محبتي للمتحابين في و المتجالسين في و المتزاورين في و المتباذلين في. رواه احمد

زما محبت هغه چا لره واجب او لازم شو چې په خپلو منځونو کي زما لپاره مينه او محبت ساتي او زما لپاره په خپلو منځونو کي سره کښيني او زما لپاره يو د بل زيارت او ليدلو کتلو ته درومي او زما په خاطر يو د بل لپاره بذل کوي، قرباني ورکوي او خپل مال لګوي.

يعني د چا چې دا څلور صفات وي د هغوی لپاره زما محبت واجب شوی دئ، زه به له هغه چا سره مينه او محبت ساتم چې: زما لپاره خپلو منځونو کي مينه ساتي، خپلو منځونو کي ناسته ولاړه لري، يو د بل زيارت او ليدلو ته ځي او زما په خاطر په خپلو منځونو کي مالونه لګوي، هديه او تحفه ورکوي او يو خپل مال بل ته ورکوي. د چا تر منځ چې همدغه تعلقات وي الله جل شأنه خپل محبت هغوی لره لازم کړی، الله جل شأنه دی موږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

له همدې ډلې څخه وګرځوي.

سُبْحَانَکَ اللّهُمّ وَبِحَمْدِکَ، أشهد أن لاَ إِلٰهَ إِلاّ أَنْتَ
أَسْتَغْفِرُکَ وَأَتُوبُ إِلَيْکَ

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library